

BARCELONA, 23-25 DE JULIO 2004

dictamen

comissió 3

5/ CATALUNYA, UNA NACIÓ DE CIUTADANS I CIUTADANES

Les eleccions del 16 de novembre de 2003 van deixar clar que els catalans i les catalanes volien canvi, un canvi plural, un canvi de formes de governar, un canvi de progrés i un canvi social, i les europees ens han confirmat que aquest canvi ha estat benvingut, i s'està consolidant.

Així mateix, les eleccions del 14 de març i del 13 de juny han deixat també molt clar que més ciutadans volen un canvi fortament compromès amb el Govern socialista en la defensa de la vida humana, de la pau, de la legalitat nacional i internacional, des d'un talant de diàleg, respecte i col·laboració amb totes les forces democràtiques compromeses decididament i invariablement amb aquests valors.

Avui la majoria social de progrés ha esdevingut una majoria de govern al servei del conjunt del nostre poble.

Una majoria social de progrés i catalanista que té un programa de govern i que ha posat punt i final a la dicotomia que el nacionalisme conservador ha imposat durant 23 anys: la dicotomia entre la ciutadania catalana bona i la ciutadania catalana dolenta. La dicotomia dels uns i dels altres.

L'actual govern de la Generalitat d'esquerres i catalanista que presideix Pasqual Maragall, ha posat punt i final a la Catalunya replegada sobre ella mateixa, a la Catalunya de curta volada, i ha obert les portes i finestres a la Catalunya de les persones, a la Catalunya del benestar, a la Catalunya cívica i innovadora, a la Catalunya dels drets i les oportunitats per a tothom, a la Catalunya solidària, a la Catalunya sense complexos, protagonista del seu futur, que vol ser motor d'Espanya, peça clau en el desenvolupament d'Europa, i d'Europa.

Aquest nou Govern de coalició, dins del qual el PSC és la força majoritària, se sustenta en un acord de govern que contempla més del 80 % del programa de govern del PSC, i incorpora bona part dels programes de govern dels altres partits de la coalició, resultant un programa del govern tripartit de fort contingut progressista i que compta amb el suport de més del 60% de l'electorat de Catalunya, i que és l'instrument a partir del qual s'ha de produir la transformació de Catalunya en un veritable estat del benestar, econòmicament pròsper i socialment cohesionat.

Un govern com el català, que reuneix forces polítiques diferents, amb experiències, programes i cultures polítiques diversos, obliga tots els seus membres, i els i les socialistes en primer lloc com a força política majoritària, a un exercici permanent de diàleg i de voluntat per tal de posar els interessos estratègics i comuns per sobre dels interessos exclusivament partidistes i d'ambicions personals. Sense renunciar però a l'aplicació i defensa dels nostres compromisos electorals i programàtics.

La novetat d'aquesta experiència de govern plural d'esquerres al Govern de la

Generalitat i l'atac permanent per part de l'anterior Govern de la Generalitat i l'atac permanent per part de l'anterior Govern del PP han dificultat l'acció de govern durant els seus primers mesos de vida.

Superada aquesta etapa -i amb el PP a l'oposició a Espanya- és el moment de donar un nou impuls a l'acció de govern, millorant els seus instruments de coordinació i comunicació, reforçant la seva relació amb el món local i amb la societat civil, i desenvolupant de manera ordenada els seus objectius estratègics.

El Govern de la Generalitat, presidit per Pasqual Maragall, amb l'impuls del PSC, té com a objectiu aconseguir la normalització de Catalunya com a país i la voluntat d'impulsar el desenvolupament i el progrés cultural, social i econòmic de Catalunya tant interiorment com en la seva relació i encaix amb Espanya.

Aquest Govern ha de fer possible la veritable unitat civil del poble català, posant fi a la divisió entre catalans que l'anterior Govern nacionalista conservador havia promogut, sota l'argument que únicament eren autèntics catalans els qui donaven suport a les seves polítiques, fins i tot quan aquestes ja no eren altra cosa que la submissió al conservadorisme retrògrad del PP a canvi del seu manteniment al poder.

La normalització de Catalunya passa també pel seu reconeixement ple com a país singular, en el terreny polític i cultural dins d'Espanya. El Govern català ha fet d'aquesta normalització un eix central del seu programa de govern i del nou Estatut, consensuat i en què tots els ciutadans de Catalunya se sentin identificats, la pedra angular sobre la qual construir un país de tots on ningú no se senti exclòs.

Catalunya no és patrimoni de ningú i, alhora, ho és de tothom. El PSC ha de ser la garantia de la defensa de la pluralitat a Catalunya.

El fracàs de l'anterior Govern nacionalista i conservador va ser triple. Sota la seva hegemonia, Catalunya no va millorar el seu autogovern, ni es va convertir en una societat més cohesionada, ni va fer el pas endavant econòmic i en infraestructures que necessita per assegurar el seu futur. El nou Govern ha de materialitzar el desig de canvi que els ciutadans i ciutadanes van expressar a les urnes i amb un programa, estil i voluntats diferents ha d'aconseguir fer de Catalunya un país millor. El programa polític del PSC, amb la col·laboració de les altres forces del govern de Catalunya, ha de garantir la Catalunya progressista i social.

Els socialistes reconeixem el deute que la societat democràtica actual té envers les persones que van lluitar i sofrir per defensar els ideals de justícia i de llibertat. Cal fer el necessari per reconèixer i per reparar aquesta situació. Igualment cal promoure iniciatives per preservar la memòria històrica d'aquestes persones.

Recuperar la seva memòria és un acte de justícia històrica i en cap cas de venjança. Es tracta de retre el degut honor a aquells que van ser tractats amb deshonra.

El PSC, partit que lidera el govern de les tres forces d'esquerra de Catalunya, garanteix la Catalunya social i, alhora, la defensa de més autogovern, d'unes institucions més fortes i d'unes relacions més fructíferes entre Catalunya i Espanya. Alhora la presència majoritària del

PSC amb la col.laboració de les altres forces del govern de Catalunya, ha de garantir la Catalunya progressista i social i la defensa del nostre model d'autogovern.

En els seus primers sis mesos, el Govern de Catalunya ha demostrat què significa millorar la qualitat democràtica, mitjançant exercicis d'austeritat i transparència, com ara en l'estructura d'alts càrrecs i equips de confiança, o en l'adjudicació de subvencions. Així mateix s'ha restablert el diàleg i la unitat d'acció amb el món local, i s'ha posat en pràctica un model de relació amb el Parlament que li atorga el rol que pertoca a aquesta institució en la vida política catalana. Altrament, s'han endegat actuacions importants que marquen un gir a l'esquerra en les polítiques, com ara la llei de barris, inici de la rehabilitació en profunditat dels barris més degradats de Catalunya, el nou decret d'admissió d'alumnes a les escoles, la moratòria urbanística sobre el litoral, i la reconversió del PHN en inversions productives per les pròpies conques dels rius catalans.

CIUTADANS I CIUTADANES COMPROMESOS AMB L'AUTOGOVERN

Els valors

Catalunya és un país de llarga tradició política progressista. La Guerra Civil i després la dictadura van trencar una línia ascendent d'avantguarda dins la cultura democràtica europea, que avui estem en condicions de recuperar, enfortir i desenvolupar. Com hereus de la llarga tradició del republicanisme laic, democràtic i socialment avançat de diferents corrents del socialisme, i hereus també de diferents moviments i partits que lluitaren contra la dictadura del general Franco, reivindicuem els valors de la solidaritat, la implicació de la ciutadania en els afers públics, el control dels governants per part dels ciutadans i ciutadanes, el respecte a la diversitat, la responsabilitat dels individus i el dret de tota persona a decidir sobre la seva vida sense més restricció que la llibertat i la igualtat i la seguretat dels altres, com elements clau de la cultura política catalana. Els i les socialistes volem una societat laica, respectuosa, solidària i profundament democràtica. Sense aquestes valors no és possible construir una societat que gaudeixi de la llibertat. Els valors de la societat sempre són un condicionant davant del poder, sigui polític, econòmic o de qualsevol altra naturalesa i, per tant, una garantia de la llibertat i autonomia dels ciutadans i ciutadanes.

Els socialistes catalans volem una política efectiva d'integració, amb l'objectiu de construir una societat plural i, en cap cas, una pluralitat de societats. Això exigeix un reconeixement mutu, un nucli de valors comuns, respecte a la diferència, participació i, també igualtat davant la llei i submissió de tots a la llei. La mateixa configuració de la Catalunya actual, que té en la diversitat un dels senyals identitaris i sense que aquesta diversitat s'hagi demostrat incompatible amb la convivència i la construcció d'un país cohesionat, ens marca una orientació de fons i, alhora ens hauria d'ajudar a ésser optimistes en relació a la construcció de la Catalunya del futur, on s'intensificarà de manera irreversible la diversitat ètnica, cultural i religiosa.

Es fa necessari decidir, d'una banda, quins són els valors vertebradors de la nostra societat, aquells valors que ens identifiquen a tots i que, en conseqüència, són

innegociables i, d'altra, quins són els aspectes que permeten la transacció i el pacte. Entre els primers, hi haurien de figurar necessàriament els drets humans, la defensa de la ciutadania, el respecte a la diferència, la no discriminació, la solidaritat, entre d'altres. Aquesta doble llista caldria definir-la amb precisió i fer-la objecte d'un ampli consens polític i social, incorporant-hi també al debat a les organitzacions representatives dels immigrants.

En el marc d'aquests valors sobre els que ens organitzem com a societat hem d'abordar el reconeixement de drets i l'exigència correlativa de deures. Allò que cal, doncs, és definir aquest nucli bàsic que ens identifica com a col·lectivitat i que és exigible a tot immigrant per a que s'incorpori, de manera efectiva, a la nostra societat; tot i que algun d'aquests valors puguin contradir certs elements identificadors de la seva cultura o religió. Alhora, cal reconèixer també efectivament els seus drets als elements d'identificació propis, sempre i quan siguin compatibles amb els valors comuns.

S'han de possibilitar espais de coneixement de les nostres lleis i costums, de les nostres llengües i la nostra cultura, des de la interlocució i l'exigència amb els col·lectius d'immigrants i la societat d'acollida, amb les polítiques i actuacions de primera acollida, i amb un seguiment proper del procés d'adaptació per part dels poders públics, ja que sense aquest es faria difícil aquest reconeixement mutu que conforma la base de la convivència.»

El protagonisme de la ciutadania

La democràcia representativa i les seves institucions continuen sent la millor garantia política que tenen els ciutadans i ciutadanes que serà respectada la seva voluntat en el moment de la configuració dels governs a través de processos electorals lliures i plurals. Al mateix temps els ciutadans i ciutadanes demanen ser escoltats i ser part activa de manera permanent dins dels processos de formació de la voluntat política i de presa de decisions, ja que la participació política es un valor cívic. Cal però reforçar els mecanismes de la democràcia participativa i les seves dimensions econòmica i social. En aquest sentit defensem la democràcia participativa com a reforçament i aprofundiment de la democràcia representativa.

La ciutadania majoritària d'aquestes democràcies han arribat a un punt de formació i informació mai conegut abans a la història; els drets socials conquerits, especialment pels treballadors i singularment per les dones en el segle passat, permeten un nivell d'autonomia personal en els àmbits de l'economia personal i familiar, d'autonomia sexual i també d'autonomia política, de capacitat de decidir lliurement. Aquest avenç en l'autonomia personal és també garantia de societats de persones lliures, objectiu del socialisme democràtic.

Si la consolidació del sistema democràtic va fer que durant alguns anys es tingués la impressió que la ciutadania s'havia desmobilitzat bé pel distanciament produït per la professionalització i institucionalització de l'activitat política, els últims anys hem viscut experiències massives de mobilització ciutadana, que transmeten la viva inquietud de moltes persones per qüestions socials que

consideren rellevants (terrorisme, respecte al medi ambient, pau, etc.) i per les quals estan disposades a expressar la seva opinió mitjançant mecanismes diferents al dret de vot. En definitiva, posen de manifest l'existència d'una ciutadania que vol ser escoltada i tinguda en compte de manera permanent, és a dir, una ciutadania no oblidada. Una democràcia plena necessita d'una ciutadania participativa que complementi el vessant representatiu d'aquella.

Recuperar la seva memòria és un acte de justícia històrica i en cap cas de venjança. Es tracta de retre el degut honor a aquells que van ser tractats amb deshonora.

Es tracta d'una realitat nova afavorida pels canvis socials, la maduresa democràtica, l'accés a la informació de què avui gaudeixen la majoria dels ciutadans i ciutadanes de Catalunya. L'obligació dels governs davant d'aquesta realitat és garantir adequadament la lliure expressió de la voluntat política de la ciutadania a cada moment.

És important assenyalar que, tot i les implicacions polítiques d'aquestes qüestions, aquestes mobilitzacions ciutadanes generalment no han estat promogudes pels partits polítics, tot i que aquests en general i el PSC en particular hi han estat sempre presents d'una manera activa, sinó que sovint han sorgit d'iniciatives socials i ciutadanes.

Tenim doncs un sistema democràtic en què la ciutadania és menys acomodaticia del que a vegades s'ha dit. Per tant, tenim una ciutadania ben forta.

De fet, algunes d'aquestes mostres de mobilització popular i cívica han tingut ressò mundial per les seves extraordinàries dimensions no sols com una reacció contra la prepotència i l'autoritarisme del Govern del PP, reacció que certament s'ha produït, sinó que ha tingut com a objectiu principal, i a vegades únic, la defensa d'una causa comuna.

El món ha canviat i està canviant molt i molt ràpid (esfondrament del bloc soviètic, procés d'integració europea, globalització econòmica, conscienciació ecològica, societat de la informació i el coneixement, Internet, terrorisme internacional, etc.). La naturalesa d'aquests canvis està fent que moltes persones no tan sols se'n preocupen sinó que volen participar d'alguna manera en les decisions que regeixen i determinen aquests canvis.

Aquesta voluntat de participació és facilitada, en bona mesura, per l'augment de la informació i per la seva major disponibilitat per les noves tecnologies. Però també es deu al procés d'acostament de l'Administració a la ciutadania.

Garantir una Administració transparent i acostar l'acció de govern a les persones les estimula a intervenir-hi de manera més activa, a exercir els seus drets (i, alhora, a complir els seus deures), i a donar suport o a criticar les accions de l'Administració. Les Administracions han de promoure iniciatives que afavoreixin la participació de la ciutadania en diferents àmbits de gestió. Consultes populars, debats i reflexió, trobades amb dirigents polítics, etc, són elements d'enriquiment democràtic que augmentarien, en major mesura, la qualitat de la tasca política i servirien de termòmetre per mesurar el grau d'acceptació social de la gestió política que es realitza. Es aquí donde los socialistas jugamos un papel muy importante, con el objetivo de hacer de la política una responsabilidad de toda la sociedad.

Aquestes noves formes de participació ciutadana són un fenomen que els partits polítics han de veure positivament i no com una amenaça a la seva activitat. Molts ciutadans i ciutadanes no volen limitar la seva intervenció en la política, en la «cosa pública», al simple exercici del vot. Els socialistes no volem que la democràcia s'exerceixi només cada quatre anys, volem que la ciutadania la pugui exercir cada dia. La participació ciutadana és un element positiu i de vital importància que integra de ple dret l'activitat política, i és important valorar-la i estimular-la, perquè constitueix, des del punt de vista dels partits polítics, un mirall de les inquietuds socials i un espai de reflexió, opinió i creació d'idees que s'ha de tenir molt en compte.

Ahora hem de transformar i adequar les institucions on governem per a favorir i incorporar a la ciutadania en els processos de presa de decisions que afecten la seva quotidianitat i en el control i seguiment de les mateixes.

Sempre hem de tenir presents que, en democràcia, són els governs els que estan al servei de la ciutadania i no a l'inrevés. Saber escoltar el que diuen els ciutadans, doncs, no pot ser un encert de la governabilitat sinó una autèntica exigència que els socialistes hem de mantenir constantment.

Quan parlem d'autogovern i de participació ciutadana hem de contemplar la necessitat de promoure nous valors socials envers els diversos col·lectius que configuren la nostra societat i promoure els que aporten les dones. Cal promoure les mesures que evitin l'exclusió d'una part de la societat i que lluitin contra la desigualtat. Cal treballar per aconseguir la equivalència de gènere, redefinir l'espai públic i privat, incloent la democràcia a l'esfera domèstica, introduint a l'agenda política nous temes com ara la participació de la dona en la vida política, la maternitat, l'atenció a les persones, la igualtat en les condicions de treball o la conciliació de la vida familiar i laboral que afecten especialment a les dones. Es tracta de qüestions fonamentals per a la vida i el benestar de la societat, a les quals sovint no s'ha presat l'atenció necessària.

Especialment el PSC expressa la necessitat de mantenir un paper actiu en els moviments socials, impulsar la participació directa de col·lectius específics com ara els relatius a persones amb malalties mentals, amb VIH, discapacitats..., quasi sempre invisibles i silenciats.

El PSC i les seves organitzacions territorials han de tenir un perfil i una presència política pròpia, i desenvolupar un paper actiu de relació i diàleg amb els moviments socials, sense delegar-ho únicament en el govern de Catalunya i tendir ponts amb el teixit associatiu, les plataformes ciutadanes, o altres moviments socials.

Per tant, el nostre compromís amb la ciutadania és administrar amb transparència, justícia i honestedat el país i ha de ser afavorir la participació i el diàleg entre governs i societat en tots els àmbits, tant locals, com autonòmics, entenent que estem davant del repte de fer realitat un compromís cívic col·lectiu, que ens doti d'una vida democràtica més rica i creativa, des de la responsabilitat de tots, la qual cosa exclou tant l'arrogància del poder com l'obstruccionisme de les minories locals o sectorials que no consideren prioritari el bé comú.

Comptem en aquest sentit amb una llarga tradició de treball innovador i de primera línia, provenint del món local i del municipalisme. El Govern de la Generalitat haurà de tenir en compte aquestes experiències i, amb el respecte degut a l'autonomia municipal, incorporar els municipis com a agents actius de la participació ciutadana, també en les iniciatives originades en el propi Govern de la Generalitat. És per això que és un dels principals deures de l'actual Govern de Catalunya el de fomentar i potenciar mecanismes de Participació Ciutadana, tant de base associativa, com individual i mixta, per tal de canalitzar i fer arribar aquesta voluntat de participació ciutadana a les instàncies decisòries.

Millorar l'autogovern: el nou Estatut

Davant del repte necessari per a la modernització del país que és el procés de reforma de l'Estatut d'Autonomia, comptar amb la participació ciutadana resulta fonamental.

A més dels treballs que s'han de desenvolupar en els propers mesos a la seu parlamentària, la intervenció de la ciutadania, bé a través d'entitats i associacions privades, o de les propostes dels ajuntaments i ens locals (que han estat un dels motors més actius de la democratització de la vida pública en els últims vint-i-cinc anys), o a títol personal, contribuirà a enriquir i a legitimar l'Estatut del qual s'ha de dotar la societat catalana per avançar en el seu progrés en el segle XXI.

En aquest sentit, és important plantejar-se un text del nou Estatut que reculli no només la varietat i la diversitat d'interessos i d'aspiracions de la ciutadania, sinó que també s'expressi en uns termes més comprensibles per a tothom. La distància entre el llenguatge de les lleis i el llenguatge quotidià ha estat, en ocasions, un dels obstacles per estimular la participació de les persones, un element distanciador que no ha beneficiat gens el prestigi de la política.

Catalunya necessita un nou Estatut per tal que la Generalitat sigui capaç de respondre als reptes del segle XXI i de satisfer les demandes de la ciutadania. El nou Estatut s'ha de fonamentar en els principis següents:

El nou Estatut s'ha de fonamentar en els principis següents:

- Catalunya és una nació i els seus ciutadans i ciutadanes es declaren titulars del dret a l'autogovern que confereix una voluntat nacional expressada repetidament a través de la nostra història i ratificada amb mitjans democràtics en el marc constitucional i estatutari.
- La ciutadania de Catalunya té dret a intervenir en totes les decisions públiques que afecten els nostres drets i interessos.
- La Generalitat ha de tenir la capacitat d'elaborar i d'aplicar les polítiques que, referides a aquests drets i interessos, corresponguin al seu marc de competències.

El nou Estatut ha d'aprofundir en els drets socials dels ciutadans, potenciant el tractament dels problemes reals i les necessitats de la població: salut i educació, però també treball, habitatge i atenció social a les persones amb necessitats.

La data de l'Onze de Setembre ha de quedar instituída com a Diada Nacional de Catalunya. Les raons són molt clares: Catalunya, com a nació sense Estat, ha hagut

de lluitar pel reconeixement dels seus drets, per a la recuperació de les seves institucions, fins i tot pel dret al seu idioma com a tal i l'Onze de Setembre simbolitza, en bona part, aquesta lluita.

Catalunya té una vinculació històrica en una Espanya plural de continguts nacionals, lingüístics i culturals i de futur, en una Espanya federal cohesionada a la que volem contribuir amb un esforç col·lectiu i solidari que és imprescindible.

En la mateixa direcció de construir un autogovern reforçat per la participació de la ciutadania, el PSC no solament té un paper capdavanter, sinó que ha d'assumir el lideratge en la reforma de l'Estatut, com a força central del Govern, i també ha de ser actiu i decisiu en el gir cap a una altra Espanya federal, moderna, plural i participativa que ha de promoure el Govern de l'Estat.

En el nou cicle polític, en què el PSC ocupa un lloc preminent en els tres àmbits de l'Administració (local, autonòmica i estatal), hem d'optimitzar el grau de comunicació amb la ciutadania per potenciar i millorar el grau de comunicació amb la ciutadania més adequat per potenciar i millorar l'autogovern.

Per a aprofundir les formes d'autogovern i millorar la participació ciutadana, hi ha una sèrie de punts clau que mereixen reflexió, debat i aportació d'idees:

1 És inajornable elaborar la Llei electoral catalana amb un sistema proporcional, a fi de superar la provisionalitat en què ens trobem, convocant eleccions amb una disposició transitòria de fa més de vint anys.

1 S'ha de treballar per una llei que, tot i introduir els mecanismes compensatoris que garanteixin la representació de tots els territoris i de totes les persones, així com la presència paritària d'homes i dones, respecti el principi democràtic irrenunciable d'un ciutadà un vot, per a que no pugui generar greuges comparatius ni situacions ambivalents.

1 Caldria establir formes d'obertura del Parlament i de les principals institucions públiques a les persones. Això exigeix transparència informativa, llenguatge clar i entenedor, facilitar el control pressupostari d'aquestes institucions, compareixença pública prèvia dels càrrecs rellevants, i totes les eines i actuacions per aconseguir-ho.

Organització territorial i administració

L'autogovern es troba en un punt crucial, a l'inici d'aquest cicle encapçalat pels socialistes, pel que fa a la reordenació territorial de Catalunya. Es tracta d'un tema que, per interessos conjunturals, els anteriors governs de la Generalitat no van encarar, però que ja no admet demora.

El primer pas en el procés de reordenació territorial de Catalunya s'ha de centrar en la definició d'una nova descentralització del govern de la Generalitat en regions o vegueries, amb l'objectiu de millorar la seva eficàcia i eficiència en el funcionament territorialitzat dels diferents departaments de la Generalitat.

En una segona fase, i de forma progressiva, caldrà abordar l'adaptació dels governs

locals de segon grau, les actuals Diputacions, a la nova organització territorial de Catalunya. Aquesta adequació haurà de garantir la continuïtat de les competències d'assistència i cooperació local que actualment executen les Diputacions.

Treballant amb consens i diàleg amb el territori i amb la voluntat de millorar i de simplificar el servei públic racionalitzant i aproximant les instàncies administratives a les persones, l'actual legislatura ha de servir per emprendre la reforma territorial de Catalunya, definint els tres nivells competencials, local, supramunicipal, i nacional, sense la qual el nou Estatut quedarà coix. És absolutament necessari repensar el territori d'acord amb la realitat de la Catalunya metropolitana d'avui, la Catalunya de les xarxes, la Catalunya impulsora d'una regió euromediterrània per tal de donar resposta a les necessitats i les demandes de la ciutadania amb l'objectiu de reequilibrar-lo socialment. Aquesta nova delimitació vetllarà per respectar la voluntat dels municipis.

Els socialistes catalans creiem en el nou model territorial constituït per les set vegueries: Girona, Barcelona, Ponent, Camp de Tarragona, Pirineus i Aran, Catalunya Central i Terres de l'Ebre; com a l'organització territorial més idònia, per assolir l'objectiu d'aconseguir unes administracions més properes a la ciutadania; essent necessari dotar a les administracions locals dels recursos i mitjans suficients, per desenvolupar les seves funcions i així poder millorar el seu servei als ciutadans i les ciutadanes.

La Generalitat de Catalunya ha de participar en aquest procés d'apropament i millora del servei de les administracions a la ciutadania mitjançant la transferència de competències a les administracions locals i, d'altra banda, assumint qüestions i competències de més amplitud territorial, cercant sempre el diàleg i la coordinació amb la resta d'administracions, en la seva acció de govern.

Informació i mitjans de comunicació

En aquest procés de reconsideració i de reforma de les formes de l'autogovern i la participació ciutadana, s'ha de tenir molt en compte el desenvolupament i l'accessibilitat de la informació i de les tecnologies. Som plenament immersos en la societat de la informació i el coneixement, determinada per la globalització que representa Internet i l'abast inassolible d'aquesta xarxa. Alhora dels avantatges que aquest mitjà pot suposar per la nostra societat, hem de ser conscients de que també planteja el risc de noves desigualtats i exclusions socials. És necessari, doncs, estendre l'ús de les tecnologies de la informació i la comunicació mitjançant la creació d'infraestructures bàsiques que possibilitin el seu accés a tots els punts del territori, la formació de la ciutadania, especialment incidint en els sectors amb risc d'analfabetisme funcional, amb totes les mesures de promoció necessàries, des d'educatives fins econòmiques, legals, etc., l'extensió de les bones pràctiques en el seu ús i una legislació suficient que doni cobertura als usuaris de la xarxa.

De manera similar, la consolidació de l'autogovern i la participació passa per una aposta decidida per la consolidació d'uns mitjans de comunicació públics de qualitat, plurals i independents que no estiguin sotmesos ni actuïn en connivència amb interessos empresarials o partidistes, uns mitjans que han de representar una garantia davant del complex mercat audiovisual.

Els socialistes treballarem per fer una nova llei catalana sobre els mitjans públics de comunicació per tal de garantir la seva autonomia, pluralitat i qualitat. El model de la BBC és una referència emblemàtica. La ciutadania necessita una referència informativa pública de qualitat i independent que no oblidï la importància dels medis de comunicació local. Els ciutadans cada vegada tenen més en compte qualsevol desviació d'aquests principis. Exemple d'això van ser els resultats de les eleccions generals després de l'11 M i de la manipulació de la informació que va fer el Partit Popular des de tots els àmbits del poder. El govern de la Generalitat ha d'assegurar el pluralisme de la societat catalana, facilitant l'accés universal i normalitzat a les televisions públiques autonòmiques. Cal treballar en la línia de poder regular la propietat dels medis de comunicació per tal d'evitar la creació de grans grups mediàtics en el nostre país, excessivament influents.

Educació

El socialisme sempre hem considerat l'educació un objectiu prioritari de la nostra actuació política, conscients de que és un dret de la persona que condiciona l'exercici de tots els altres drets i deures.

En el marc d'un estat democràtic, social i de dret, l'objectiu dels socialistes és educar ciutadans, en igualtat de drets i de deures, des de la participació i la pluralitat amb una educació pública (sigui quina sigui la titularitat de l'escola) integradora, coeducadora, laica i plural.

Avui, en la societat de la globalització, del coneixement i de les noves tecnologies tenir o no tenir una educació de qualitat serà, més que mai, causa de discriminació entre les persones i els pobles.

Caldrà, doncs, fomentar polítiques que garanteixin el dret a l'educació per a tothom en condicions d'igualtat. En la nostra tradició sempre hem considerat l'escola pública com l'instrument per excel·lència per fer efectiu aquest dret.

El model d'escola pública que proposem es caracteritza pels següents atributs:

- una escola amb personalitat pròpia i autonomia de gestió
- una escola amb instal·lacions, equipaments i recursos econòmics suficients
- una escola amb un equip de professors estable i cohesionat que s'organitzi i gestioni correctament
- una escola que té un professorat format, motivat i reconegut
- una escola que treballa amb la participació activa de la comunitat escolar
- una escola que compta amb el suport d'una xarxa de serveis com a recursos específics per avançar cap a una escola inclusiva
- una escola coeducadora que impulsa una educació no sexista
- una escola que es coordina per donar resposta conjunta amb l'oferta educativa no obligatòria (escola bressol, cicles formatius, batxillerat, educació del lleure...)
- una escola oberta a la comunitat local
- una escola que ret comptes

La nostra aposta per a la millora de l'escola pública passa per la seva autonomia, perquè pugui treballar en un marc clarament establert, i, en contrapartida reti comptes de la feina feta. Caldrà definir i disposar de mecanismes d'avaluació que

permetin conèixer a fons el processos i els resultats per tal d'implementar mecanismes de millora contínua.

El contrapunt de les escoles públiques amb autonomia és una administració educativa pròxima que vetlla pels recursos, que facilita la connexió entre els centres, que garanteix la continuïtat de l'oferta pública entre les diverses etapes educatives i que gestiona el funcionament de les escoles com a centres oberts a la ciutadania fora de l'horari escolar.

Cal tenir present, però, que l'educació no és cosa només de l'escola, cal implicar les famílies, les persones, els entorns més immediats: ciutats i barris, coordinar institucions i administracions i lligar l'educació formal i no formal i les xarxes de comunicació.

Avui, en una societat canviant i amb una esperança de vida molt alta, cal pensar en una educació permanent, al llarg de tota la vida, per tal que la ciutadania estigui formada per persones autònomes, lliures, responsables i compromeses amb els reptes de la nostra societat.

Amb tot, ens queda molt camí per fer cap una autèntica democratització de l'educació.

Cal treballar encara per aconseguir l'universalització d'aquest dret i això no serà possible fins que tinguem una oferta de centres, sostinguts amb fons públics, que pugui satisfer les necessitats educatives dels ciutadans en tots els nivells i graus, de forma gratuïta i en igualtat de condicions quant a professorat, infraestructures i serveis.

Caldrà garantir, també, una correcta distribució de la matrícula entre tots els centres sostinguts amb fons públics, per tal d'evitar les concentracions d'alumnes amb necessitats educatives específiques, del tipus que sigui, en determinats centres. Avui, d'això, en depèn la supervivència i el prestigi de l'escola pública.

Cal, seguint les directrius europees, definir un nou model de formació inicial del professorat, que tant a infantil, primària com a secundària tingui una mateixa durada, un mateix disseny teòric i pràctic, que tingui present les diverses tasques que hauran de desenvolupar en l'exercici de la seva professió, i una mateixa consideració social. Hem de tornar a parlar de cos únic d'ensenyants.

Quant al currículum en les etapes obligatòries haurà de tenir un tronc bàsic comú i una organització molt flexible que permeti atendre a la diversitat creixent dels alumnes. En tot cas la titulació final en aquestes etapes serà única i polivalent.

Compensar les desigualtats d'origen és primordial per una educació democràtica, de manera que amb una discriminació positiva s'ha de poder notar en poc temps que s'escurcen les distàncies en el resultat dels alumnes provinents de les distintes classes socials. Altrament l'escola es converteix en un aparell reproductor de les diferències existents en la societat.

Compensar les desigualtats entre les escoles per tal d'assegurar els mínims de qualitat necessaris per a tots els alumnes.

La participació de tota la comunitat educativa en la planificació i en la gestió de l'educació ha estat, de sempre, un dels trets distintius de la nostra manera d'entendre l'educació. Cal potser, ara, cercar noves formes de concretar aquesta participació i segurament caldrà obrir més l'escola a l'entorn i a altres agents educatius de la ciutat, poble, barri o entorn.

Finalment l'escola que volem ha de ser laica. El dret a l'educació religiosa s'ha

d'exercir fora de l'escola. L'escola plural que volem, lloc d'aprenentatge de convivència i de valors cívics, no és el lloc adequat per fer segregació per credos religiosos, ni per fer proselitisme de cap mena. La Constitució del 78 ens defineix com estat laic i en conseqüència cal remoure altres normatives que ens lliguen per tal que l'escola sostinguda amb fons públics sigui definitivament laica.

El gran repte de la política educativa del futur no s'ha de centrar tant en els aspectes legislatius, els quals cal ajustar i posar en ordre després de la llei de l'anterior govern, sinó en accions de govern, en l'administració i en la gestió efectiva dels recursos públics destinats a finançar el sistema educatiu. La comunitat educativa demana que el sistema educatiu no es converteixi en una picabaralla ideològica que canvia i/o reforma segons els canvis de govern. El sistema educatiu necessita d'un ampli acord polític i social que li doni el màxim d'estabilitat.

A Catalunya cal superar la manca de planificació del llarg govern convergent prioritzant la inversió pública en nous equipaments i en manteniment i actualització dels existents.

Necessitem una aposta ferma per a la formació inicial i permanent del professorat per a garantir l'autonomia de centre, la innovació educativa i l'adaptació als canvis globals de la societat.

Avui, des del govern de la Generalitat cal fer possible el vell somni que l'educació és una prioritat de govern que defensa noves polítiques públiques per a impulsar una societat del coneixement que complementi competitivitat i solidaritat perquè cada ciutadà i ciutadana pugui esdevenir més lliure i més feliç.

Cultura

Catalunya disposa d'una cultura pròpia, fruit dels llegats acumulats i, alhora, de la voluntat dels seus ciutadans. La llengua n'és el seu principal tret distintiu i probablement l'element que millor permet constatar la realitat cultural catalana. Però aquesta és també diversa, i plural. La defensa, la promoció i la projecció d'un espai cultural català és perfectament combinable amb la constatació que avui la cultura catalana s'expressa en una gran varietat i diversitat de llenguatges i de mirades, fruit principalment de la història de Catalunya com a terra de pas i, per tant, de barreja i mestissatge. La cultura catalana destil·la una enorme dosi de creativitat i talent i una gran capacitat de creació i innovació, i ha esdevingut una de les més importants factories de continguts d'Europa. Per altra banda, i degut a la seva llarga història i gràcies als esforços d'entitats i ajuntaments, Catalunya disposa d'un ric patrimoni cultural que permet difondre la memòria del país des de la perspectiva del coneixement i el gaudi. És per això que, malgrat els vint-i-tres anys de govern de CiU, caracteritzats pel desgavell organitzatiu, per la sequera pressupostària, pel menyspreu al territori, pel clientelisme polític, per la manca d'interlocució amb els sectors, per la infradotació i la descoordinació entre les infraestructures culturals, la cultura catalana disposa d'un bon punt de partida per construir, des dels ajuntaments, des de la Generalitat i des del govern de l'Estat, un nou Projecte Cultural per a Catalunya. La cultura és una de les formes de manifestació ciutadana perquè sorgeix de les persones, individual o col·lectivament, i la funció de l'Administració no és altra que incentivar-la i donar-li sortida amb

canals de difusió dins d'un medi propici pel seu desenvolupament ple i amb concertació amb els agents locals que actuen al territori.

Aquest compromís amb la cultura del país ha estat abastament preparat des del PSC, amb la participació d'experts de tots els sectors, en els darrers anys (Llibre Blanc de la Cultura, 1999; Programa de Cultura 2003) i ha culminat en un ambiciós programa que ha generat unes grans expectatives que no podem defraudar. També hem estat capaços de dur a bon port el Fòrum de les Cultures Barcelona 2004, que de ben segur nodrirà de continguts les nostres polítiques culturals.

La cultura és una de les eines principals per a veure el món i enfrontar-s'hi. No entenem la cultura com un bé de consum més, com una acumulació passiva de coneixements, sinó com una resposta activa.

La cultura ha de ser un instrument participatiu. Tothom pot gaudir i fer cultura.

Des de la perspectiva socialista refusem la divisió entre ciutadans i ciutadanes cultes i incultes. L'administració ha d'estar atenta a l'evolució, sense imposar la seva visió, tot optant per construir canals de difusió i optant pel foment de la cultura.

S'ha de garantir l'accés a la cultura a tothom per igual, arbitrants mitjans que l'acostin als sectors que n'estan més desconnectats o desvinculats.

La cultura catalana és rica, té una llarga història i l'ambició de continuar dialogant amb les grans formes d'expressió que configuren tota la diversitat cultural. Per aconseguir-ho, caldrà reconstruir o trobar nous diàlegs interinstitucionals i entre els diferents agents socials de la cultura en tota la seva diversitat.

El ple desenvolupament de l'actual societat catalana no serà possible, si no és sobre la base d'una prèvia transformació cultural, que afavoreixi la implicació social i la participació, tenint present la convivència en el marc d'una societat pluricultural, que accepti la diversitat i ajudi a articular identitats flexibles i a construir nous imaginaris comuns.

La cultura és l'espai de creativitat, de coneixement i gaudi que permet construir i socialitzar valors i actituds i que possibilita el progrés i la integració de tots els ciutadans. La pràctica cultural sorgeix de les persones, de la societat civil, i està indissolublement relacionada amb la participació i expressió ciutadana. El nostre projecte polític ha d'estar basat en els drets culturals, articulats entorn als drets a l'accés a la cultura (evitant el perill de la fractura digital), a la propietat intel·lectual i a la participació en la vida cultural. És per això que la funció de l'Administració no és altra que la d'afavorir les sinèrgies dels agents culturals, definir i liderar les polítiques, planificar i establir xarxes, impulsar la difusió i distribució de productes i generar densitat cultural al territori, tot assumint el paper de catalitzador de les iniciatives i necessitats dels diversos sectors culturals i no de subministrador directe de serveis. La nova política cultural a Catalunya no ha de consistir en un conjunt d'accions encaminades a resoldre els problemes d'un sector específic de la societat, sinó com un projecte global de govern. La dimensió cultural afecta a tots els ciutadans i a bona part dels reptes econòmics, socials i polítics que avui Catalunya té plantejats. És necessari que la dimensió cultural envaeixi el conjunt de l'acció de govern, amb un projecte polític que situï la dimensió cultural en el centre del desenvolupament. Per tant, cal fer de la Cultura una acció central de Govern mitjançant polítiques transversals executades des de la globalitat, a partir de la cooperació interinstitucional, el diàleg i la concertació amb els agents

(empresarials, professionals, socials i associatius) i la pràctica dels principis de la concertació, l'eficàcia, la transparència, la proximitat i la subsidiaritat (tant a nivell territorial com social).

232 bis. El nostre projecte cultural es centra en tres grans prioritats: reafirmar l'autonomia de la Cultura mitjançant la creació del Consell de la Cultura i de les Arts; possibilitar una àmplia descentralització cultural que permeti assegurar una densitat cultural equilibrada arreu de Catalunya, mitjançant un Pla d'Infraestructures Culturals Territorials i l'impuls de les xarxes associades als diversos sistemes culturals sectorials, que possibiliti l'accés de tots els ciutadans als productes culturals; i garantir la suficiència financera doblant el Pressupost de Cultura en quatre anys. És a partir del treball en xarxa dels diferents nivells de l'administració com Catalunya pot sumar esforços per posar al màxim rendiment les infraestructures ja creades i per fer realitat nous equipaments de qualitat que equilibrin el territori i que, conjuntament amb el recolzament formatiu als creadors, permetin l'aflorament del talent i la creativitat individual en benefici d'una societat que ha de fer de la cultura un motor de transformació del país. Igualment, cal potenciar els lligams entre educació i cultura, tot desenvolupant la dimensió cultural de l'educació i la dimensió educativa de la cultura i posant en primer terme la formació artística. Cal apostar per la cultura com a factor de desenvolupament econòmic i projecció internacional. La presència activa dels sectors culturals en l'escenari econòmic no només genera riquesa, sinó que és clau per a impulsar la competitivitat, la creativitat, el desenvolupament de les indústries culturals i de nous mercats, així com la ocupació. Per altra banda, els socialistes hem dissenyat un nou model que superarà la confusió permanent entre política cultural i política lingüística practicada per CiU. No es pot limitar la cultura al fet lingüístic. No ens cansarem de repetir que és cultura catalana la que els catalans d'origen i d'adopció produeixen a Catalunya, al marge del seu origen i de l'idioma. Per promoure el consens social al voltant del català, cal que la política lingüística sigui responsabilitat de tot el Govern. En necessari garantir el diàleg entre el sector públic i els diferents agents socials de la Cultura, de forma periòdica i continuada, i impulsar amb la societat civil i amb les diverses entitats la concertació pel que fa al desenvolupament i canalització de projectes. En definitiva, els socialistes hem definit un projecte cultural, cívic i comunitari, que transmet valors, creativitat, innovació i coneixement, que enforteix la cohesió social, i que practica la diversitat i el diàleg intercultural.

232 tris. El suport i la protecció de la indústria cultural local, allò que s'ha anomenat tradicionalment l'excepcionalitat cultural, és indispensable. La importància de qualsevol sector industrial en l'univers cultural té avui una importància estratègica que va molt més enllà que la seva dimensió econòmica. Garanteix la capacitat d'existir a escala global. Es en aquest sentit que cal repensar estratègies de suport al sector editorial i articular un projecte específic en el terreny audiovisual que faciliti l'emergència d'indústria potent en aquest àmbit clau. Pel que fa a la preservació i difusió del patrimoni cultural, cal igualment adaptar-se al context contemporani. Patrimonialitzar és triar el llegat que sembla significatiu per una determinada societat. Cal prioritzar aspectes com el segle XX, destacant els

fenòmens econòmics, culturals, migratoris i polítics contemporanis que expliquen la configuració actual de la realitat catalana. Ens serveix com a exemple la recuperació de la memòria de la Guerra Civil. En aquest aspecte, la Generalitat de Catalunya ha d'impulsar un Memorial que compti amb totes les institucions i entitats que treballen en aquest camp, i que esperoni programes de recerca i recuperació de documents, escenaris, vestigis i fosses de la Guerra Civil. Però també cal posar l'èmfasi en el disseny, en la arquitectura, en l'urbanisme, en la tecnologia industrial i en les TIC, així com també en el terreny del patrimoni etnològic, sobretot el de caràcter intangible, immaterial.

232 quattris. La innovació tecnològica i la digitalització han revolucionat l'entorn cultural, l'informació i el coneixement. Els mitjans de comunicació massius, espina dorsal de l'estat modern, operaven com a canals de distribució d'informació i de productes culturals ajustant les seves cobertures a les fronteres de l'estat. Ara, els productes informatius i culturals ja no circulen només a la recerca de públic, sinó que el públic pot circular per la xarxa a la recerca de productes culturals o d'oci. La lliure elecció forma part essencial de les conductes de consum comunicatiu i cultural. L'eix es desplaça de la difusió a la producció. En el camp de les TIC, hem de propiciar una indústria de continguts culturals i comunicatius de qualitat, garantir l'accés universal a la tecnologia i a la formació requerida per al seu ús, i serveis públics eficients. Com a socialistes tenim la responsabilitat de cercar l'excel·lència en el marc d'aquests àmbits, per tal d'assolir una societat més justa, més lliure i més igualitària. Cal proposar l'elaboració d'un programa i una normativa cultural europea per a l'estímul creatiu, i la promoció i defensa de les produccions culturals europees i que ajudi al mutu coneixement i valoració de la diversitat europea.

La recent aparició de la Agenda 21 de la Cultura, presentada en el Fòrum Universal de les Cultures - Barcelona 2004, representa un esforç de concretar una comprensió i un procediment de la cultura dins les societats urbanes, que rep tot el nostre suport i que significa un referent imprescindible dins el desenvolupament social i cultural a partir d'ara. Els socialistes no tant sols li donem suport sinó que serem agents destacats de la difusió i extensió d'aquesta Agenda 21.

232 pentatris. La societat es construeix sobre la base de la igualtat entre els individus. També els diferents àmbits de la cultura han de assumir com a valor propi la igualtat: l'accés a la cultura per a tots, el dret a la participació, en tots els sectors, en tots els territoris. I també pel que fa a l'equiparació de drets entre homes i dones.

232 sextris. D'acord amb els principis del Programa de les Eleccions Autònòmiques de 2003, els socialistes partim del convenciment que habitem en una realitat plurilingüe. En aquesta realitat s'ha de garantir la protecció i el foment del català, llengua pròpia i oficial de Catalunya, i en la qual la llengua castellana, també oficial, i les altres llengües que usen ciutadans residents al nostre país no han de ser considerades com a problema, sinó com a recurs i patrimoni de la nostra societat. Cal fer compatibles els valors identitaris de Catalunya amb una nova realitat social. El nostre model ha de ser un model que eviti l'apropiació interessada, per a fins

polítics, del patrimoni lingüístic i cultural de Catalunya, que és de tots i no d'uns quants. Amb l'objectiu d'avançar cap a la consolidació del nostre model de política lingüística, proposem la creació de l'Agència Catalana de la Política Lingüística, organisme públic, de caràcter institucional, independent, amb personalitat jurídica pròpia i que hauria de néixer amb el consens de totes les forces parlamentàries. L'Agència, que permetria situar fora del litigi partidista la política lingüística a Catalunya, suposaria dotar la societat catalana d'un instrument vàlid, àgil i amb capacitat de resposta, on es dissenyïn, planifiquin, executin i avaluin polítiques. L'Agència hauria d'esdevenir un marc de consens i hauria de treballar per a la imprescindible concertació, coordinació i diàleg transversal entre les institucions i la societat civil. Hauria de ser un organisme amb competències reguladores i executives, que aixoplugaria els ens i les xarxes diverses i disperses que treballen per al foment de la llengua catalana, com ara la Secretaria de Política Lingüística i el Consorci per a la Normalització Lingüística, amb la voluntat de resoldre la descoordinació i les disfuncions patents en l'actualitat.

Esport i Societat

L'esport forma les persones amb capacitat per afrontar millor els reptes de la societat del nostre temps. La seva pràctica contribueix a un equilibri emocional, intel·lectual i físic amb el conseqüent benefici per a la societat. És per això que els poders públics cal que potenciïn la pràctica i la promoció de l'esport a tots els nivells i ho han de fer possible amb les necessàries aportacions econòmiques i les corresponents instal·lacions per a la seva pràctica.

A l'esport es dona l'associació entre valors progressistes com la igualtat i la solidaritat. Els socialistes reconeixem l'esport com a garantia d'higiene i de cohesió social.

Tanmateix, des de les administracions s'han d'implicar en la promoció de l'esport, tan a nivell federatiu com escolar i extraescolar, dotant-lo de recursos i de les instal·lacions necessàries, garantint així una pràctica esportiva de qualitat, essent sinònim (l'activitat física més la intel·lectual) de qualitat de vida pels ciutadans i les ciutadanes.

S'ha de desenvolupar l'esport i l'activitat física als àmbits educatius, d'esbarjo, la salut la competició i com a eina fonamental per a la cohesió social en una societat cada vegada més diversa.

Tanmateix, s'ha de prevenir la violència a l'esport, aquells moviments feixistes que s'aprofiten de les instal·lacions esportives i de les competicions, així com de fer programes de prevenció del dopatge.

Cal l'eradicació de l'agressivitat, tant de les manifestacions intrínseques (per part dels esportistes, directius...) com de les extrínseques (per part dels espectadors) en l'esport i de les diferents formes de manifestació (violència, assetjament, bullying...).

Proposem afavorir un entorn d'amistat i respecte en l'esport, essent aquest un vehicle integrador de les cultures.

L'esport és una eina fonamental per a l'educació, la integració i la cohesió social, alhora que també ho és per a la salut i el benestar, a més l'esport introdueix a

moltes persones en organitzacions i associacions, que tenen una incidència significativa a la vida social dels barris dels nostres pobles i ciutats i d'aquesta manera constitueixen un marc ideal per a l'exercici de la ciutadania.

El model esportiu dels socialistes té com a acció referencial: garantir les possibilitats d'accés de tots els segments de la població a un sistema de pràctiques físiques i esportives transmissores de valors positius, equilibrada i de qualitat amb independència de quin o quina sigui el seu origen, edat, sexe, condició física o nivell socioeconòmic.

La pràctica esportiva produeix activitat econòmica en la construcció d'infraestructura esportiva i la contractació de personal qualificat, per tant cal multiplicar l'oferta i els escenaris de la pràctica esportiva amb la creació de noves instal·lacions on els projectes estiguin encaminats a promoure i garantir el desenvolupament de la pràctica general de l'esport per a tothom sense límits ni barreres.

El paper que en els darrers anys han tingut les federacions esportives i els consells esportius (com organitzacions impulsores de l'esport en edat escolar) en el desenvolupament de l'esport català fa que s'hagi de reforçar i potenciar aquests dos ens com a agents esportius dotant-los de recursos. Cal portenciar el paper de les federacions catalanes com agents per promoure la presència internacional de les seleccions esportives catalanes.

Tanmateix cal reconèixer la importància de l'associacionisme esportiu en la promoció i organització d'activitats esportives que tenen el seu efecte cohesionador a la vida cultural i social de les ciutats.

Un nou model de finançament per a Catalunya

El nou model de finançament autonòmic ha de perseguir dos grans objectius: millorar la suficiència i la capacitat de decisió, per millorar l'autonomia financera, sobre els recursos de la Generalitat. I això ha de ser compatible amb la relació de solidaritat que hem de tenir amb la resta de ciutadans d'Espanya, amb els quals compartim una comunitat política, una comunitat on existeixi una igualtat de drets i de deures essencial.

Per fer-ho possible, s'ha de regir pels criteris següents:

1 La creació d'una agència tributària de Catalunya responsable de l'administració dels tributs propis de la Generalitat, dels tributs cedits i dels tributs compartits, i que estableixi les formes de coordinació i, si s'escau, de consorci amb l'administració tributària de la resta de l'Estat, en els tributs que correspongui.

1 La participació, en uns percentatges a determinar, en la totalitat dels impostos pagats pels ciutadans i ciutadanes de Catalunya i augmentar la responsabilitat normativa de Catalunya en la regulació dels tributs cedits

1 Els ingressos per habitant que rep la Generalitat han de tendir a equiparar-se progressivament als obtinguts en aplicació dels sistemes de concert i conveni que estan vigents a les comunitats forals. Encara que els sistemes siguin diferents, el resultat de l'aplicació d'aquests sistemes no ha de contradir manifestament l'objectiu d'igualtat.

l Els ingressos disponibles per la Generalitat per a la prestació dels seus serveis s'ajustaran a allò que disposa l'article 45 de l'Estatut d'Autonomia i respondran a un criteri d'igualtat d'ingressos per càpita, rectificat per tres factors: costos diferencials, nivell efectiu de necessitats i factors demogràfics, inclòs el conjunt del factor migratori.

l La inversió en infraestructures de l'Estat a Catalunya ha de tendir a correspondre a allò que representa el PIB de Catalunya sobre el PIB de l'Estat sumant-la a un major esforç inversor del nou govern de Catalunya.

l La Generalitat contribuirà a la solidaritat amb les altres comunitats autònomes de manera que els serveis prestats per les diferents comunitats als seus ciutadans i ciutadanes puguin assolir nivells similars realitzant un esforç fiscal similar. Aquest, cal dir-ho, és un criteri propi dels països federals.

l L'aplicació d'aquests criteris ha de permetre reduir el dèficit fiscal de Catalunya amb la resta de l'Estat. En el termini de deu anys aquest dèficit fiscal s'ha d'equiparar al de territoris amb un nivell de renda similar a altres països europeus.

La transparència en la publicitat de les dades econòmiques que s'han esmentat als punts anteriors, serà un dels criteris a aplicar per part de la nova Agència Tributària de Catalunya, i sempre en els termes més planers possibles, per a una millor comprensió de la consulta per part de la ciutadania

Aquest nou model de finançament és una qüestió important, necessària i que preocupa el conjunt de la societat catalana. La solució d'aquest problema és un requisit necessari per poder resoldre els reptes econòmics, de productivitat i competitivitat, i socials del nostre país.

És una qüestió important, necessària i que preocupa el conjunt de la societat catalana. La solució d'aquest problema és un requisit necessari per poder resoldre els reptes econòmics, de productivitat i competitivitat, i socials del nostre país.

Les regions (o les vegueries): els territoris per a la nova organització de l'autogovern.

La regionalització es una oportunitat per millorar el protagonisme social i econòmic del diferents territoris de Catalunya. Els socialistes creiem que aquests àmbits son els adequats per millorar la capacitat de desenvolupament i competitivitat del país, per vertebrar el territori, per situar la política territorial en la primera línia de l'agenda política, cultural i social. Així mateix els socialistes pensem que la regionalització ha de servir per reconèixer la diversitat territorial i social i dinamitzar, amb veu pròpia, els diferents territoris del país.

Proposem que el Parlament estableixi les regions (o vegueries) com àmbits de organització territorial a Catalunya.

Aquests àmbits territorials, en primer lloc, serviran per la nova descentralització del govern de la Generalitat, amb l'objectiu de millorar la seva eficàcia, i la seva eficiència en la gestió dels serveis, així com per a l'adaptació de la seva administració als diferents territoris. En aquest sentit han de constituir un mapa clar i progressivament únic per a l'organització administrativa del govern de la

Generalitat. Aquest establirà l'estructura de la direcció i coordinació de l'administració dels diferents departaments de la Generalitat en la regió (o vegueria).

En segon lloc, proposem que progressivament, els actuals governs locals de segon grau, que son les Diputacions, es vagin adaptant als nous àmbits territorials.

En tercer lloc, es treballarà per fer coincidir les províncies, en las quals l'estat té la seva administració perifèric a, amb aquests nous àmbits territorials.

PROGRÉS ECONÒMIC, PROGRÉS SOCIAL, PROGRÉS SOSTENIBLE

A l'inici de segle XXI, Catalunya afronta una etapa plena d'oportunitats. En un context econòmic en què la internacionalització és un element característic, Catalunya ha de jugar un paper important, al capdavant de l'economia espanyola i entre les regions avançades d'Europa.

Volem que Catalunya recuperi el paper capdavanter que ha tingut sempre.

La Catalunya que ambicionem situa el progrés econòmic i social com a prioritat. Perquè en el nostre projecte econòmic, que es fonamenta en una millora de la competitivitat de la nostra economia, cohesió social i creixement són dues cares de la mateixa moneda.

Només una economia competitiva que garanteixi un creixement sostingut i sostenible pot permetre que es duguin a terme polítiques redistributives realment eficaces. Només amb una economia competitiva podem millorar el benestar i les oportunitats de tothom, prestant especial atenció a les persones i col·lectius amb dificultats.

Una economia competitiva que ha d'anar acompanyada d'unes prestacions i serveis socials de qualitat i d'un sistema fiscal més just, en el que paguin els que han de pagar i que paguin allò que han de pagar.

I és que una societat cohesionada i sense exclusió social proporciona les condicions d'un creixement estable. I només una alternativa econòmica basada en una important millora de competitivitat de la nostra economia pot assegurar les condicions necessàries per a la cohesió social que volem per al nostre país. Una millora de la competitivitat que ha de ser fruit de la concertació entre els poders públics i la resta de la societat. En aquest sentit la col·laboració i implicació dels agents socials i agents econòmics és imprescindible, fent del diàleg i l'entesa un actiu fonamental.

Els socialistes defensem que els codis morals són part integral del funcionament econòmic. El progrés econòmic i el progrés social els podem definir com un procés d'expansió de les llibertats humanes, ja que la nostra qualitat de vida no deuria mesurar-se únicament per la nostra riquesa econòmica sinó per la llibertat assolida mitjançant aquesta.

I la competitivitat de la nostra economia s'ha de basar, en definitiva, en la competitivitat de tots els sectors que la componen: dels sectors podríem dir

tradicionals (tèxtil, agroalimentari, turístic, comerç) i dels sectors emergents (biotecnologia, telecomunicacions, etc.). Per poder tirar endavant el nostre projecte de progrés ens fixem els objectius fonamentals següents:

1 Situar la nostra economia en una posició altament competitiva en un context d'internacionalització, dotant-la de les infraestructures que siguin necessàries en matèria de transports, comunicacions, telecomunicacions i xarxa energètica. Pel que fa a les infraestructures de comunicacions viàries, cal que facilitin la mobilitat de les persones i mercaderies, a l'hora que augmentin les seves prestacions de seguretat viària

1 Aconseguir que Catalunya sigui centre de decisions econòmiques importants. Volem un país que creï idees i projectes. Volem que Catalunya sigui viver i bressol d'empreses i gent emprenedora, que sigui un país que crea, atrau i exporta empreses que tinguin valor afegit. Desenvolupar aquest model de progrés econòmic en un marc de plena concertació i consens amb els agents socials, sindicats i associacions empresarials, administracions i actors del territori, veritable garantia per relligar el creixement, la cohesió social i l'equilibri territorial amb el progrés econòmic.

1 Consolidar l'Estat del Benestar en el segle XXI, adaptant-lo a la realitat social de Catalunya, ampliant-lo i corregint-ne les mancances, fent que sigui més just i solidari i garantint-ne la sostenibilitat.

Millorar la competitivitat de la nostra economia en un context d'internacionalització

La internacionalització de l'economia és un repte de primera magnitud per Catalunya. Estem en un context econòmic en el qual la nostra economia ha de competir en un entorn obert. Un context en el qual els mercats tenen cada vegada menys fronteres i en el qual les condicions de competitivitat canvien de manera ràpida i sovint inesperada. Aquest és un repte que cal escometre amb optimisme, perquè Catalunya sempre se n'ha sortit. Ara bé, perquè Catalunya pugui afrontar amb èxit la internacionalització, perquè Catalunya tingui unes bases sòlides per a la competència internacional, per afrontar els casos de deslocalització, ha de deixar enrere el model de productivitat basat en costos laborals baixos, treball precari i produccions de baix valor afegit. Tanmateix, que el model de treball precari es traslladi a altres llocs no ens és indiferent. Cal afavorir el desenvolupament econòmic i social dels països més desenvolupats i promoure una consciència ciutadana que rebutgi els productes elaborats en base a l'explotació infantil i l'explotació dels més desprotegits. De la mateixa manera que la OMC i d'altres organismes econòmics han obert les portes a la liberalització comercial, s'ha d'exigir el compliment de les recomanacions i tractats internacionals dels drets socials i dels treballadors.

El model que volem per a Catalunya s'ha de basar en augments de productivitat de qualitat i innovadors; acompanyada per una estratègia d'internacionalització dels seus productes, i en l'aprofitament de les sinèrgies que es puguin donar en el teixit productiu nacional, fent així que la suma d'esforços conjunts siguin majors que la suma d'esforços individuals maximitzant l'eficiència dels recursos de les mateixes. Per assegurar el creixement estable i sostenible a llarg termini. Volem fer un pas endavant, i per això cal un projecte comú que impliqui a tots els elements necessaris: centres universitaris i de recerca, teixit empresarial, agents socials i l'estat com a catalitzador. És per això que volem desenvolupar la societat del coneixement a

Catalunya. Però no només en hem de centrar en els sectors de les noves tecnologies, els beneficis de les Tecnologies de la Informació i la Comunicació s'ha d'estendre a tota l'economia i hem d'apostar per activitats productives d'alt valor afegit, en les que les capacitats i les aportacions de les persones hi tinguin un paper cabdal, i on el treball es posi en valor i recuperi la seva funció social. Com també hem d'aconseguir afavorir que hi hagi un més alt nombre de dones en llocs directius en les empreses com a valor d'alta rendibilitat econòmica

En aquest context, invertir en coneixement esdevé un factor clau. Els socialistes considerem imprescindible la millora del nostre sistema educatiu i la millora de la qualificació i de l'ocupació dels treballadores i treballadors, tant dels que s'incorporen al mercat del treball, com dels que ja hi són, i crear mitjans d'incorporació per les persones que pateixen malalties mentals i / o disminució. Invertir en educació és invertir en cultura del treball, de la responsabilitat i del rigor com a eina de transformació i millora personal i social. Per això és especialment important millorar la formació professional inicial i la formació professional continuada, de manera que s'adeqüi a les necessitats del teixit productiu. La localització a Catalunya d'empreses d'alt valor afegit només s'assolirà si tenim uns professionals altament qualificats. En aquest sentit, els centres de formació vinculats al món laboral juguen un paper fonamental.

Els socialistes estem convençuts que, perquè Catalunya ocupi el lloc que ambicionem, ha de disposar d'un sistema d'ensenyament superior públic d'alt nivell en totes les branques del coneixement, no endogàmic, d'una oferta científica i tecnològica potent, com requereix la societat del coneixement. Fins ara Catalunya ha estat incapaç d'aprofitar del tot el coneixement i capital humà qualificat que genera. És necessari donar un fort impuls a la R+D tant a la que es realitza a les universitats i centres de recerca com a centres tecnològics. Ens calen grups i centres de recerca potents. Només cal mirar entorn nostre. Totes les regions capdavanteres al món en tenen, a Europa o als Estats Units. Volem una universitat catalana plenament integrada a l'Espai Europeu d'Educació Superior, estretament vinculada al territori i atenta a les necessitats canviants del seu entorn. Retenir i atraure els millors investigadors, professors i estudiants vol dir tenir els millors professionals i les millors idees. Cal assegurar la rendibilitat per la societat de l'increment de recursos per a l'ensenyament superior, i en aquest sentit som partidaris que un part d'aquest increment sigui a partir de l'establiment de vies de finançament addicional vinculades a l'assoliment d'uns objectius específics. D'altra banda és fonamental acostar l'oferta científica i tecnològica amb el món empresarial. La transferència de tecnologia i els parcs científics i tecnològics permetran millorar la competitivitat de Catalunya.

Així mateix, és necessari un augment de la inversió (tant des del sector públic com des del sector privat) en recerca (bàsica i aplicada) per acostar-nos als indicadors en aquest àmbit dels països capdavanteres a Europa i potenciar el desenvolupament aplicat dels fruits d'aquesta recerca, fomentant la transferència de tecnologia i coneixements a les empreses, de manera que l'esforç investigador es tradueixi en un enriquitment per a la societat. D'altra banda, és imprescindible el reconeixement de la tasca que duen a terme els investigadors (millorant les seves condicions

laborals) i evitar la fuga de cervells del nostre país. La innovació, en totes les seves modalitats i la de base tecnològica en particular, és també un factor clau per a la competitivitat de les nostres empreses i el seu foment i ha de merèixer la màxima atenció, com també que els emprenedors i el món empresarial disposin dels instruments financers adequats per portar endavant les seves iniciatives. És necessari afavorir i recolzar l'esperit emprenedor a la societat, mitjançant la formació en aquest àmbit a tots els nivells possibles i els programes de suport als emprenedors.

Per competir en un mercat cada vegada més globalitzat, hem d'equiparar el domini d' idiomes estrangers, sobretot l' anglès, amb el que tenen altres països europeus líders en innovació. Cal incrementar la qualitat de l' ensenyament d' idiomes, tant a l' escola com a la formació permanent dels professionals.

Hem de potenciar el triangle estratègic formació-empresa-territori com a element fonamental per a les polítiques de desenvolupament econòmic i territorial. La formació ha d'estar lligada a les necessitats de l'empresa i al desenvolupament del territori, en el triangle en el que es creuen necessitats sectorials i de formació en el marc d'una zona concreta

Cal que a Catalunya es generi un entorn que afavoreixi l'activitat empresarial, amb un marc normatiu i institucional estable i transparent, sense interferències. Amb les condicions indispensables de competència entre les seves empreses. Defensem que les empreses puguin competir al mercat en igualtat d'oportunitats, i que petits empresaris, autònoms i emprenedors puguin fer sentir la seva veu. Catalunya, en definitiva, ha de generar la seva pròpia xarxa de suport a l'activitat empresarial. Cal reforçar el paper del COPCA, impulsar la celebració de fires i congressos al nostre país, recuperant la pèrdua de pes que hem patit amb el trasllat d'empreses, seus d'events, i centres de decisió a Madrid.

Cal fer referència també a les deslocalitzacions d'empreses que s'han donat en els últims mesos a Catalunya. Ja hem dit que el nostre model de creixement no es pot continuar sostenint en costos laborals baixos, treball precari i produccions de baix valor afegit. Si no afrontem amb serietat la transformació del nostre model de competitivitat, que s'ha de basar en augments de productivitat, no podrem fer front a la competència de països que tenen una mà d'obra més barata. Una transformació, que cal dir-ho, ja s'està produint, ja que moltes de les nostres empreses competeixen amb èxit en aquest context internacional. D'altra banda, en el cas d'empreses que han rebut subvencions per a desenvolupar un projecte empresarial a Catalunya i decideixen deslocalitzar-se prematurament, caldrà estudiar fórmules perquè retornin els diners que han rebut a tal efecte.

Ambicionem que Catalunya disposi de grans centres de decisió econòmica. Aquest és un element fonamental perquè l'economia catalana pugui continuar competint en el context internacional amb èxit. Certament, Catalunya té un teixit de micro-empreses, petites i mitjanes empreses altament dinàmiques i competitives, en

molts casos capaces de situar-se a un nivell envejable, en molts casos d'excel·lència. El que cal és trobar un equilibri entre aquest teixit, que hem d'ajudar perquè sigui competitiu (donant suport al les pimes, a les empreses familiars, al petit i mitjà comerç) i l'existència de grans centres de decisió. Algunes de les nostres empreses, reconegudes per la seva bona gestió i qualitat, per l'assumpció d'uns valors que han contribuït al seu èxit empresarial, estan en condicions de fer el salt la primera línia internacional, entre les regions europees més pròsperes.

En aquest sentit, els ajuts públics s'han d'estructurar de forma que la seva eficiència sigui màxima, la qual cosa requereix una intensa intervenció de l'administració local com a la més coneixedora del teixit econòmic, sobre tot pel que fa a PIME, l'empresa familiar i el comerç. A la vegada, l'administració local ha de comptar amb els recursos suficients per realitzar la seva tasca de prospecció i incentivació econòmica

Volem, a més, que l'esforç a Catalunya per la creació de coneixement no conegui la fractura territorial, i per tant explicitem el nostre compromís per la innovació i la formació de capital humà en tot el territori, i en especial en les zones rurals, per exercir un lideratge regional que ens garantitzi els mecanismes de renovació qualificada de persones front a les necessitats futures

D'altra banda, cal posar l'accent en l'esperit emprenedor que caracteritza la nostra societat, i que l'ha de continuar caracteritzant. En el postre teixit empresarial juguen un paper fonamental els treballadors i treballadores, protagonistes, sens dubte, de la riquesa de la nostra economia, que assumeixen riscos i impulsen projectes de caràcter vertaderament innovador, i als que cal recolzar, especialment als més joves, en les fases inicials dels seus projectes. Són un clar exemple d'aquest actiu que és l'esperit emprenedor. En aquest sentit, cal ser especialment atents al col·lectiu dels treballadors autònoms, als que hem de donar suport decidit. Són una de les grans fonts de riquesa de la nostra economia. És per nosaltres un prioritat facilitar el desenvolupament de la seva activitat, i en aquest sentit cal tirar endavant la creació d'un Estatut pels treballadors i treballadores autònoms. D'altra banda, cal tenir ben present, que en alguns casos, l'autoocupació esdevé una sortida alternativa a la supressió de llocs de treball pel tancament d'empreses, o és una opció al la que el treballador o treballadora s'hi ha vist forçat com a resultat dels processos d'externalització de grans empreses, pel que cal ser molt sensibles a les necessitats d'aquest col·lectiu.

L'Euroregió i les infraestructures que necessitem

Per assolir una economia competitiva, per aconseguir que Catalunya sigui un centre de decisions econòmiques importants, per pesar en un món globalitzat, ens hem de situar en una regió que transcendeixi les nostres fronteres i hi hem de tenir un paper estratègic.

Sovint les institucions han fet esment que des dels Estats es fa difícil fer polítiques

per frenar els efectes negatius de la mundialització de l'economia i es consideren massa petits per poder exercir una política eficaç sobre el moviment de capitals internacional o les decisions d'inversió. La sentència «pensar globalment i actuar localment» tindrà una major incidència sobre la ciutadania si més enllà dels ens locals disposem d'un espai transnacional que harmonitzi les polítiques econòmiques, industrials i d'inversió d'una àrea econòmica tant important com és la costa oriental de la Mediterrània. La creació d'una euroregió que en comptes d'estar delimitada per criteris culturals, històrics o antropològics respon al comportament de fluxos comercials, econòmics i monetaris permetrà trobar un major grau d'eficiència en les decisions d'inversió pública, una major vertebració social a través de les comunicacions i un major aprofitament i benefici social de les infraestructures

Catalunya ha d'esdevenir un nucli important d'una regió de disset milions d'habitants que s'estén des del sud de França, des de Montpeller i Tolosa, fins a València, Saragossa i Palma de Mallorca. Una regió de complementaritats entre els seus territoris i que connecta el nucli central de l'Europa comunitària amb la Mediterrània occidental, amb el nord d'Itàlia i el Magrib. Catalunya ha d'esdevenir, en definitiva, la plataforma de connexió d'aquesta zona amb la resta del món.

Tanmateix, perquè Catalunya sigui efectivament el nucli econòmic, logístic, de lleure i de consum d'aquesta zona, és imprescindible superar els dèficits d'infraestructures que tenim.

La dotació d'infraestructures, tant de transports i comunicacions com de telecomunicacions i energia, adequades a les necessitats de la nostra economia, és un element fonamental de primer ordre. Són un element imprescindible per millorar la productivitat de la nostra economia. Els socialistes catalans ja hem manifestat en repetides ocasions el nostre rebuig al model centralista i radial que va potenciar el Govern del Partit Popular. Nosaltres concebem una Espanya en xarxa, una Espanya policèntrica i, per suposat, també pensem en una Catalunya en xarxa. Volem que Catalunya tingui assegurada la indispensable connectivitat interior entre tots els seus territoris amb un transport públic respectuós amb el medi ambient i que moderi el consum energètic. Ara ha arribat el moment de convertir aquestes propostes en realitats.

Per fer realitat aquesta Catalunya en xarxa, i per suposat l'Espanya policèntrica, cal emprendre múltiples accions en el camp de les infraestructures, n'enumerem algunes de les més importants: solucionar el greuge comparatiu i de desavantatge competitiu que comporta l'elevat nombre d'autopistes de peatge de Catalunya en relació amb la resta de l'Estat. És imprescindible avançar cap a un nou model de xarxa viària d'alta capacitat tant de peatge com lliure, homogeni per a tot Espanya. Per aconseguir-ho cal definir un model federal de gestió d'infraestructures d'altas prestacions homogènia i harmònica per al conjunt de l'Estat per tal de superar l'actual situació de greuge comparatiu; cal definir un nou model de xarxa ferroviària per a Catalunya, aconseguir la gestió dels trens regionals i de rodalies; cal accelerar l'arribada del tren d'alta velocitat a Barcelona i a la frontera francesa; cal convertir el Port de Barcelona en el gran centre de distribució del Sud d'Europa, alhora que el Port de Tarragona s'erigeix en el port de la nova gran àrea econòmica de Catalunya i port de referència de Saragossa i Aragó; cal convertir l'aeroport de Barcelona en un veritable aeroport transoceànic, hub europeu i intercontinental del Mediterrani

Occidental, alhora que esdevé un intercanviador multimodal amb connexió ferroviària de gran velocitat amb els aeroports de Girona i Reus; cal incrementar l'autonomia i la gestió empresarial dels aeroports comercials catalans; cal dur les TIC (banda ampla, etc.) a tot al territori, a un preu raonable i en un escenari de competència real. Totes aquestes actuacions i moltes d'altres seran necessàries per fer realitat el dibuix d'Espanya i Catalunya que tenim els socialistes.

Un nou model de producció i de consum d'energia

Els socialistes volem promoure l'ús de les energies alternatives i renovables (volem aconseguir que el 2010 entre el 12% el 15% de l'energia primària sigui d'aquest tipus, l'estalvi energètic i el reciclatge, per contribuir a reduir l'ús de combustibles fòssils i de l'energia nuclear.

Pel que fa a la producció, apostem per la redistribució i per la generació distribuïda, propera als llocs de consum, amb la construcció de les centrals de cicle combinat necessàries, amb un increment significatiu de totes les energies netes, en especial de l'energia solar, l'eòlica i la biomassa, fins a arribar, i si és possible superar els estàndards recomanats per la Unió Europea, facilitant d'altra banda l'aparició de petits productors. El sol, el vent, els vegetals i fins i tot, el reciclatge de residus són susceptibles de ser transformats en energia. Són una riquesa que cal avaluar i aprofitar tant com sigui possible, sempre respectant les zones protegides. En aquesta línia cal estendre el model de les diferents ordenances municipals que obliguen a instal·lar plaques solars als edificis de nova construcció. A més, aquesta aposta per energies renovables pot suposar una font de generació de milers de llocs de treball.

Els socialistes dedicarem un atenció especial a l'energia nuclear de fissió pel que fa a la vigilància dels processos de generació i al tractament i emmagatzematge dels residus que generen les tres centrals per la seva reducció gradual, en la perspectiva de la seva substitució gradual. Aquesta haurà de comportar, prèviament i simultàniament, plans de desenvolupament de les zones on estan ubicades les actuals centrals d'Ascó i de Vandellós per minimitzar l'impacte econòmic.

Pel que fa al consum, posarem en marxa veritables plans d'estalvi i d'eficiència energètica i fomentem paral·lelament l'ús d'energies alternatives que superin el consum desorbitat que fa, entre d'altres coses, que siguem un dels països que consumeix més energia per cada unitat de PIB de la Unió Europea. A tall d'exemple, cal fer auditories mediambientals a l'àmbit domèstic i industrial, fomentar la cogeneració d'energia i l'arquitectura sota paràmetres mediambientals.

Treballarem perquè les empreses elèctriques, com a part ineludible del seu servei, realitzin les inversions necessàries per millorar la xarxa de distribució i el seu manteniment, tant per evitar episodis d'apagades, d'elevat cost social i econòmic, com per millorar l'accés de particulars i empreses a l'energia sense haver de construir (en la mida d'allò possible) noves instal·lacions de generació que en tot cas seran ineficients sense una xarxa de distribució adequada

Potenciar el nostre model social d'Estat del Benestar i reforçar les polítiques de cohesió social

El compromís per construir una societat més justa és a la base del nostre projecte i és el que en primer lloc explica les polítiques socials. A més, els i les socialistes catalans sempre hem tingut clar que impulsar amb decisió les polítiques socials és fer una aposta per una gran inversió productiva per a Catalunya. L'empenta econòmica que Catalunya necessita ha de servir per aprofundir en la creació permanent d'oportunitats, estenen-les al llarg del cicle vital de la vida, i en la redistribució de la renda, invertint en la millora de les condicions de vida dels ciutadans i les famílies, perquè de forma global, aquests factors repercuteixin en el desenvolupament socioeconòmic del país.

Els socialistes em estat i som bel·ligerants pel que fa al benestar social .El nostre objectiu a estat i és la lluita contra la desigualtat social i promoure la millora de la qualitat de vida. El nostre es un compromís clar, endegar una política activa per aconseguir que la igualtat d'oportunitats sigui realitat , tant a l'inici (l'escola) com a la integració en el mon laboral i social. La visió socialista del benestar social , tan a nivell individual com col·lectiu es concreta en la capacitat que té la societat i els ciutadans, contemplats a nivell individual, per millorar la seva vida i el seu entorn. No es tracta d'amagar i minimitzar els problemes ofegant-los amb un dispendi de recursos interessats, si no en la creació i potenciació de recursos humans i materials que em de posar al servei dels ciutadans i la comunitat .Per potenciar aquests recursos buscarem el consens amb els interlocutors socials. Només així millorarem la capacitat per resoldre les dificultats i al hora fomentarem la solidaritat i la integració de tothom.

Cal fer un pas endavant en la construcció i universalització de l'Estat del Benestar. Fins ara, les polítiques socials que han construït l'estat del benestar han estat lligades i finançades a la condició d'ésser treballador. Els canvis en les estructures socials i la major complexitat i exigència de la societat ens obliguen a treballar progressivament per obrir aquestes polítiques a tota la societat en general, que l'accés a les prestacions de l'estat del benestar siguin un dret inherent a la condició de ciutadania, i no només a la condició de treballador/a. Per tant, en el moment de plantejar-se reformes per adaptar l'estat del benestar al nou segle caldrà assumir el repte d'universalitzar-lo, fins i tot pel què fa al seu finançament.

A l'inici del segle XXI vivim immersors en un procés de progrés marcat pels avenços tecnològics i de la comunicació, per la globalització de l'economia i de la societat del coneixement; però també per una societat basada en els drets humans, civils i polítics i l'assoliment d'uns estàndards de benestar socials que permeten aspirar a aconseguir viure en una societat més humana, més justa, amb menys desigualtats, amb més pau, i amb majors quotes de qualitat de vida per tothom. Els socialistes ara ens sentim més esperançats que mai en un moment en què és possible l'avenç cap als nostres ideals: una societat més justa, més lliure, més solidaria i amb més benestar per tothom. El nostre coneixement de la realitat, la nostra proximitat als problemes socials i a la gent que els pateix i també l'alt nivell de suport electoral que hem obtingut ens fa sentir més responsables a l'hora de treballar per donar

resposta a les velles i a les noves demandes socials que viu la nostra ciutadania. La societat ara és més complexa: hi ha més diversitat de formes familiars; hi ha més formes de pobresa; cal un acord social, comunitari i familiar en relació al repartiment de les responsabilitats familiars; hi ha més persones en situació de dependència. És en aquest context que els socialistes volem corresponsabilitzar-nos amb tota la societat, de fomentar els serveis de proximitat, el treball en xarxa, l'adequació dels serveis a les necessitats de les persones, i la participació activa de la ciutadania en les polítiques socials. Cal doncs, trobar un acord amb les Administracions Central, Autonòmica i Local, per assegurar l'atenció universal a totes les persones dependents.

En aquest moment de canvis hem de continuar construint l'Estat del Benestar (en alguns casos encara lluny dels estàndards europeus) i alhora adaptar-lo al nou context econòmic, social, demogràfic, etc. Els socialistes no podem adoptar una actitud immobilista, sinó que hem d'aprofundir en el disseny d'un Estat del Benestar més just i sostenible, estent els criteris d'universalitat, sense deixar d'emprendre les reformes necessàries per assegurar-ne la viabilitat i el seu desenvolupament, obrint la participació en el disseny d'aquests canvis tant a les persones com entitats vinculades en cada cas. La consolidació de l'Estat del Benestar és el repte que el nostre projecte es fixa dins d'un model europeu de societat avançada i moderna, que contempla no només incidir en la millora de les condicions socioeconòmiques dels ciutadans, sinó també en la qualitat de relacions i convivència que s'estableixen entre les persones, en la comunitat, i dels ciutadans amb l'administració. Volem que l'Estat del Benestar continuï essent un pilar essencial del nostre model de país. En aquest sentit, cal garantir i potenciar una educació pública de qualitat, incrementant els recursos econòmics destinats a la creació de noves places de titularitat pública i solucionant les greus mancances que encara avui pateix (massificació dels centres, manca de professorat especialitzat, dèficit d'infraestructures, recucció de ràtios...), un sistema sanitari públic excel·lent, unes pensions dignes per a tothom, que augmentin la seva capacitat adquisitiva en funció del nivell de vida. Volem donar un impuls decidit a les polítiques de família que permetin la conciliació de la vida laboral i familiar, tenint en compte que l'estructura familiar ha evolucionat i presenta formes diverses. Hem fer una aposta clara en polítiques actives d'ocupació. I hem de dur a terme, alhora, noves polítiques socials que donin resposta a les dinàmiques de la societat actual, tot oferint oportunitats i seguretat a la ciutadania. És per nosaltres una prioritat a facilitar la integració racional de la immigració, establint mecanismes precisos per aconseguir-ho. Hem d'actuar sobre els factors que generen desavantatge social, pobresa i exclusió. Hem d'apostar per nous instruments, i impulsar mecanismes basats en la renda bàsica, com a dret de ciutadania. Hem de corresponsabilitzar als ciutadans i ciutadanes, que s'han de sentir partícips del model social que tenim. Per això és imprescindible un sistema fiscal just, en el que pagui qui ha de pagar, i paguin el que han de pagar. I és també fonamental garantir també l'eficiència i l'excel·lència en la gestió dels serveis públics de l'Estat del Benestar, tot prioritant els criteris qualitius i de rendibilitat social.

L'Estat del Benestar és una pedra angular del nostre projecte. Els socialistes

considerem que els poders públics han de tenir un paper rellevant en l'economia, igual que les empreses, els autònoms, o la resta d'agents econòmics i socials, per tal que el creixement sigui sostenible i tingui repercussions positives en la ciutadania i el medi ambient. Els poders públics han de garantir que les persones puguin decidir el model de família que volen, i puguin decidir lliurement el nombre de fills que volen. En aquest sentit les polítiques de família són fonamentals. Els poders públics han d'ajudar a l'acompliment les necessitats socials dels individus i les famílies, perquè puguin desenvolupar-se plenament, i atorgar una especial atenció a la població més vulnerable. Han d'atendre a les necessitats que es deriven de l'envelliment de la població i també han d'atendre les necessitats dels més joves: educació, treball de qualitat i habitatge assequible són les seves principals demandes.

En aquest context d'assegurar la consolidació del nostre model d'Estat del Benestar, cal fer una referència específica al món rural. Aconseguir aquesta consolidació implica també fer equiparables les condicions de vida de l'urbà i la rodalia; cal doncs que les administracions públiques tinguin cura especial en dotar el món rural de serveis educatius, sanitaris i assistencials, d'equipaments culturals, esportius i de lleure i de mitjans per a la conservació dels patrimonis artístic, cultural i natural; i, evidentment, és fonamental garantir la necessària connectivitat amb la resta del territori.

Durant molt temps, massa el món laboral català ha presentat greus problemes. Sinistralitat, temporalitat i precarietat han estat els trets que, sovint, l'ha caracteritzat. Per nosaltres la integració i modernització de les polítiques actives d'ocupació, la formació, la lluita contra la precarietat, la conciliació de la vida laboral amb la familiar, la flexibilitat acompanyada de la seguretat, i la salut laboral són elements clau per generar més i millor ocupació.

S'ha produït un augment significatiu de les dones en l'educació universitària. En l'àmbit laboral s'ha incrementat molt la taxa d'activitat femenina, però persisteixen diferències significatives entre dones i homes, independentment del seu nivell d'estudis en aspectes com: l'ocupació, la retribució, la precarietat, la temporalitat i la promoció a l'empresa. I a més, sovint continua recaient sobre les dones la cura d'avis i persones amb discapacitat, limitant les seves oportunitats en l'àmbit laboral. Hem d'assolir l'objectiu marcat per la UE d'una ocupació femenina del 60% l'any 2010 amb la promoció de programes estratègics per fomentar la promoció professional i la contractació de les dones, i garantir la igualtat d'oportunitats en l'accés a la feina. El treball és un dret, i, per tal que les dones i els homes puguin exercir-lo en plena igualtat cal posar-hi els mitjans que així ho permetin com les escoles bressol, la generalització dels permisos de paternitat, augmentar la durada dels permisos de maternitat per equiparar-la a la dels països europeus més avançats, contractes a temps parcial i altres instruments d'igualtat, de manera que aquesta sigui efectiva al treball, però també a la llar. A més, cal aplicar la perspectiva de gènere a la prevenció de riscos laborals, necessària per garantir la igualtat en tots els aspectes del món laboral.

I evidentment, perquè Catalunya gaudeixi d'una societat cohesionada, els i les socialistes tenim com a prioritat l'eradicació de la pobresa. Un país modern i avançat com el nostre no pot acceptar amb resignació l'existència d'un quart món amb més de 700.000 persones, fonamentalment dones, joves, grans i immigrants, vivint per sota del llindar de la pobresa. Entre els nostres objectius prioritaris ha de ser central la lluita contra les noves formes de desigualtat que sorgeixen amb les transformacions econòmiques i socials. No volem que una part de la població quedi al marge del tren del progrés econòmic. Progrés econòmic i progrés social, ja ho hem dit, són dues cares de la mateixa moneda.

Un altre col·lectiu situat en un dels eixos de desigualtat que cal que el nostre model de benestar afronti amb certes garanties és tot el referent a les persones amb discapacitat. Aquest col·lectiu inclou un ventall de situacions molt diverses però amb una cosa en comú: la necessitat d'afrontar reformes legislatives que d'una banda els discrimini positivament en l'accés a un conjunt de béns i serveis, i que els faciliti la seva integració laboral. Reformes legislatives i voluntat política per al desenvolupament d'algunes de les normatives ja aprovades són els reptes que cal abordar.

Amb la mateixa exigència, una societat progressista i socialment avançada, un model de societat que desitja la millora en les condicions de vida i qualitat de les relacions humanes, ha de protegir la població en situació de risc o maltractament. No podem tolerar que es continuïn donant formes de maltractament intrafamiliar, i culturals, que vulnereu greument els drets humans. Els poders públics han de desplegar mecanismes de protecció, jurídics, preventius i de tractament, per a víctimes i agressors, que apuntin a l'eradicació del maltractament familiar, inclòs contemplant la seva dimensió de transmissió de pautes intergeneracionals.

El fenomen del maltractament intrafamiliar s'ha d'abordar de forma integral en qualsevol tipus d'expressió que repercuteix greument en el desenvolupament de la persona, sigui un maltractament per agressió activa o per omissió d'atencions bàsiques, sobretot quan aquest és dirigit vers les persones més vulnerables, per raons d'edat (infants, gent gran), salut (discapacitats, malalts), cultura (violència legitimada per raons culturals o religioses) o de gènere (violència contra les dones).

En el mateix sentit, cal fer referència a la immigració, un fenomen estructural de la nostra societat. Cal arbitrar les polítiques que facilitin i garanteixin l'accés a la ciutadania, és a dir, la plenitud del reconeixement dels drets i dels deures, de la seva participació i inclòs atorgar el dret de vot en les eleccions municipals. I cal que els immigrants tinguin un tractament just en el mercat de treball i eliminar qualsevol tipus d'abús salarial, que d'altra banda també és perjudicial per la resta de treballadors i treballadores. En aquestes polítiques hi han de participar totes les administracions, i en especial les administracions locals, que són les que han patit les tensions socials a conseqüència de les polítiques allunyades de la realitat que s'ha practicat per part dels anteriors governs del PP i CiU. La nostra societat ha de saber incorporar en condicions d'igualtat els nous ciutadans i ciutadanes que procedeixen de la immigració, que ara per ara representen un 10% de la població de

Catalunya. Aquesta és una realitat que no es pot ignorar i que respresenta, tant per la cohesió social com per la solidesa democràtica, un dels majors reptes, alhora que oportunitat, de la nostra societat. En aquest sentit potenciarem activitats formatives, educatives, culturals i d'oci integradors de les diferents cultures presents a Catalunya, que fomentin el coneixement i el respecte per la diferència.

Per últim, cal fer referència a la comunitat homosexual. Estem a les portes d'un canvi històric. El dret al matrimoni i la possibilitat d'adopció conjunta pels dos membres de la parella homosexual no ens han de fer oblidar que encara queda molt per fer per eliminar qualsevol discriminació envers les persones homosexuals.

L'ESPORT EINA PER TREBALLAR EN LA COHESIÓ SOCIAL I LA MILLORA DE LA QUALITAT DE VIDA DELS NOSTRES CIUTADANS I CIUTADANES

La importància de l'esport i la seva contribució a l'actual estat de benestar és un fet que cal mantenir i potenciar.

Avui el paper de l'esport apareix com una realitat cultural molt més rica que la imatge que es desprèn d'ell a la seva vessant més tradicional, aquella que el vincula a la competició com únic marc referencial.

L'esport és una eina fonamental per a l'educació, la integració i la cohesió social, alhora que també ho és per a la salut i el benestar, a més l'esport introdueix a moltes persones en organitzacions i associacions, que tenen una incidència significativa a la vida social dels barris dels nostres pobles i ciutats i d'aquesta manera constitueixen un marc ideal per a l'exercici de la ciutadania.

Així doncs, cal aprofitat l'important transmissió de valors que es dona a través de l'esport per impulsar polítiques de promoció i pràctica esportiva adreçades a tots els col·lectius de ciutadans: nens, joves, adults, gent gran i persones amb discapacitat física, psíquica, sensorial i malalts mentals.

El model esportiu dels socialistes té com a acció referencial: garantir les possibilitats d'accés de tots els segments de la població a un sistema de pràctiques físiques i esportives transmissores de valors positius, equilibrada i de qualitat amb independència de quin o quina sigui el seu origen, edat, sexe, condició física o nivell socio-econòmic.

L'increment de la pràctica esportiva i la seva accessibilitat a tothom, és el fet més significatiu del sector esportiu en aquest inici de segle. L'oferta d'activitat en la població infantil i juvenil, la població adulta, la gent gran, la incorporació de la dona i el disseny de programa d'activitats físico- esportives per a tothom és un fet d'identitat de l'esport que volem per a la gent.

La pràctica esportiva produeix activitat econòmica en la construcció d'infraestructura esportiva i la contractació de personal qualificat, per tant cal multiplicar l'oferta i els escenaris de la practica esportiva amb la creació de noves instal·lacions on els projectes estiguin encaminats a promoure i garantir el desenvolupament de la pràctica general de l'esport per a tothom sense límits ni barreres.

Amb aquesta línia, el nostre partit es posiciona per reforçar el treball en xarxa del conjunt de tots els agents esportius que siguin o puguin ser generadors d'ofertes

físico-esportives per donar resposta a l'estructura del sistema esportiu del món local. Allà on aquesta realitat tan rica no hi sigui present, serà l'administració pública l'encarregada de fomentar aquest paper, així doncs l'aplicació de recursos públics ha de garantir un efecte multiplicador en la generació d'ofertes esportives per a la població.

El paper que en els darrers anys han tingut les federacions esportives i els consells esportius (com organitzacions impulsores de l'esport en edat escolar) en el desenvolupament de l'esport català fa que s'hagi de reforçar i potenciar aquests dos ens com a agents esportius dotant-los de recursos. Cal potenciar el paper de les federacions catalanes com agents per promoure la presència internacional de les seleccions esportives catalanes.

Tant mateix cal reconèixer la importància de l'associacionisme esportiu en la promoció i organització d'activitats esportives que tenen el seu efecte cohesionador a la vida cultural i social de les ciutats.

Nous sectors, nous valors: empresa i socialisme

En el marc de l'economia del coneixement és necessari innovar no només pel que fa als models productius, sinó també en relació amb les estratègies de garantia de la cohesió social i també la recerca de models innovadors per garantir-la. Cal avançar en un procés d'innovació en els models d'organització productiva, en les estratègies de motivació i en els mecanismes de solidaritat social que ens situï al nivell d'altres societats europees.

L'economia social i el tercer sector són camps en què aquesta voluntat d'innovació s'ha fet palesa. En aquest sentit, cal posar atenció i actuar en relació amb noves experiències com ara:

- | La potenciació de criteris de sostenibilitat ambiental i de responsabilitat social en el desenvolupament de les empreses. En una societat cada vegada més responsable hi ha una sèrie de criteris que haurien de ser elements decisius en el govern de les empreses. En aquest sentit el respecte a els drets socials i laborals, així com la responsabilitat social de les empreses i la responsabilitat corporativa adquireixen especial importància. Cal establir incentius per tal que el major número d'empreses s'incorporin a aquest corrents.

- Cal millorar la legislació vigent en mediambient, fent que les penes per danys es compleixin, de manera que es conscienciï el sector empresarial en aquest sentit, i garantir, d'aquesta manera, un nou marc legislatiu que vertaderament protegeixi el nostre entorn ambiental dels excessos i abusos que s'han patit els últims anys.

- | Els moviments de consum responsable (i de creació d'etiquetes socials) que condicionen les decisions de consum al compliment de criteris de responsabilitat social de les empreses.

- | L'emergència del tercer sector i, en especial, de l'economia social com a sector creador d'ocupació, que no sigui un focus d'ocupació precària, contractació irregular i salaris molt baixos, sinó al contrari, de treball estable fortament vinculat a la comunitat, així com la banca ètica, que incorpora criteris de rendibilitat social a l'hora de determinar les inversions.

- | L'aplicació de polítiques amigables a les famílies -family friendly- a les empreses, organitzacions i administracions públiques i privades.

L'economia social té molt a dir en un sector emergent de la nova economia com és el dels serveis a les persones (serveis socials, culturals, de proximitat i de lleure), que és un dels sectors que previsiblement crearà més ocupació en els propers anys en la nostra economia.

Els socialistes defensem un model de consum responsable, just, autònom i sostenible. Les administracions públiques han de vetllar activament per la defensa dels drets dels consumidors (a la seguretat, a la informació, a escollir i a ser escoltats) i han de tenir especial cura per incorporar la defensa dels seus interessos – sovint amb dificultats per organitzar-se i fer sentir la seva veu – en les nombroses decisions de política industrial i comercial en les que aquest col·lectiu es veu afectat.

Catalunya disposa d'un potent sector de producció econòmica distribuït en el territori i que dóna suport a moltes petites i mitjanes empreses com és el sector ramader molt actiu, competitiu i professional; que compleix una doble funció: d'una banda, la de produir aliments de qualitat i, de l'altra, la de fixar l'assentament de la població sobre el territori i la de garantir la qualitat del medi ambient.

Catalunya disposa d'un potent sector de producció econòmica distribuït en el territori i que dóna suport a moltes petites i mitjanes empreses com és el sector ramader molt actiu, competitiu i professional; que compleix una doble funció: d'una banda, la de produir aliments de qualitat i, de l'altra, la de fixar l'assentament de la població sobre el territori i la de garantir la qualitat del medi ambient.

MILLORAR LA QUALITAT DE VIDA: PER UNA CATALUNYA AVANÇADA

L'escenari de consolidació de la democràcia, inèdit en la història d'Espanya, amb l'alternança als diferents nivells de govern de diverses formacions polítiques, ha ajudat a centrar una part important del debat polític en la qualitat de la democràcia, que és el mateix que dir en la garantia efectiva dels drets de les persones, de serveis públics de qualitat per a tothom, d'unes expectatives de formació, de treball i de projecció personal a l'abast de tots els ciutadans i ciutadanes.

A Catalunya la formació del Govern del PSC, ERC i ICV-EUA, catalanista i d'esquerres ha significat la superació de la manipulació exercida pel nacionalisme conservador, que dividia la societat catalana entre nacionalistes (patriotes, bons ciutadans) i no nacionalistes (antipatriotes o sucursalistes, mals ciutadans), deixant molt en segon terme les qüestions que determinen el progrés i la qualitat de la democràcia.

Afortunadament, la clara majoria ciutadana representada a l'actual Govern de la Generalitat ha desfet aquest equívoc pernicios –que ha fet mal al país no només a efectes interns, sinó també en la seva projecció a la resta d'Espanya– i que ha deixat ben palès el doble component majoritari que defineix la societat catalana contemporània: el catalanisme i el progressisme i el pluralisme .

L'acord de govern de les tres formacions que integren el Govern de la Generalitat i les primeres decisions que ha pres –tot i el bombardeig polític i mediàtic a què ha estat sotmès des del primer dia i

fins pràcticament el 14 de març, destinat a trencar l'entesa de govern i les accions corresponents– estan clarament orientats cap a la realització de les polítiques anteriorment esmentades.

En el context internacional, l'onada neoliberal i la imposició d'un suposat «pensament únic» fruit de l'esfondrament del bloc soviètic va escombrar progressivament, durant els anys 90, el prestigi de les polítiques d'igualtat social pròpies de l'Estat del Benestar desenvolupat després de la Segona Guerra Mundial en els estats més avançats d'Europa.

L'ultraliberalisme thatcherià i reaganià va posar dràsticament en dubte els drets socials i econòmics de les persones en una democràcia moderna, com si en comptes d'un estat de dret tinguéssim una selva on tothom lluita contra tothom per prosperar, amb l'argument que, amb el simple esforç personal, l'estat liberal ofereix les mateixes oportunitats a tothom.

Aquest miratge, llargament difós com a veritat universal, ha comportat una notable regressió en els drets socials i econòmics de moltes persones, i s'ha produït la paradoxa –només aparent– que xifres macroeconòmiques favorables encobreixin una ocupació precària i de baixa qualitat i un augment de l'exclusió, un fenomen que hem viscut assenyaladament a Espanya sota el Govern del Partit Popular.

Contra aquest model que, més que neoliberal, s'hauria d'anomenar, sense embuts, de primària explotació capitalista, les societats més avançades i equilibrades dibuixen una altra perspectiva, la d'un Estat democràtic amb drets i obligacions socials i econòmiques per a totes les persones, amb accés garantit als serveis públics essencials, la prestació i la responsabilitat dels quals correspon als diversos àmbits de l'Administració, una política de redistribució de la riquesa que maximitzi les condicions econòmiques d'aquells que tinguin una situació mínima de renda.

Els socialistes i socialdemòcrates d'arreu hem conviscut amb economies de mercat basades en el sistema capitalista que, per definició, impliquen la tendència a la concentració de la riquesa. És per això que cal, des de la nostra postura progressista prestar una màxima atenció i orientar amb polítiques actives aquells mercats que, més enllà de regular bens o serveis, regulen drets constitucionals, com és el dret al treball o a l'habitatge. Tant en un cas com en l'altre no podem permetre que el mercat n'exclouï ciutadans per una simple restricció pressupostària o per un dèficit formatiu, etc. En el cas del dret treball, aquest ja té una legislació i garanties que li són pròpies (i que cal aprofundir més), però en el dret a l'habitatge encara es troba regulat per una legislació molt liberal. Cal des de l'estat de dret, garantir una base qualitat exigible per a tots els ciutadans en tots aquells mercats que regulen drets fonamentals i a partir d'aquesta base garantida, per exemple un primer habitatge digne, aleshores deixar que el mercat operi lliurement.

Igualment s'ha de vetllar per aquells drets constitucionals, com el treball i l'habitatge, en els que el mercat té una especial incidència, per tal que aquest ho sigui exclouent. Cal des de l'Estat de Pret, garantir els drets i l'accés als serveis, especialment per aquells col·lectius més desfavorits que poden quedar exclousos.

Una Catalunya socialment avançada significa l'enfortiment de l'estat de benestar, una aposta decidida per la qualitat dels serveis públics estratègics com l'educació,

la sanitat i la seguretat, i el benestar social. Aquesta aposta per les principals eines de cohesió, transformació i justícia social, s'ha de traduir en la prioritització de les inversions i dotacions adreçades a aquests sectors. Aquesta és també una aposta pels valors i els principis socialistes. Hem de superar el pessimisme del discurs al voltant de les crisis de l'estat de benestar per tal d'assumir l'objectiu estratègic d'apropar-nos progressivament a les realitats dels estats socials i democràtics més avançats d'Europa. Hem d'evolucionar amb la comunitat i adaptar unes noves pràctiques polítiques i uns nous instruments coherents amb les realitats canviants que ens envolten. L'atenció als col·lectius més desfavorits, a les noves demandes socials, als nous moviments socials formen part de la nostra agenda política. Lluitar per una millora de les condicions col·lectives i personals de vida des d'una aposta ferma pel servei públic com a garantia de cohesió, igualtat i justícia social, significa també treballar, des del socialisme, per una Catalunya avançada i de progrés.

Les noves necessitats

Parlar de promoció dels serveis públics l'any 2004 no significa, de cap de les maneres, tornar a polítiques estatistes pretèrites ni defensar un paternalisme social propi de règims populistes. Al contrari, significa donar resposta a les necessitats de la societat contemporània, necessitats que tot sovint són noves i canviants com a conseqüència de l'accelerat avanç de la globalització i de la societat de la informació i el coneixement, així com de realitats socials que, vint o trenta anys enrere, eren inexistents o minoritàries; junt d'altres velles demandes i necessitats socials no suficientment ateses o satisfetes.

L'atenció a aquestes noves necessitats es fa encara més palesa si es té en compte el dèficit d'inversió en serveis públics dels darrers 8 anys.

Reconeixement legal i real dels drets socials bàsics per a tots i totes els i les ciutadans/es amb principi d'universalitats, autonomia personal, proximitat i transversalitat.

Són necessaris, doncs, més i millors serveis públics:

- Per combatre la precarietat i la sinistralitat laboral ,que afecten greument a la salut laboral i les condicions de vida de les famílies
- Per atendre l'infant com a persona i com a futur ciutadà o ciutadana d'una societat plural i democràtica
- Per permetre i garantir als treballadors i treballadores la conciliació de la vida laboral, familiar i personal. Amb una nova cultura de la gestió del temps que millori les condicions de les famílies, amb propostes innovadores a concertar amb els diferents agents, i amb millores en la legislació pel que fa a la conciliació laboral i familiar.
- Per atendre noves bosses de pobresa mitjançant actuacions integrals, d'inclusió i de lluita contra l'exclusió
- Per proporcionar serveis domiciliaris adequats, de qualitat i regulats per l'administració pública, per a les persones grans, les persones amb discapacitat, els malalts de llarga durada i crònics, i les persones que pateixen malalties mentals,

així com per proporcionar serveis de suport a les famílies i persones que se'n fan càrrec i per l'eliminació de les barreres arquitectòniques.

- Per reforçar la garantia d'un sistema públic i just de pensions

És necessari donar una resposta social i digna a l'envelliment de la nostra població potenciant ajudes que garanteixin una bona atenció i una millor qualitat per la gent gran.

- Per donar una resposta integral, sanitària i social a les necessitats de salut i d'integració social de les persones amb dependència: persones grans, amb discapacitat, malalts mentals i malalts crònics i malalts terminals.

Des del suport a la dependència mitjançant actuacions i estructures estables i coordinades i un nou marc legislatiu consensuat amb els agents representatius

- Per atendre les necessitats de les persones en risc o situació d'exclusió social, pobresa, amb problemes de drogodependències, marginalitat, desestructuració familiar, inadaptació social.

- Per garantir una atenció sanitària pública que respongui als nivells de qualitat d'una societat avançada. Amb una nova atenció primària que ha de ser la referència dels ciutadans i ciutadanes per als problemes de salut i per a la prevenció de la malaltia, amb uns serveis hospitalaris moderns i eficaços, ben coordinats amb la primària, àgils, amb temps d'espera raonables en tots els processos assistencials, i amb uns serveis d'urgència que proporcionin un bon nivell de resposta. Tot això garantint una provisió de serveis que sigui preferentment pública i en el cas de ser privada concertada, en que la salut no sigui concebuda com a negoci, que es faci sobre la base de la supervisió pública, garantint la qualitat de l'atenció i l'equitat en el seu accés». « així com també incentivant professionalment la dedicació exclusiva al sector públic.

Per donar una resposta ràpida i efectiva a les urgències i emergències sanitàries arreu de Catalunya i disposar d'una xarxa de transport sanitari ben dimensionada i preparada, que ha de ser planificada, dirigida i controlada pels organismes públics, i garantint la formació adequada dels professionals.

- Per donar garanties de protecció aplicant totes les mesures necessàries, davant dels problemes de salut emergents derivats de les agressions al medi ambient o de la incorrecta manipulació dels aliments i dels nous problemes socials (anorèxia, bulímia, embarassos no desitjats)

Per garantir la seguretat com a servei bàsic de l'estat del Benestar i prevenir els riscos i les emergències. Tot això es indispensable per a la consecució de la llibertat, la convivència tranquil·la i la justícia

- Per garantir l'accés a les noves tecnologies, de forma que aquestes no siguin una barrera per a que els ciutadans i ciutadanes s'incorporin a la societat del coneixement i es normalitzin les noves formes de relació, de comunicació i d'adquisició del saber.

- Per garantir l'accés a un habitatge digne per a tothom.

- Per oferir garanties de qualitat en l'ús de les medicines naturals, amb la seva regulació i homologació

- Per donar una resposta ràpida i efectiva a les urgències i emergències sanitàries arreu de Catalunya i disposar d'una xarxa de transport sanitari ben dimensionada i

preparada, i ha de ser planificada, dirigida, i controlada des d'organismes públics, i garantint la formació adequada dels professionals.

- Per permetre i garantir, en definitiva, que tothom pugui aprofitar el màxim d'oportunitats per viure en plenitud i en salut, en cada una de les etapes de la vida.

- Per atendre les noves necessitats de tot tipus de famílies amb polítiques de suport que millorin la qualitat de vida, tant amb ajudes directes com d'accés als serveis.

Per garantir els drets de les dones en els diferents àmbits de la vida social, laboral i familiar

- Per afavorir la integració social dels immigrants i refugiats tot garantint els drets i deures constitucionals (laborals, sanitaris, educació, habitatge etc).

- Per facilitar l'emancipació dels joves, mitjançant la formació, l'accés a la feina i l'habitatge en unes condicions dignes.

- Per combatre i eliminar qualsevol forma de violència, familiar, contra les dones, infantil, discapacitats, gent gran,... Bé sigui en expressió activa (agressió) o passiva (negligència i desatenció). Amb la intervenció de l'administració pública en la prevenció, la detecció i el tractament, des de plans d'actuació i una nova legislació.

- Per garantir el dret a l'educació per a tothom, des del servei públic i de qualitat, defensant l'educació com un dret al llarg de tota la vida, com a garantia de desenvolupament personal i d'inserció social i laboral, que afavoreixi la convivència, la pluralitat i la cohesió social en el marc d'una societat oberta i democràtica.

Aquesta filosofia del servei públic exigeix una capacitat de reacció àgil i ràpida davant les noves formes de desigualtat (atur, nova pobresa urbana, feminització de la pobresa, desigualtats en salut fruit de les condicions de vida, violència no reivindicativa, etc.).

I exigeix també la concertació i col·laboració del govern central amb les comunitats autònomes i, molt especialment, amb els ajuntaments, perquè principalment la prestació dels serveis es farà des del nivell més proper al ciutadà.

Per donar resposta a tot aquell ventall de noves necessitats, caldrà que el reconeixement de les mateixes i la seva cobertura s'asseguri legalment, de tal forma que no depenguin de les possibilitats o voluntat política de les institucions.

Les noves polítiques

En realitat, en els serveis socials i en la seva millora trobem un dels jaciments d'ocupació més importants i un dels sectors de treball més intensius. A més a més, la majoria d'aquestes feines beneficien els col·lectius que tenen dificultats especials d'inserció laboral (joves, dones, persones més grans de 45 anys, etc.) i contribueixen a reduir la taxa d'atur i a incrementar la d'activitat. S'ha d'evitar per això que acabi sent un sector d'ocupació només per certs grups socials. Per això s'ha de regularitzar i professionalitzar.

Avui, l'autogestió de les famílies està cobrint aquesta demanda. La dedicació, principalment de les dones, a les tasques d'assistència domiciliaria és un trava per la inserció de les dones en el mercat de treball.

Caldrà concertar les polítiques socials amb els diferents agents implicats, donat el paper de prestadors de serveis en una societat del benestar. Així també és important potenciar i propiciar una reorientació del paper del voluntariat, de les associacions i entitats que treballen per la integració i el suport a les persones. Amb l'objectiu de coordinar una bona xarxa de serveis.

Com a complement, incentivarem i promourem el voluntariat social com a recurs quan l'administració no estigui en disposició de donar el servei amb els seus mitjans, i sempre que no suposi una substitució de treballs susceptibles de ser assumits, bé per aquesta o bé per iniciatives privades de serveis a les persones.

Els canvis accelerats en les formes de vida i de treball de la nostra societat pressionen fortament les persones i els pobles. Es produeix una gran incertesa davant la informació i els coneixements, una inseguretat personal en la presa de decisions, una desorientació en el camp dels valors i estrès i agressivitat en les relacions entre les persones.

Hem de treballar perquè totes les persones puguin assumir plenament els reptes actuals amb un sentit de progrés humanitzant i solidari, perquè coneguin la realitat i la sàpiguen interpretar i perquè impulsin la cohesió de la vida social a través d'unes relacions respectuoses amb la dignitat de l'ésser humà.

Per nosaltres l'educació és l'instrument essencial per a la realització de la persona com a ésser social, que vol dir autònoma en una societat que volem democràtica. Entenent l'educació com un dret l'exercici del qual no s'acaba amb l'adquisició de coneixements i habilitats, sinó que és un mitjà que ens ha de portar cap a un progrés sense exclusió i marginació.

Convé fer front a aquesta política social de progrés, basada en la universalitat, la millora constant i la qualitat dels serveis públics, amb la consciència que no comporta una càrrega inassolible per a l'Estat, com afirmen els seus detractors neoliberalistes: la despesa pública en un sistema d'atenció a la dependència, per exemple, genera activitat econòmica, proporciona ingressos fiscals i llocs de treball, estalvia prestacions d'atur i despesa sanitària.

També en la línia de promoure una societat progressista i avançada, cal estimular, especialment entre els joves, formes d'organització autònoma, formes de relació i models de vida, no relacionats amb l'oci mercantilitzat i orientats a la renovació social i a la solidaritat.

La inversió en cohesió social i en polítiques de benestar significa, també, invertir en capital humà, fonamentalment per a les pròximes generacions i per al futur del país.

L'esport és una eina fonamental per a l'educació, la integració i la cohesió social, alhora que també ho és per a la salut i el benestar de les persones. Cal aprofitar la important transmissió de valors que es dona a través de l'esport per impulsar

polítiques de promoció i pràctica esportiva adreçades a tots els col·lectius de ciutadans: nens, joves, adults, gent gran i persones discapacitades.

La inversió educativa, la formació professional dels nostres treballadors/es, la inversió sanitària, la cultura dels serveis socials avançats, etc., són inversions productives de llarg abast, a banda de l'expressió del grau de progrés, de llibertat i de desenvolupament de la nostra societat.

La nova realitat sorgida de l'aplicació de les noves tecnologies ens obliga a replantejar-nos les nostres formes de vida, d'organització, de comunicació, d'aprenentatge, etc. Davant del profund canvi que ens espera, el paper dels educadors, com agents socials, és fonamental per a dur a terme la transformació social que comporta la revolució tecnològica i en la que l'educació hi té un paper protagonista.

Una societat que es caracteritza per l'apertura, el dinamisme, la interactivitat i la complexitat, requereix processos pedagògics igualment oberts, dinàmics i creatius on els protagonistes, com a subjectes del procés, estiguin en actitud d'aprenentatge permanent, hi participin, s'expressin i es relacionin. Les noves tecnologies afavoreixen la creació de formes diferents d'organització i transmissió dels coneixements i comporten una profunda revisió del marc educatiu tradicional. La finalitat de l'ensenyament ja no pot ni ha de ser l'adquisició de coneixements sinó el desenvolupament integral de la persona

El govern d'una societat que vol ser avançada i capdavantera ha d'adoptar polítiques que donin resposta a les profundes transformacions que ha viscut aquesta societat.

Hem de garantir el Dret a la Seguretat Pública a partir del desenvolupament d'un Model de Seguretat Integral, coherent i descentralitzat i desenvolupar-ho com un Servei Públic, de naturalesa transversal, que incideixi en tots els àmbits de la convivència ciutadana.» Això comporta una nova política de seguretat encaminada a l'establiment d'un model únic de seguretat per tal de millorar el servei al ciutadà i optimitzar els recursos.

Així mateix cal una política de protecció civil per aconseguir una major sensibilització davant dels riscos o les emergències que puguin sorgir nostre territori i reforçant la coordinació entre les diverses Àrees i administracions.

Per això cal reforçar les polítiques socials, polítiques de suport a les famílies, polítiques, en definitiva, de servei a totes les persones

Perquè allò que és important assenyalar és que les polítiques de suport a les persones no poden partir, com s'ha fet tradicionalment, de models prefixats i monolòtics, sinó que ho han de fer de l'adaptació de les accions de l'Administració a les realitats plurals de la societat.

Garantir la sostenibilitat de les polítiques de benestar és un gran repte de futur i ho és especialment pel que fa a les polítiques sanitàries, donat que una major qualitat dels serveis i els avenços tecnològics generen una major demanda dels serveis sanitaris, increment que alhora és desitjable ja que implica una millora de la qualitat

de vida de tots i totes. Des del PSC hem de liderar amb força el debat de futur sobre la sostenibilitat i la millora del sistema sanitari, per tal que aquest es faci en el sí de la societat catalana de manera ordenada, amb una visió profundament solidària, de justícia i equitat, a la vegada que sostenible financerament.

Cal promoure un nou contracte social entre homes i dones que propugni compartir les responsabilitats familiars, compartir el treball, compartir el poder i que promogui condicions que possibilitin la igualtat d'oportunitats, per tal de crear una societat on homes i dones puguin desenvolupar les seves capacitats i s'enriqueixin mútuament en la vida personal, familiar i social.

Garantir la sostenibilitat de les polítiques de benestar és un gran repte de futur i ho és especialment pel que fa a les polítiques sanitàries, donat que una major qualitat dels serveis i els avenços tecnològics generen una major demanda dels serveis sanitaris, increment que alhora és desitjable ja que implica una millora de la qualitat de vida de tots i totes. Des del PSC hem de liderar amb força el debat de futur sobre la sostenibilitat i la millora del sistema sanitari, per tal que aquest es faci en el sí de la societat catalana de manera ordenada, amb una visió profundament solidària, de justícia i equitat, a la vegada que sostenible financerament.

Avui dia la societat planteja situacions que abans eren poc freqüents. Ha crescut el nombre de persones que viuen soles, majoritàriament dones, el de les famílies monoparentals, el de les persones que han de conciliar les responsabilitats laborals amb les familiars, hi ha més gent gran que necessita atenció a casa seva, dones i famílies senceres que viuen amb recursos limitats o insuficients, grups familiars separats pel fenomen de la immigració, etcètera.

Els ajuntaments han donat sovint la primera resposta a aquesta diversitat de noves necessitats familiars. Ho han fet sense tenir, en molts casos, ni recursos ni competències suficients per garantir el servei a les persones.

Per això és necessari que inspirem polítiques en aquesta direcció, polítiques àmplies, fermes i decidides, perquè creiem en la igualtat social, en la llibertat de les persones i les famílies, en una educació de qualitat per a la infància, en el dret a una vida digna, en la solidaritat intergeneracional.

L'adaptació de les polítiques socials a aquestes realitats noves i canviants requereix alhora ductilitat i decisió: davant de la constatació dels problemes és necessari plantejar respostes. Per exemple, en el cas de les desigualtats entre dones i homes, si constatem que, en igualtat de condicions laborals, les dones cobren menys que els homes, cal assegurar la igualtat de drets sense més dilació. Cal analitzar les causes d'aquesta discriminació i posar-hi remei a l'origen. Qualsevol actuació de llarg abast ha d'anar dirigida a l'arrel i les causes del problema.

En aquest cas, com en d'altres, la perspectiva per promoure una societat igualitària, progressista i avançada ha de ser forçosament interdepartamental. Perquè millorar la qualitat de vida de tothom i fer valer els seus drets no s'aconsegueix exercint un assistencialisme caritatiu, sinó establint les condicions que garanteixin aquest progrés col·lectiu, i això significa posar en joc àrees, iniciatives i esforços molt diversos.

Així doncs, cal combinar la resposta a les necessitats directes i immediates amb el disseny de polítiques

de previsió i reformes legals i administratives que eliminin mancances i desigualtats que no corresponen a un Estat del Benestar i de progrés.

Així, urgeix el relançament de veritables polítiques d'habitatge social com les anunciades pels nous governs català i espanyol, que s'han d'acompanyar amb unes polítiques urbanístiques d'abast més ampli i que generin un increment de la qualitat de vida dels ciutadans i ciutadanes. L'accés a l'habitatge és un dels problemes de la societat catalana, incidint especialment en els col·lectius de joves, gent gran, famílies monoparentals, ... Caldrà doncs posar en pràctica iniciatives coordinades entre els governs municipals i la Generalitat per tal de: fomentar la rehabilitació del parc d'habitatge existent tot millorant l'accessibilitat i la habitabilitat, augmentar la producció d'habitatge protegit en règim d'accés a la propietat o bé de lloguer, fent especial esment en aquest últim per tal de constituir progressivament un parc de lloguer de titularitat pública.

Cal dur a terme ràpidament mesures contundents i integrals per a l'eradicació de la violència vers les dones. Aquesta és la manifestació més greu i brutal de la desigualtat i dels models culturals de la relació entre homes i dones. Les mesures han d'anar dirigides tant a la sensibilització i prevenció d'aquesta xacra social, com a pal·liar els efectes de la violència a les dones que la pateixen. Cal doncs impulsar serveis d'informació, d'atenció integral, centre d'emergència i recuperació integrals, distribuïts de forma equilibrada en el territori. Cal també facilitar la reeducació de l'agressor. Alhora, amb l'objectiu de possibilitar un canvi de mentalitat social, cal introduir formació específica en tots els nivells educatius, educant des de la infància en el respecte i la tolerància. Així també caldrà que els mitjans de comunicació segueixin rigorosament les recomanacions establertes sobre el tractament de la violència de gènere. Apostem per la tolerància zero vers totes les formes de violència i s'hauran de posar tots els mitjans i mesures pertinents: familiar, contra les dones, gent gran, discapacitats, infantil,... S'ha de treballar per una societat que rebutgi tota mena de violència

Cal educar la nostra societat en el respecte total a la seva diversitat sexual. Des de les escoles, els instituts i les institucions públiques, hem d'eliminar segles de cultura homofòbica i respectar plenament els col·lectius gai, lèsbic i transsexual.

És necessari donar un veritable impuls a la política de família, entenent-la com una xarxa de relacions familiars més que com un model de convivència concreta, de manera que es contempli com un sector estratègic a protegir.

Hem de prioritzar l'atenció dels infants i adolescents, també, com una inversió de la nostra societat, que incideix en la futura qualitat de les relacions humanes i el desenvolupament social.

Els nostres infants necessiten de polítiques integrals (preventives, d'atenció i promoció del benestar) que afectin a tots els vessants (social, familiar, educatiu, lleure, habitatge, ...) que participen del seu procés de desenvolupament com a persona, ésser social i futur ciutadà.

Per aquest motiu, hem de prioritzar i atorgar una especial atenció a la infància en situació de risc, desprotecció o maltractament, desplegant un sistema de protecció en la infància eficaç i contundent, que prioritzi per damunt de tot l'interès superior de l'infant, a fi d'erradicar i combatre la negligència i el maltractament infantil, així com qualsevol expressió de violència, activa o pasiva, que afecti i vulneri els drets de l'infant.

Defensar la «ciutat compacta» vers la ciutat dispersa i difusa que genera una urbanització massiva de l'espai lliure, amb l'objectiu de mantenir un equilibri entre el territori habitat i l'entorn natural, comporta potenciar una ciutat sostenible i millorar significativament la qualitat de vida als nuclis urbans, treballar per la dignitat i el progrés de tots els barris, equilibrant l'esforç que es fa a les àrees de nova urbanització i la sostenibilitat dels barris tradicionals.

Volem, així mateix, un equilibri i equitat territorial, dotant el territori d'infraestructures i serveis que evitin la fractura territorial, facilitant l'accés als serveis i superant fractures entre el món rural i urbà.

Hem de perfilar, doncs, un model que tingui en compte les interaccions que es produeixen entre els diversos tipus de famílies i comunitats; entre l'educació, la diversitat lingüística i cultural i l'accés col·lectiu a les tecnologies de la informació i la comunicació; entre la nova immigració i l'assistència sanitària, social, l'habitatge, l'ocupació i l'ensenyament (és imprescindible potenciar les mesures i els projectes de mediació entre comunitats per afavorir la convivència i el coneixement mutu, clau per a una integració raonable); entre els joves i la precarietat laboral, la independència econòmica i l'accés a un habitatge digne, i entre les dones, els desempleats més grans de 45 anys i la precarietat laboral, les pensions dignes, els horaris laborals i comercials i el transport.

També en la línia de promoure una societat progressista i avançada, cal estimular, especialment entre el jovent, formes d'organització autònoma, formes de relació i models de vida, no relacionats amb l'oci mercantilitzat i orientats a la renovació social i a la solidaritat.

EL COMPROMÍS AMB LA SOSTENIBILITAT

Pels socialistes, les propostes polítiques relacionades amb el medi ambient s'han de basar en un ampli consens i la intercomunicació entre la ciutadania, les administracions públiques i els sectors econòmics per tal de promoure un canvi en les actituds individuals i col·lectives.

Tot establint una comunicació continuada i eficient entre legisladors, executors de les polítiques mediambientals i agents socials.

En aquest sentit, apostem per fer una gestió responsable, en la línia de les directrius establertes a l'Estratègia de Desenvolupament Sostenible de la Unió Europea i el conjunt de Directives comunitàries, per tal de posar en marxa propostes polítiques efectives de millora de la qualitat ambiental.

Que alhora promoguin activament la conservació dels espais naturals i la preservació de la biodiversitat.

Aquesta estratègia passa per integrar els criteris mediambientals a la resta de les polítiques públiques, fent-les compatibles amb el desenvolupament econòmic i amb una participació activa de la ciutadania.

La sostenibilitat forma part de totes les polítiques, especialment per la que fa al desenvolupament econòmic i social.

Això es fonamenta en el fet que els problemes derivats de la interdependència global requereixen actuacions locals potenciant iniciatives territorials a petita escala.

En aquest sentit el PSC proposa, en el marc de les noves tendències mundials, una nova política mediambiental amb l'objectiu fonamental de fer compatible la preservació de la diversitat biològica i la conservació dels nostres recursos naturals amb l'activitat i el progrés econòmic i el benestar social.

Hem d'apostar per un concepte de sostenibilitat global doncs no es raonable traslladar a països en vies de desenvolupament, els costos ecològics derivats de la nostra preocupació mediambiental.

És el moment» de la Línia 2 «impulsant estratègies de protecció i conservació del medi natural i de la biodiversitat alhora que mecanismes per controlar riscos com espècies alòctones i invasores, i les modificacions biotecnològiques (transgènics).»

Es fa del tot imprescindible posar fi a la degradació ambiental, impulsant estratègies de protecció i conservació del medi natural i de la biodiversitat. És el moment de fer polítiques i propostes decisives en defensa de l'equilibri mediambiental, *impulsant estratègies de protecció i conservació del medi natural i de la biodiversitat alhora que mecanismes per controlar riscos com espècies alòctones i invasores, i les modificacions biotecnològiques (transgènics, que permeti la millora de la qualitat de vida de la nostra societat.* Tot respectant l'ecosistema del planeta i garantir el futur de les generacions esdevenidores.

El nostre compromís amb la nova cultura de l'aigua a de centrar-se en afavorir un nou model de desenvolupament basat en una ètica intergeneracional, des de la qual el patrimoni natural, social i cultural dels pobles s'ha de considerar com un préstec de les generacions futures, més que com una herència dels nostres avantpassats. És tracta amb definitiva d'assumir un canvi del paradigma, passant de considerar l'aigua com un simple factor productiu, a entendre'l com un actiu "ecosocial", amb una doble vessant econòmica i ecològica. Per tant, es fa necessari un canvi cultural que ha de ser un dels nous valors que aporti el socialisme democràtic i de progrés a través del municipalisme, ja que és en l'esfera local des d'on millor podrem iniciar aquest canvi de cultura.

En aquest sentit, és prioritària l'elaboració d'un veritable Pla de Prevenció de Riscos Ambientals en el qual s'avaluin aspectes com la contaminació acústica, lumínica, els efectes contaminants de les dejeccions ramaderes, amb caràcter territorial i sectorial, els possibles riscos i costos econòmics i es doti dels corresponents instruments, tant normatius, com l'elaboració d'ecoauditories prèvies a la concessió de llicències, administratives com l'aplicació d'exigències ecològiques i medioambientals en la documentació

administrativa per a la contractació de bens i serveis, i executives amb propostes de solucions com ara la construcció de sistemes de tractament de purins ecològicament sostenibles per fer front a les agressions a la Natura i a aquells episodis que comportin perill per a la salut i la seguretat de les persones i éssers vius.

Per a una progressiva adaptació del model econòmic a les exigències ambientals i per a obtenir recursos per a la implementació de polítiques ambientals públiques, cal determinar i establir amb decisió els mètodes adients per a una incorporació gradual del cost ambiental en els processos econòmics.

Catalunya és un dels territoris d'Europa on la contaminació acústica és més acusada, tot afectant la salut i el benestar de les persones. Cal treballar i prendre iniciatives legislatives i administratives per a aconseguir que el nivell de soroll a la nostra societat es redueixi a nivells compatibles amb el benestar, especialment en els espais públics. En aquest sentit caldrà treballar sobre tots els àmbits d'actuació socials i econòmics.

Volem implantar una política hidràulica que, sota els criteris d'una nova cultura de l'aigua, garanteixi el subministrament d'aigua en quantitat i qualitat suficients, i que protegeixi tots els recursos hídrics (fons, aqüífers, rius...) i els seu estat ecològic i de manera especial els més fràgils com ara els deltes dels nostres rius i les seves aigües. Considerem que és possible una altra política de l'aigua, que aposti per polítiques hidràuliques que respectin el territori i els ecosistemes afavorint les espècies vegetals autòctones, amb menys necessitat d'aigua que les foranies, que afavoreixi l'estalvi, la reutilització i la gestió eficient dels recursos mitjançant processos de sanejament i depuració. Mesures de correcció i prevenció de possibles contaminacions (nitrats, potabilització de pous...), i millora de les conduccions i instal·lacions (possibles fuites), i que afavoreixi també altres alternatives de captació dels recursos, com ara els processos de dessalinització, així com el manteniment i millora de les infraestructures actuals útils.

Apostem per una nova política hidràulica que racionalitzi el consum de l'aigua implicant a la ciutadania (responsabilitat individual de cada ciutadà) i impulsar un urbanisme sostenible.

Aquesta nova cultura de l'aigua, hauria de contemplar la possibilitat de limitar aquelles operacions de caràcter immobiliari o especulatiu, el desenvolupament del qual pugui comprometre els recursos hidràulics d'una o més comunitats.

En molts indrets de Catalunya ens trobem amb una gran quantitat dispersa d'urbanitzacions i polígons industrials, inserits en una xarxa de vials deficient i lluny dels punts atesos pels transports públics. Aquesta situació de partida, molt difícil d'endregar, l'hem de tenir en compte a l'hora d'impulsar polítiques de sostenibilitat i, per això, caldrà dotar el territori d'algunes infraestructures imprescindibles per facilitar la mobilitat de les persones i de mercaderies, tot potenciant nuclis i ciutats compactes, limitant l'ocupació del territori de forma indiscriminada, creant centres d'aparcament i nodes d'intercanvi modal - tren, cotxe, privat i públic -, facilitant la mobilitat a peu o en bicicleta en els laterals de les vies de comunicació.

Cal impulsar un nou model de ciutat compacta i accessible que garanteixi condicions de vida dignes, ambientalment sostenible i socialment equitativa, mitjançant l'impuls d'actuacions de rehabilitació urbana, donant major rellevància i connexió als espais públics articulant un teixit verd més continu que aposti per les espècies autòctones, reduint l'impacte sonor, la

contaminació lumínica atmosfèrica, i l'impacte ambiental sobre l'entorn (petjada ecològica), millorant l'eficiència, la racionalització i la universalització dels serveis urbans i promovent esquemes de mobilitat sostenible, tot afavorint l'accés i el foment dels mitjans de transport públic no contaminants. En especial el ferroviari i l'ús d'altres vehicles no contaminants, com la bicicleta, com a medi de mobilitat sostenible, doncs cal potenciar les polítiques encaminades a reduir la contaminació ambiental i fomentar mesures que racionalitzin l'ús del transport privat.

En aquests moments en els que Catalunya inicia una nova etapa, és fa imprescindible l'abordatge d'una nova planificació territorial. Una planificació territorial que tingui en compte elements com les necessitats del sistema productiu pel que fa a la disponibilitat de sòl que afavoreixi la implantació de les noves indústries d'alt valor afegit i la seva sostenibilitat en el futur. Una planificació territorial capaç d'integrar adequadament les noves infraestructures de transport amb la voluntat de garantir l'equilibri i la distribució de la riquesa al conjunt del territori. Una planificació territorial que garanteixi la viabilitat de la Regió Metropolitana de Barcelona com a realitat orgànica amb reptes pendents que han de garantir el seu lideratge en el conjunt de la regió mediterrània. Una planificació territorial que protegeix com cal el patrimoni natural e costes i muntanyes tan amenaçat per raons diverses en els darrers anys.

Defensar la «ciutat compacta» contra la urbanització massiva de l'espai lliure, amb l'objectiu de mantenir un equilibri entre el territori habitat i l'entorn natural, comporta millorar significativament la qualitat de vida als nuclis urbans, treballar per la dignitat i el progrés de tots els barris, equilibrant l'esforç que es fa a les àrees de nova urbanització i la sostenibilitat dels barris tradicionals.

Els i les socialistes propugnen la dignificació de l'espai públic, doncs precisament per la seva condició d'espai lliure i col·lectiu es el que en poden fer ús tots els ciutadans i ciutadanes.

L'espai públic genera identitat, capital social i promou la integració i la cohesió social, en aquest sentit vetllarem per tal que en la definició dels espais públics es contemplin les necessitats i els usos socials a que ha de donar resposta.

En aquest sentit, es fa del tot imprescindible impulsar una ocupació sostenible del sòl, la regeneració dels espais periurbans, reutilitzant i reconvertint els usos del sòl lliure de la ciutat, la protecció i ampliació dels espais naturals i la valoració dels espais agrícoles i forestals per millorar la connexió/integració agrícola, forestal i natural i paisatgístics, i en especial per les seves aportacions estratègiques a la societat en base a la seva multifuncionalitat, així com per la seva relació amb el cicle del aigua i la nova cultura de l'aigua.

Cal afavorir els cultius d'agricultura ecològica al nostre territori, font d'alimentació sana per la població, eina per a una pagesia rentable i defensa d'un entorn sostenible.

És fonamental que els pagesos puguin viure de la seva terra i rebre la formació i informació suficients referents a sostenibilitat mediambiental per tal de

poder actuar com a mantenidors del medi ambient del seu entorn.

Els i les socialistes volem, en definitiva, un nou enfocament del creixement urbanístic, fent realitat una política d'usos del territori que recuperi el concepte d'espai natural, d'espai agrari, d'espai obert i abandonar definitivament la idea que l'únic centre d'interès és l'àmbit urbà o urbanitzable.

A Catalunya hi ha prop de 2 milions d'hectàrees forestals, és a dir una mica més del 60 % del territori, per la qual cosa mereixen una atenció específica. Els boscos compleixen tres funcions, molt interrelacionades entre sí: productiva, de protecció ambiental i de lleure. La funció productiva és de poca importància econòmica, atesa la situació del comerç mundial de la fusta, la pèrdua dels usos tradicionals dels aprofitaments forestals i el fet que la propietat forestal està molt esmicolada. Pel que fa a la funció de protecció ambiental, cal que els poders públics vetllin per una correcta política de preservació de la biodiversitat (espais naturals, espècies protegides) i de prevenció i extinció d'incendis forestals, ja que entre les seves funcions ecològiques, els boscos són «captadors» d'aigua, que queda retinguda al sòl per a posteriors usos. Respecte la funció del lleure, cal impulsar l'establiment d'equipaments que facilitin l'estada dels ciutadans als boscos, sense malmetre'ls. Que els boscos compleixen aquestes tres funcions està estretament vinculat a que la gestió forestal es basi en criteris de sostenibilitat.

En aquest sentit cal una acció decidida per evitar els incendis, sobre tot per la proliferació i la gravetat dels mateixos que s'han produït al llarg dels terrenys anys, moltes vegades intencionats i/o interessats. Una actuació basada en la prevenció, vigilància i sensibilització, tant pel que fa als propietaris com a al ciutadania ne general i fer una política forestal que es basi en criteris de sostenibilitat, amb la millora dels recursos, la implantació de mesures correctores (neteja del sotabosc, tallafocs, regularització dels usos) i el desenvolupament d'instruments legals i administratius adequats que impossibilitin la requalificació urbanística de les terres cremades, així com l'obligació de protegir, facilitar i subvencionar la reforestació zones afectades i l'impossibilitat d'obtenir beneficis econòmics de la venda de la fusta cremada en el supòsit de produir-se, aquests haurien de destinar-se íntegrament a la conservació i reforestació de la zona cremada.

És en aquest sentit que cal una acció decidida per evitar els incendis. Una actuació basada en la prevenció i la vigilància i fer una gestió forestal que es basi en criteris de sostenibilitat, amb el desenvolupament d'instruments administratius adequats.

Catalunya és una de les zones costaneres mediterrànies amb major pressió urbanística, sotmesa a una forta degradació i a greus problemes de contaminació. Aquesta pressió ha provocat no només la ocupació extensiva del sòl sinó també la construcció de complexos urbanístics que degraden entorns d'interès natural i paisatgístic, tant en la costa com en la muntanya. Per això cal apostar per un model de desenvolupament sostenible que contempli la planificació integrada i sistemàtica de tots els projectes de desenvolupament de la costa i rera país, dels seus espais naturals i ecosistemes, tot fixant els criteris generals de creixement i de gestió que permetin protegir amb eficiència, tant les zones de muntanya, com la protecció dels

boscors autòctons, la costa, les zones humides, les aigües marítimes, el seu fons i la seva qualitat, així com la recuperació dels seus espais més valuosos, lluitant contra la seva erosió, desertització i/o regressió.

En aquest sentit cal portar a terme polítiques que facin compatibles els diferents usos del litoral (costa), preservar i potenciar la pesca artesanal, regular més eficientment les explotacions de aquicultura marina i continuar amb l'actual estratègia de dotació de noves i millors infraestructures per als cossos de guardapesquers. És prioritari també impulsar un turisme sostenible, i l'equilibri entre el creixement del sector nautic-esportiu, un model de desenvolupament sostenible i la protecció del paisatge. Així com potenciar la protecció ambiental de les platges, la connectivitat de les platges dels diferents espais protegits tot creant-ne de nous considerant especialment els que es troben en una situació de major risc (com els herbassars de *Posidònia oceànica*), i introduint mesures correctores envers la problemàtica de les espècies invasores (com la *Caulerpa taxifolia*) a més d'incidir en les actuals estratègies de millora en la qualitat de les aigües que desemboquen al litoral.

D'altra banda, s'han de potenciar mesures per a la minimització dels residus domèstics (promovent el consum d'aquells productes que permeten l'esgotament del seu cicle de vida útil entre ells els reciclats - envasos, embolcalls, papers, etc-), agrícoles, ramaders, industrials, miners, de la construcció i per a la gestió dels residus especials, com ara els radioactius i els fangs de les depuradores, i promoure la creació d'infraestructures necessàries per a un tractament més adequat, que utilitzi les tecnologies més avançades (prevenint i reduint l'impacte que l'acumulació i tractament de residus té sobre el medi ambient), tot cercant un equilibri territorial que es basi en una política de consens i que aposti per un model que afavoreixi la reutilització i el reciclatge dels residus.

Cal afrontar un Pla Nacional de Residus que permeti sota criteris de globalitat i solidaritat i amb la participació de tots els agents implicats en l'òptima planificació del territori i de les necessàries infraestructures.

Troba fórmules econòmiques que siguin rentables, no discriminatòries i que afavoreixin la conscienciació medi ambiental. Donant suport a les iniciatives que aportin avantatges fiscals, tant a particulars com a empreses, i per tant que afavoreixen a tots aquells que voluntàriament decideixen col·laborar amb l'administració en la conservació del medi ambient, entès aquest en el seu sentit més ampli.

Així mateix, cal garantir un nivell més alt de protecció ambiental i avançar en la recerca de solucions efectives i viables. La política de prevenció, amb la reducció del consum i d'energia, i la disminució de l'ús de substàncies tòxiques, són les línies mestres d'aquesta protecció.

S'han d'impulsar noves formes de disseny, fabricació, control i distribució de productes (ecotecnologia) que millorin la seva qualitat ambiental (beneficis ambientals), durant tot el seu cicle de vida (des de la fabricació, al consum/utilització i eliminació): minvant l'extracció de recursos i el consum

d'energia, disminuint la generació de residus i potenciant aquells de més fàcil eliminació o reutilització i reciclatge, amb menys incidència en soroll, amb menys emissions a l'aire, al aigua o al sol, i amb menys efectes sobre els ecosistemes. En aquesta línia s'han de promoure iniciatives com l'etiqueta ecològica europea (eco-etiqueta) entre les empreses i consumidors a fi de distingir els bens de consum diaris més respectuosos amb el medi ambient que compleixin els criteris ecològics i de rendiments definits a nivell europeu, sense tenir un cos més alt per al consumidor.

És del tot necessari un nou model energètic que afavoreixi una major eficiència energètica i l'increment significatiu de totes les energies netes i renovables, en especial de l'energia solar, l'eòlica, la derivada de l'hidrogen i la biomassa i la substitució gradual, ordenada en el temps, de l'energia nuclear. Substitució gradual, ordenada en el temps, de l'energia nuclear per energies netes i renovables.

Cal impulsar un programa energètic europeu, tant d'investigació aplicada com de substitució d'energies en concertació amb la indústria, que permeti reduir significativament, a mig termini, la dependència dels combustibles fòssils.

Cal treballar per una millora de la gestió de la qualitat de l'aire, amb la reducció dels processos de contaminació atmosfèrica, amb instruments normatius i fiscals. En aquest sentit, és necessari complir els compromisos del Protocol de Kyoto i també tenir present com a contrapunt el compliment dels drets socials i laborals en els Països subdesenvolupats i en Vies de Desenvolupament.

Els socialistes volem aconseguir una societat basada en criteris mediambientals, promovent una consciència empresarial nova i cercant la complicitat necessària del sector privat en les decisions i en les transformacions socials que implica el procés cap a la sostenibilitat. Promovent les auditories ambientals en correspondència amb campanyes de formació del consumidor orientades al consum conscient i responsable.

És necessari continuar impulsant l'educació ambiental des de l'escola Primària a la Universitat, introduint en els currículums educatius de tots els graus i nivells l'educació i formació medioambiental, promovent el respecte i protecció de la natura entre els més petits, de cara a crear una societat ecològica i sostenible plenament implantada en la vida quotidiana en els propers anys. Tanmateix s'ha de seguir incidint en la conscienciació dels ciutadans mitjançant noves propostes més lúdiques i pràctiques.

Per avançar en aquesta direcció, és necessària la corresponsabilitat i la participació ciutadana. Cal, doncs, una implicació de la ciutadania en els processos de decisió mitjançant accions que afavoreixin esquemes de democràcia participativa. En aquest sentit, i de conformitat amb els acords internacionals de les cimeres mundials de Rio i Johannesburg, és compromís dels socialistes estendre a l'àmbit local l'elaboració i aplicació dels processos de l'Agenda 21 i el desenvolupament de plans d'acció ambiental que permetin l'adopció d'estratègies de desenvolupament sostenible, tot posant en pràctica aquella màxima de pensar globalment i actuar localment.

El PSC treballarà perquè en els aspectes mediambientals les lleis del Parlament tinguin la coneguda dotació per evitar que els costos recaiguin solament en els ajuntaments.

6/ ELS MUNICIPIS: MÉS FORTS, MÉS PRÒXIMS I DE QUALITAT

Els ajuntaments són un motor fonamental per al desenvolupament econòmic, social i democràtic de Catalunya. Però també han estat i són un observatori privilegiat per detectar i respondre a les necessitats y oportunitades d'una societat cada cop més complexa i exigent amb allò que constitueix l'Administració més propera a la ciutadania. El principal patrimoni de les ciutats i els pobles és la seva gent.

Gràcies a l'acció municipal s'han resolt carències importants en serveis, infraestructures i equipaments que han transformat les nostres viles i ciutats en els veritables espais per viure que avui tots coneixem. De fet, la realitat i l'activitat local dels ajuntaments han canviat substancialment des de l'aparició dels primers ajuntaments democràtics. Això s'ha fet assumint voluntàriament competències autonòmiques sense les transferències econòmiques per part de l'anterior govern de la Generalitat.

Precisament ara que commemorem els 25 anys de les primeres eleccions municipals des del restabliment de la democràcia, podem veure amb perspectiva històrica la tasca desenvolupada des del municipalisme de progrés. Només des de la visió municipalista i la confiança absoluta en la capacitat del poder local s'han pogut desenvolupar les polítiques de progrés econòmic, solidaritat i benestar que han donat lloc als territoris cohesionats i sostenibles que avui dibuixen el mapa català, però que també han fet possible l'extensió de valors com el civisme, la convivència o la promoció i l'accés a la cultura. En aquest procés hem de reconèixer el paper i la col·laboració dels moviments socials i veïnals en aquestes transformacions.

Ens trobem davant d'un moment important per al municipalisme de progrés, tal com suposa aquest primer quart. Un moment encapçalat pel punt d'inflexió que suposa aquest primer quart de segle i pel nou escenari polític sorgit a la societat catalana i espanyola després de les darreres eleccions.

En un món cada cop més globalitzat i en transformació permanent és més necessari que mai continuar treballant en la construcció d'uns municipis més forts, més pròxims i participatius i de qualitat, des d'on encarar el futur dels governs locals i el compromís amb els nostres ciutadans i ciutadanes, on el PSC té un paper cabdal, gràcies a la capacitat política i de decisió guanyada a les darreres conteses electorals.

UNS AJUNTAMENTS FORTS

Des del municipalisme socialista català hem impulsat un model de ciutats i pobles amable amb la seva ciutadania. Amb uns municipis que dia rere dia s'han transformat per donar millors serveis a la ciutadania i que han generat els municipis per viure i per convida; avui aquestes ciutats, viles i pobles són les que podem gaudir. Però cal dir que encara queda molt a fer i és per això que hem de continuar treballant pel benestar de la nostra gent.

En aquesta realitat també les noves tecnologies, els moviments migratoris, l'accés a l'habitatge, l'educació, les polítiques de joventut, la sostenibilitat, la participació ciutadana, les polítiques de família, les polítiques d'igualtat, la vellesa o d'ajut a les persones en algunes situació de dependència apareixen com alguns reptes que l'agenda local haurà d'afrontar durant els pròxims anys. En definitiva, noves polítiques que complementen una actuació municipal que durant els darrers anys ha estat molt per sobre d'allò que realment ha dibuixat el marc competencial actual.

Davant d'això, són necessaris uns ajuntaments forts. Uns ajuntaments que tinguin el suport, la cooperació i la col·laboració institucional entre els diferents nivells de govern des d'on encarar conjuntament un pacte local que reconegui políticament la necessitat de més competències i recursos per als ajuntaments amb un nou marc financer que garanteixi els recursos suficients com per dur-les a terme i que permeti desenvolupar tasques de cooperació i de coordinació entre les diferents administracions que actuen en el territori.

En aquesta nova etapa política el pacte local establirà una nova relació entre la Generalitat i els municipis, que es basa en la confiança mútua, la cooperació i el reconeixement, entre d'altres, dels alcaldes i alcaldesses com a representants de la Generalitat en el territori.

Els darrers anys el procés descentralitzador s'ha centrat a escala autonòmica. Ha arribat el moment d'encaixar de manera decidida el Govern local en el marc de l'Estat de les autonomies.

Els socialistes volem completar aquest desenvolupament polític pendent, considerant que des de la proximitat i en aplicació del principi de subsidiarietat, els ajuntaments han de gestionar totes les competències que puguin prestar amb efectivitat. En definitiva, treballar per fer efectiu allò que la modificació de la Llei municipal catalana del 2002 ja va recollir en donar per primera vegada rang legal al principi de subsidiarietat. Principi reconegut per la Carta Europea d'Autonomia Local i que suposa, a escala europea, una aposta clara per procurar que les competències s'atribueixin, de manera preferent, a l'administració més pròxima a la ciutadania.

Per això defensem aquest nou marc de relacions. Un marc des del qual s'hauran de traspasar, previ acord amb els ajuntaments, les competències en matèria d'educació, d'habitatge, d'atenció primària i sanitària, i polítiques d'ocupació actives així com les d'immigració, els centres i serveis de benestar social -casals de jubilats, centres cívics, oficines de Benestar Social, escoles d'adults i polítiques de joventut- i serveis que afavoreixin polítiques d'igualtat; sempre, evidentment, acompanyades de les dotacions pressupostàries necessàries per poder prestar aquests serveis amb la qualitat que els ciutadans i ciutadanes exigeixen i a què tenen ple dret. Aprofundint en aquest aspecte, en el futur estat de benestar serà per tant necessari tornar a definir el paper del sector municipal en tots aquests àmbits.

Un nou pacte local des d'on els i les socialistes també continuarem impulsant el treball en clau de xarxa, impulsant la coordinació i cooperació entre els governs locals compresos en un territori, per tal de desenvolupar polítiques coherents i sostenibles.

Així mateix, també continuarem treballant amb l'objectiu d'impulsar els governs locals supramunicipals

que tinguin en compte les diferents realitats territorials i serveixin com a instruments reals de millora del sistema local i com a espais més eficients de coordinació de les diferents xarxes de serveis públics que contribueixin a l'augment de la qualitat de vida.

Instarem a través dels procediments corresponents la conveniència que amb una periodicitat anual el Govern de la Generalitat organitzi una trobada o cimera d'alcaldes i alcaldesses d'arreu del territori, amb l'objectiu d'impulsar accions i iniciatives a favor del món local.

Així doncs, cal aprofitar aquest moment. Ara és l'hora de reforçar els ajuntaments per construir la Catalunya del futur. Des de la proximitat, per donar més serveis i de millor qualitat amb una millor gestió i assignació dels recursos i sempre al servei de la ciutadania.

S'ha intentat en repetides ocasions adaptar la normativa vigent a les noves necessitats, però potser ha arribat el moment de fer un nou plantejament i repensar l'estructura de la normativa local en el seu conjunt. En aquest sentit, la nova normativa hauria de tenir en compte, entre d'altres, determinats criteris:

- Cal reforçar el principi d'autonomia local: cada nivell de govern ha de desenvolupar les seves competències però sense configurar un marc normatiu que ofegui jurídicament els municipis.

- Cal tenir present la heterogeneïtat del nostre mapa local i donar un impuls decidit a les normatives específiques per a situacions específiques, com seria el cas de la Carta de Barcelona, però que potser seria aplicable a d'altres casos.

- Cal reflexionar sosegadament sobre el sistema electoral que millor reculli les sensibilitats de la ciutadania i que alhora faci possible que els nostres ens locals siguin operatius i efectius, sense oblidar la transparència, la participació i la democràcia.

UN FINANÇAMENT LOCAL ADEQUAT A LA REALITAT MUNICIPAL

La reforma de la Llei d'hisendes locals va desencadenar la preocupació generalitzada del món local, que després d'anys de reivindicació va veure com una vegada més quedava pendent la resolució satisfactòria de la situació financera de l'àmbit municipal.

Davant d'això ens trobem amb uns municipis que han de fer front a una agenda local que va més enllà de les obligacions que legalment els pertoquen, amb una Llei d'estabilitat pressupostària que ha limitat el nivell decisor i d'inversió municipal i una compensació insuficient davant la supressió de l'IAE.

En definitiva, ens trobem davant una realitat municipal que requereix la millora del finançament local. Una millora que, des del consens, endegui les iniciatives necessàries per a la reforma de la Llei d'hisendes locals, per tal que els ajuntaments disposin dels recursos adequats per prestar aquells serveis que ara ja tenen atribuïts i els que els correspongui oferir en el marc de la reordenació de competències entre nivells de Govern, que en tot cas pugui ser desenvolupat en tot allò específic dels ajuntaments catalans.

Volem que aquest sigui un marc financer estable, autònom, clar i suficient per als municipis, que

compti amb recursos tant per prestar els serveis complementaris o de substitució d'altres administracions que actualment es desenvolupen i que estan calculats en un 30% de la despesa corrent, com per a les noves prestacions públiques derivades de les actuals conjuntures socioeconòmiques. En particular, Barcelona gaudirà d'un règim financer especial establert per Carta Municipal, que cobreix, a més a més de les despeses complementàries i de suplència, les despeses de capitalitat.

Creiem que la participació dels municipis en els tributs de l'Estat ha de garantir un finançament superior al vinent. Per això advoquem per l'establiment de sistemes d'anivellament per a aquells casos en què la participació a la cistella d'impostos estatals sigui insuficient o pugui representar una minoració dels ingressos locals.

Així mateix, volem un fons de compensació, un fons solidari per a aquells municipis que bé per la seva població, bé per una activitat econòmica inferior, puguin perdre recursos econòmics. Un fons que garanteixi que aquests municipis puguin exercir les seves responsabilitats amb plenes garanties, sense perdre ingressos. Caldrà establir uns criteris de dotació i distribució objectiva d'aquest fons, que assegurin l'autonomia política i de gestió dels ajuntaments.

De la mateixa manera, defensem que la Generalitat de Catalunya contribueixi, a través dels fons propis, a garantir un finançament suficient per als serveis que presten els ajuntaments. Però també el finançament de les àrees metropolitanes i de les grans ciutats ha de ser un punt essencial de la reforma de les hisendes locals. Una reforma que ha de posar instruments específics de finançament a disposició de les grans ciutats i de les àrees metropolitanes, per tal d'afrontar de manera adequada els serveis singulars que han d'atendre i el radi d'acció territorial en què es presten. Uns instruments específics que s'haurien de materialitzar fonamentalment a través de tres vies: mitjançant l'abast més ampli de les seves responsabilitats tributàries; mitjançant la creació de mecanismes de subvenció especials per al finançament dels serveis de capitalitat i dels que generen externalitats en el territori; amb la consideració d'unes necessitats de despesa més gran que la fórmula de distribució de les subvencions de caràcter general. Igualment, no podem caure en la idea de "centralisme pressupostari".

Des d'aquesta perspectiva, des del socialisme defensem la necessitat d'avançar en la construcció d'un model de finançament que respongui a les necessitats actuals i futures d'un món local en constant creixement. Un model que ens ha d'aproximar als nivells de despesa existents a d'altres estats descentralitzats del nostre entorn. En definitiva, un finançament orientat a arribar a la proporció de la descentralització de la despesa pública del 40% en l'àmbit estatal, el 30% en l'àmbit autonòmic i el 30% en l'àmbit local. En tot cas, els recursos locals provinents de l'Estat es distribuïran entre els municipis per una administració local de segon ordre, com serien les actuals Diputacions o les futures vegueries.

TERRITORIS COHESIONATS, SERVEIS DE QUALITAT

Pels socialistes, l'espai local ha estat un element clau per garantir la cohesió social i territorial. Una cohesió que ha trobat els seus pilars en l'ocupació, l'accés a l'habitatge, la sanitat, els serveis socials, l'educació, la cultura i l'esport, així com a través de la seguretat, l'accés a les noves tecnologies, la participació democràtica, la transformació urbanística dels nostres municipis o el respecte al medi ambient.

L'articulació d'aquesta cohesió social i territorial s'està construint des de la convicció dels governs locals en el desenvolupament d'uns serveis de qualitat i unes polítiques públiques adients per garantir el benestar de tothom. Però també des de l'educació i la transmissió de valors que, com el civisme, la tolerància, el diàleg i la diversitat, han estat bandera del socialisme que a nivell de ciutats s'han concretat en el projecte de "ciutats educadores".

Tanmateix, i dintre de les polítiques que tenen per objectiu fomentar serveis de qualitat adreçades a les persones, cal referir-se a la mobilitat con un aspecte cohesionador i vertebrador del territori, per això hem de continuar treballant per disposar d'un transport públic sostenible, eficaç i a l'abast de tothom.

Les característiques de les societats actuals i els canvis socials, econòmics i tecnològics, fan necessari que des del municipalisme continuem defensant i garantint la cohesió social i territorial com a eix fonamental per mantenir el benestar, la qualitat de vida dels nostres territoris i els nivells de qualitat dels nostres serveis públics.

Els ajuntaments hem de continuar impulsant aquest model de cohesió territorial i social basat en el desenvolupament de polítiques socials, culturals, de benestar, de transformació urbanística dels nostres barris, pobles i ciutats i que tingui present els sistemes territorials urbans ja existents al territori, que permetin impulsar una millor organització del mateix. Unes polítiques i serveis compatibles amb un desenvolupament sostenible i respectuós amb el medi ambient, sense les quals la qualitat de vida de la ciutadania es veuria sensiblement reduïda.

El municipalisme socialista, en el marc de les seves competències té el repte de garantir a tots els ciutadans i ciutadanes, independentment d'on visquin, el dret a rebre els mateixos serveis públics i de la mateixa qualitat. Però també cal que en aquesta actuació continuem posant atenció especial a aquells sectors de població que, per les seves característiques socials o econòmiques, així ho requereixen dels nostres municipis i de la seva Administració. En aquest sentit, cal que des del socialisme garantim la qualitat de vida i el benestar de totes les persones, tenint especial cura dels col·lectius més desfavorits de la societat augmentant els serveis i els recursos.

UNS AJUNTAMENTS PRÒXIMS

La proximitat és un dels principals actius del món local. Són molts els factors que han esdevingut cabdals per situar els governs locals al nivell d'actuació actual, essent la seva proximitat l'element que potser més ha incidit en la seva intensa activitat. El fet de ser l'Administració més propera a la ciutadania fa que hagi d'actuar com a motor de resposta per atendre les demandes i necessitats ciutadanes derivades dels canvis socials, econòmics i tecnològics. Un aspecte al qual cal afegir la capacitat dels municipis per intervenir en diferents àmbits d'activitat, suplint o complementant els serveis que són competència d'altres administracions públiques o prestant-ne de nous.

Per nosaltres, Catalunya és principalment la seva gent i els seus pobles, els seus barris, les seves famílies i el seu teixit associatiu. Des d'aquesta convicció, els i les socialistes tenim la certesa que el màxim acostament del poder de decisió als ciutadans i a les ciutadanes no només incrementa l'eficàcia i l'eficiència de l'Administració, sinó que també esdevé un factor important de cohesió com a comunitat. Aquest principi descentralitzador també s'ha d'aplicar als nostres pobles i ciutats, fent realitat la descentralització en el si dels nostres municipis.

És des dels ajuntaments des d'on millor es poden gestionar els problemes e iniciatives de la ciutadania. Per la seva proximitat, però també pel seu àmbit d'actuació, molt més reduït que el de la resta d'administracions. D'altra banda, és obvi que pels ciutadans i ciutadanes és més còmode i més fàcil accedir a l'administració local, per tant hem d'afavorir i garantir l'accessibilitat de la ciutadania als Ajuntaments.

És fonamental que els municipis puguin prendre decisions sobre les polítiques i els serveis que estan prestant. El reconeixement legal d'aquesta situació de subsidiaritat i la consegüent dotació de capacitat d'actuació i dels recursos necessaris s'ha convertit en un objectiu fonamental per garantir la justícia i la igualtat.

Per això els i les socialistes defensem uns ajuntaments pròxims a la ciutadania. Una proximitat que també ha de tenir una correspondència política real amb un traspàs de competències adequat a les característiques específiques del món local català. Des de la proximitat, i d'acord amb el principi de subsidiaritat, els ajuntaments han de gestionar totes les competències que puguin prestar eficaç i eficientment..

La Generalitat de Catalunya ha d'impulsar l'autonomia local ja que és el requisit bàsic i indispensable per impulsar les polítiques de proximitat que reclamem pels ajuntaments.

MUNICIPIS SEGURS, TRANQUILS I CÍVICS

El principal patrimoni de les ciutats i els pobles és la seva gent. Les persones que formen part de la població són l'ànima i el motor del municipi. Per això és molt important que els ajuntaments fomentin els valors de la convivència ciutadana. Així doncs, cal promoure una ètica ciutadana de respecte, de civisme, de tolerància i de convivència. Una cultura ciutadana en què la solidaritat, el diàleg i l'enteniment siguin les eines de relació entre les persones que facin de la convivència un motor per garantir unes ciutats tranquil·les, més humanes i amables.

Però, tan important com la relació entre les persones és la relació entre la persona i la ciutat. Els ajuntaments són l'Administració principal, perquè són la més propera a la ciutadania, la que s'ha de preocupar que la ciutat estigui en perfectes condicions per donar el millor servei a la seva gent. Tot això fa que els i les socialistes continuem consolidant el valor del civisme des dels ajuntaments. Un civisme en estreta relació amb el respecte al medi urbà: la relació entre la persona i la ciutat. Per això defensem un model de municipi que lluita contra comportaments tan negatius com la conducció temerària, l'aparcament incontrolat, la brutícia a la via pública o la contaminació acústica, en definitiva, l'incivisme en general.

Per les dones i els homes socialistes, la seguretat és el primer bé públic i necessari per gaudir en llibertat de la resta de béns i serveis públics. A les ciutats els problemes de convivència o la vulneració de la normativa administrativa són les principals causes de conflicte ciutadà. Precisament durant els darrers anys han estat els Ajuntaments, mitjançant les policies municipals les que amb la seva tasca diària han compensat el dèficit d'efectius policíacs en treballs que no són de la seva competència. S'han de crear polítiques de suport tècnic i econòmic per municipis

que disposen de policia municipal.

Per això defensem el municipi com una peça clau en l'elaboració de polítiques orientades a donar resposta a les necessitats reals de la ciutadania, i la proximitat com l'element fonamental per al seu èxit. Són necessàries polítiques urbanes integradores i estratègies per intentar actuar sobre les causes de la delinqüència i de la inseguretat. Les polítiques de prevenció i de desenvolupament social seran sempre motor dels nostres plantejaments en matèria de seguretat.

S'ha de definir un model de seguretat que tingui en compte les diferents realitats territorials (món rural, petits municipis, municipis turístics...)

Cal garantir des de l'Administració uns serveis de seguretat ciutadana que facin que la gent que viu en viles petites, se sentin protegides pels cossos de seguretat. Donat que per qüestions obviament econòmiques els pobles petits no poden cobrir un sistema de seguretat basat en policies locals.

Les polítiques de mediació comunitària, poden ser una bona pràctica per als nostres ajuntaments.

Cal un únic sistema de seguretat coordinat amb la resta d'autoritats i una integració de les formes d'actuació operatives per donar un millor servei a les persones on els alcaldes esdevinguin la peça clau d'aquesta coordinació i integració. Per això reclamem un pacte per a la seguretat, en el qual les tres administracions elaborin les bases d'un sistema coordinat d'informació policial únic. A més dels sistemes operatius policials unificats cal treballar per tal que en un futur els ciutadans gaudeixin també d'uns serveis de denúncies assequibles i propers els quals evitin al màxim les molèsties, les esperes i els desplaçaments. Proposem també la creació d'uns sistemes de denúncies de proximitat i la unificació dels sistemes d'emergències.

Proponemos la creación de una justicia de proximidad, apta para presentarse a los pequeños conflictos derivados de la convivencia, que viene siendo demandada desde hace años por los más diversos sectores profesionales, doctrinales e institucionales.

El i les socialistes entenem la Justícia de proximitat com un sistema globalitzador de la resposta pública a la resolució dels conflictes, que pot englobar estructures d'àmbit judicial i d'altres extrajudicials (conciliació, mediació, reparació de danys).

Així mateix, el municipalisme impulsarà la Justícia de proximitat amb la creació d'òrgans jurisdiccionals locals, que seran els instruments específics per resoldre tots els conflictes que afectin la convivència ciutadana.

Asimismo facilitará a estos órganos los medios materiales y presupuestarios que se necesitan, de acuerdo con la legislación vigente y con los medios de personal al servicio de la administración de justicia existentes o de nueva creación, ya referenciados en los Programas Electorales de PSC, en los diferentes ámbitos.

UNES ADMINISTRACIONS MODERNES, EFICACES I A L'ABAST DE TOTHOM

Cada vegada més la ciutadania exigeix una millor prestació de serveis públics. I parlar de qualitat de servei en la gestió municipal és parlar de les aplicacions de les noves tecnologies i dels canvis en la dinàmica del treball. En aquest sentit, l'Administració té el repte de fer més accessible la maquinària municipal, tant de manera personal com a través de mitjans tècnics i de les tecnologies de la informació i la comunicació. En cas necessari s'haurà de començar un procés de canvi de la cultura organitzativa que existeix en el sí de l'administració perquè s'adapti als reptes proposats. Cal que la ciutadania tingui la percepció i la seguretat que qualsevol queixa, proposta o suggeriment és acollida i que, per tant, també hauria de tenir resposta, tendint en tot cas cap a una funció pública encara més eficaç i eficient.

Així mateix, les administracions locals haurien de facilitar els tràmits tant per a gestions davant l'administració municipal com de les administracions estatals i autonòmica.

Cal aprofundir en la consolidació d'uns ajuntaments cada vegada més moderns, on l'economia del temps de la gestió, la detecció de problemes i l'atenció personal al ciutadà siguin objectius a assolir. Només aprofundint en la modernització de les nostres administracions podrem garantir la prestació de serveis municipals de màxima qualitat i de màxima eficiència i eficàcia. L'Objectiu és fer la vida més fàcil i senzilla als ciutadans, simplificant la relació amb l'administració i l'accés a la informació. Especialment caldrà treballar per a la igualtat fent assequible l'accés a les noves tecnologies per a tots els ciutadans i especialment per els col·lectius tradicionalment exclosos.

Però també una societat que evoluciona és aquella en què la ciutadania participa activament en tots els processos transformadors.

EL PSC AMB LA PARTICIPACIÓ CIUTADANA

La participació ciutadana és un element central de la tradició socialista, un factor clau per a la governança dels nostres municipis, i potser el tret més significat del tipus de societat que volem construir. La cultura del compromís i la implicació ciutadana, de l'exigència i la corresponsabilització, és imprescindible per al perfeccionament de la democràcia, que és un dels fonaments del progrés del nostre projecte socialista, es tracta en definitiva d'aprofundir en la democràcia participativa. Com sempre, els socialistes hem d'anar més enllà, i combinar les millors polítiques al servei de les persones amb una activitat política que impulsi el canvi cultural i ens acosti, cada cop més, a una societat més justa, solidària i lliure. Per això, des de tots els espais on som presents, hem de liderar la formació cívica i en valors, l'obertura democràtica, i posar-hi l'administració al servei. Això és un tret distintiu del nostre projecte i de la nostra manera de fer.

Un context de demandes ciutadanes creixents i canviants, i de mancances reals, per part de les diverses administracions, de generar-hi respostes només amb els

seus propis instruments, la participació ciutadana esdevé també un requisit imprescindible per a la governança democràtica. I és evident que són els municipis els més adequats per rebre i canalitzar aquestes demandes, per crear les millors eines d'intervenció, i sobretot per sumar, per implicar en les múltiples dimensions de la política els ciutadans i ciutadanes. Per això, hem de consolidar i estendre les experiències participatives que ja estan duent a terme la majoria de municipis –les agendes 21, els consells de ciutat i de barris, els plans integrals, els fòrums i les consultes ciutadanes... –. Són iniciatives que cal compartir i de les que hem d'aprendre, i que constitueixen també una eina útil per tal que administracions superiors puguin, a través del territori i de les administracions i xarxes que l'estructuren, arribar a la ciutadania.

Sobretot, la participació ciutadana és la clau per orientar el funcionament de les nostres administracions locals. Unes administracions que prestigien el poder local amb la seva capacitat d'atenció i de resposta. Que facin el millor ús de les tecnologies de la informació i la comunicació, i que estiguin disposades a compartir, amb totes les garanties, les seves bases de dades per tal de facilitar qualsevol gestió als ciutadans. Que potenciïn la transversalitat i la permeabilitat en els processos de decisió, i la major transparència en la rendició de comptes. Que apostin decididament per la qualitat, per la millora de la seva eficàcia i eficiència: no només en termes de gestió, de producció de serveis; sinó també, i sobretot, qualitat en les interaccions entre administració i administrats, entre govern i ciutadans. El govern en xarxa, participatiu, és tant una demanda ciutadana com un requisit per al bon govern de les nostres ciutats i viles; i l'administració d'aquestes ha d'estar plenament orientada per servir-lo.

IMPULSAR EL COMPROMÍS AMB EL MUNICIPALISME CATALÀ

Els i les socialistes defensem de manera prioritària el món local, per això creiem que ara és l'hora dels ajuntaments. És l'hora del reconeixement a de fer uns ajuntaments més forts, amb més competències i més recursos, més pròxims i de qualitat. En definitiva, és el moment de preparar els ajuntaments per ser una part important de la Catalunya del segle XXI.

Els socialistes fomentarem que les institucions catalanes tinguin molt en compte l'especial casuística del municipis petits. Tant pel que es refereix a l'establiment de polítiques de suport directe, com d'assessorament tècnic, com de programes específics d'inversions tendents a corregir dèficits bàsics.

La millor manera d'aconseguir aquest compromís, d'impulsar la ciutat que tots volem, és participar de manera activa en la construcció del model de municipalisme català que sempre ha estat present en les dones i homes socialistes. Un compromís fet des de totes les persones que compartim l'estima pels nostres municipis, per gent que compartim les idees de progrés en què s'han basat els projectes de transformació de les nostres ciutats, transformades en polítiques de benestar i qualitat per als nostres ciutadans i ciutadanes. Un compromís que ens ajudi a fer realitat el model de ciutat de les persones, dels pobles i de les ciutats de la Catalunya del segle XXI. Tantmateix els òrgans locals supramunicipals podran participar alhora de definir el planejament urbanístic i

territorial.

Els municipis han de desenvolupar als territoris un model econòmic i social actiu, creador de riquesa i ocupació mitjançant estratègies que apostin pel valor afegit, la creativitat, la innovació, per millors xarxes de comunicació i millors infraestructures, i també per la igualtat d'oportunitats i la inclusió laboral.

Els municipis catalans i el nou Govern de Catalunya estem compromesos amb el suport a les famílies i l'ampliació de les places públiques a les escoles Bressol i centres d'atenció per a la gent gran, amb l'actuació integral als barris d'arreu de Catalunya per resoldre els seus problemes urbanístics i socials, amb la reforma de les lleis d'organització territorial per descentralitzar la Generalitat i enfortir els ajuntaments, i amb la descentralització de la despesa pública.

LA CONSTRUCCIÓ DELS VALORS DE LES CIUTATS

Les ciutats i els pobles són plens de valors. Valors que es deriven del teixit polític, social i cultural del municipi. Valors que viuen en els seus ciutadans i ciutadanes, heterogenis i rics. Valors que s'intercanvien cada dia en incalculables ocasions en un marc educador que és la ciutat.

Qualsevol Govern local, en l'àmbit d'acció del seu municipi, divulga i defensa uns valors determinats. Els governs socialistes, encapçalats pels seus alcaldes i alcaldesses, són propagadors d'uns valors que poden acabar modificant o reforçant els ja existents de manera majoritària entre la població.

Valors com la democràcia, la solidaritat, la cooperació, la multiculturalitat o el multilingüisme i l'emancipació del ciutadà són essencials avui en unes societats cada vegada més complexes i amb nombrosos reptes al davant.

L'existència encara avui en dia de col·lectius desfavorits, és un element que remarca la importància que els governants siguin conscients d'aquesta responsabilitat.

Els governs socialistes han de procurar l'extensió i defensa de valors que afavoreixin la convivència, la cohesió i la solidaritat per tal d'aconseguir societats justes i igualitàries. És responsabilitat dels nostres equips de govern buscar les complicitats necessàries entre la població per tal de veure complerta aquesta fita i és responsabilitat del partit posar en el centre del debat la discussió d'aquests valors, i d'altres com la llibertat, la sostenibilitat, l'internacionalisme, la pau i la protecció del medi ambient, tal com marquen els nostres estatuts.

ENFORTIR ELS MUNICIPIS, ENFORTIR LA XARXA DE GOVERNS LOCALS.

El municipalisme es una part essencial de la identitat del PSC. Sorgeix de la convicció profunda en les capacitats de les comunitats locals per donar solució a la major part dels seus problemes a través de mecanismes democràtics, sense tuteles externes d'altres nivells de govern, i de fer-ho amb alts graus d'eficiència i suport ciutadà.

La valoració d'aquests 25 anys d'ajuntaments democràtics ens indica que l'objectiu de la millora continuada del benestar requereix d'uns governs locals forts, amb autonomia, amb suficiència financera, preparats per resoldre problemes complexos que tenen els nostres municipis.

Volem aplicar el principi de subsidiarietat per millorar el benestar de la gent. Per possibilitar aquest objectiu i per enfortir els nostres ajuntaments cal apostar clarament per la xarxa de governs locals a Catalunya. Aquesta xarxa constitueix un sistema d'administració locals. Un sistema local català que funcioni és la garantia de l'aplicació del principi de subsidiarietat a tots els municipis, i viceversa: l'aplicació d'aquest principi és inviable sense un sistema de governs locals forts i estructurats.

La configuració d'un sistema local estructurat persegueix aconseguir un equilibri entre la voluntat de mantenir el mapa municipal actual i la necessitat de trobar fórmules que permetin prestar els serveis locals amb eficàcia i eficiència, promoure el territori i defensar els interessos generals de la comunitat.

Els nodes d'aquest sistema local són els municipis, amb els seus ajuntaments al capdavant. Els municipis tenen la representació política mitjançant l'elecció dels seus representants, tenen la base competencial i financera, i el ciutadà els veu com l'administració més propera.

Els altres nivells d'administració local han de ser instruments al servei dels municipis i dels seus ajuntaments. La configuració d'aquesta xarxa de governs locals implica el respecte de l'actual mapa municipal.

La xarxa i el funcionament del sistema local ha de permetre abordar les dificultats de gestió de determinats municipis mitjançant el recolzament de les administracions supramunicipals que han de tenir una missió essencialment gestora.

La realitat actual dels municipis de Catalunya, especialment els situats a les terres de l'interior, es basa en municipis de població, amb forta interrelació entre ells, no circumscrita a l'àmbit comarcal. Paral·lelament les necessitats creixents en els àmbits de transports, residus, neteja i altres serveis bàsics dels pobles i ciutats, ens porta a la necessitat que aquests siguin gestionats a nivell supramunicipal.

Per donar resposta a aquestes necessitats, creiem que l'estructura comarcal ha d'evolucionar dels Consells Comarcals actuals, estrictament polítics i amb competències pròpies, cap a sistemes de mancomunitats de serveis amb els criteris de: flexibilitat, asimetria i voluntarietat, és a dir, no limitades per l'actual distribució comarcal, amb diferències en els serveis mancomunats en funció de les necessitats dels territoris i sempre amb caire voluntari basat en l'autonomia política municipal.

Per garantir el seu rol gestor de serveis municipals delegats, i per enfortir la seva representativitat democràtica, s'establirà un mecanisme de designació de

consellers directament proporcional als vots obtinguts pels partits en les eleccions municipals. Per garantir l'autonomia local, s'articularà un sistema de votacions en el que per a determinades qüestions sigui necessària l'aprovació de tots els alcaldes de la comarca.

El tercer element del sistema local que volem configurar, són les actuals diputacions, que en el futur s'hauran d'adaptar al nou marc territorial i competencial que aprovi el Parlament de Catalunya. Aquestes són administracions locals de segon grau, i els seus governs estan formats per regidors i regidores. Tenen actualment l'objectiu de donar suport als municipis, però en el futur han de ser, a més, unes administracions de gestió del seu respectius territoris i de promoció social i econòmica. Per assolir aquest objectiu han de ser receptores de competències de la Generalitat.

Les Diputacions ajuden a l'estructuració de l'administració local, a la millora de la capacitat dels ajuntaments i de tot el sistema local per a que puguin afrontar els reptes del govern local i de l'aplicació generalitzada, a tot el país, del principi de subsidiarietat.

I, per completar aquesta xarxa local estructurada, en els sistemes urbans de major densitat es fa necessari conformar àrees amb funcionalitat pròpia com a àmbits territorials d'actuació específica, de manera que es consolidi la gestió integrada dels serveis comuns, i s'aprofiti al màxim els beneficis socials de la coordinació plurimunicipal en temes d'eficàcia, d'equitat i d'economia d'escala.

En aquest sentit, és imprescindible i urgent crear una nova institució a l'àrea metropolitana de Barcelona, aplegant en un únic organisme els diversos instruments d'intervenció públics que actualment operen a la conurbació de Barcelona (MMAMB, EMT i EMMA)

El nou organisme local metropolità ha de tenir com àmbit de gestió els municipis del continu urbà barceloní, incorporant competències de gestió en matèria de mobilitat i transports, medi ambient, aigües i residus, infraestructures, obres i serveis i habitatge, així com en matèria d'ordenació urbanística, de forma que es faci possible la renovació del plantejament plurimunicipal metropolità i el recobrament alhora de les competències d'urbanisme per part dels municipis metropolitans.

ANNEX

de dictamen

MODEL SANITARI CATALÀ. DOCUMENT PER AL DEBAT

L'arribada a la Generalitat de Catalunya d'un govern progressista i d'esquerres, on el PSC hi juga un paper cabdal, conjuntament amb el fet que el PSOE governi amb esperit de consens a l'estat, obre una perspectiva nova que no es donava des del temps de la II República. Hem de saber aprofitar aquests moments per aprofundir en la vertebració d'un model de salut per a Catalunya que s'enriqueixi i que pugui enriquir d'una forma solidària el model de salut per l'estat. Ara és també el moment en què d'una forma generosa cal construir un nou model de finançament per a mantenir i millorar el model públic de salut dins d'un nou model de sanitat per a tot l'estat.

1 Model i polítiques de salut

El model sanitari català s'ha de basar en el sistema nacional de Salut (Llei General de la Sanitat i Llei d'Organització Sanitària de Catalunya). Ha de ser universal, finançat públicament per impostos, equitatiu en l'accés i en la qualitat. Aquest model es fonamentarà en els següents aspectes:

- La planificació, la fixació de prioritats en base a necessitats de salut dels ciutadans i de la comunitat, el finançament de responsabilitat pública.
- La provisió diversificada reconeixent la realitat catalana, potenciant la definició clara de la cartera de serveis del sector públic
- La descentralització en els territoris i en el foment de la cooperació internacional.
- La participació dels ciutadans tant individualment com col·lectiva, especialment a través dels ajuntaments i les associacions de malalts i familiars.
- La integració territorial de xarxes sanitàries, de Salut pública i de serveis socials d'atenció a la dependència, creant mecanismes reals de coordinació i articulació de l'atenció socio-sanitària.
- Aquest sistema públic, proveït per fonamentalment l'ICS, les Corporacions públiques i per la resta de sistemes concertats, ha de garantir l'equitat i la qualitat en l'atenció a tot el territori. Per garantir-les s'ha d'enfortir, reformar i modernitzar la gestió de l'ICS.
- La governabilitat per àmbits territorials
- L'atenció primària ha de ser la porta d'entrada al sistema. Cal assegurar-ne l'accessibilitat per a les persones sanitàriament i socialment desfavorides, ja que el nostre sistema es universal i ja ho contempla. Potenciar la coordinació eficient entre l'atenció primària, l'especialitzada i l'hospitalària, així com l'augment de la capacitat resolutiva de la primària i l'autonomia de gestió de la mateixa.
- Cal determinar un marc de suficiència financera del sistema, a curt, a mig i llarg termini, amb la cooperació de l'Estat en els casos necessaris.

Principis de funcionament del sistema

- Igualtat (equitat): la distribució de recursos sanitaris segons la necessitat dels ciutadans i la reducció tant de desigualtats territorials com socials o de gènere. Per això s'ha de potenciar l'autoritat del Departament de Salut.
- Eficiència: introduir instruments que reforcin la sostenibilitat del sistema –aquest aspecte exigeix inevitablement un fort compromís social- i que permetin assolir l'equilibri financer. Aquesta major eficiència s'aconseguirà, mitjançant els principis de subsidiarietat i de substituïbilitat, i potenciant la millora dels sistemes d'informació orientats a la gestió tant a nivell hospitalari com a la atenció primària.
- Transversalitat: la necessitat de desenvolupar polítiques transversals que incorporin altres sectors i departaments de la Generalitat directament vinculats als resultats de salut.
- Integració : la necessitat d'integrar el conjunt de serveis dirigits a les persones, no només des de la vessant sanitària, sinó també des de la vessant social. Una nova forma de treballar que deixi enrere la fragmentació de la intervenció. La integració dels diferents serveis en un continuum assistencial que serà possible si s'enfoca a nivell territorial.
- Participació: desenvolupar mesures àmplies de participació del ciutadà, a través de polítiques descentralitzadores que l'incorporin en la presa de decisions.
- Transparència: establir sistemes de rendició de comptes entenedors en els diferents àmbits i nivells d'actuació, davant dels representants polítics electes, dels professionals i dels ciutadans.
- Subsidiarietat-proximitat: és un punt clau del mode, només fent excepcions per criteris de qualitat i d'eficiència. El principi de subsidiarietat es el més adequat i eficient més pròxim al ciutadà, però no sempre vol dir el més proper, ja que pot portar problemes d'equitat a l'accés dels serveis, riscos per la planificació i elevats costos de transacció.

Dins del model de serveis de proximitat es practicarà la substituïbilitat, el que es pugui fer a casa de la persona millor que al centre de salut, i millor a l'atenció primària que a l'Hospital.

El principi de substitució s'ha d'acompanyar de mesures de caràcter transversal proveint més serveis socials de suport a les famílies, per donar suport als cuidadors informals, majoritàriament dones, que no hagin de assumir personalment totes les tasques de substitució.

Caldrà que les polítiques i actuacions estiguin basades, sempre que sigui possible, en la millor evidència científica.

1.1. Polítiques

1.1.1 Finançament

La insuficiència financera de la sanitat a Catalunya és tal que inevitablement requereix d'una revisió d'aquest model de finançament general, ja que de ben segur no són suficients les dues vies que aquest model obre: a) la possibilitat de prioritzar els serveis sanitaris respecte altres despeses o conselleries; b) incrementar l'espai fiscal.

Tanmateix, cal treballar en un horitzó de canvis pel que fa al finançament de les Comunitats autònomes per a poder fer front a la despesa sanitària. La consolidació del nou escenari en què els traspassos estan conclosos, per força ens ha de portar a un increment del finançament.

Cal revisar el paper finançador de l'Estat, en el marc del debat al Congrés dels Diputats del projecte de Llei de «Cohesión y calidad del Sistema Nacional de Salud», en la revisió del finançament autonòmic i del finançament de les prestacions universals de dependència.

1.1.2. Noves polítiques

- Salut buco-dental
- Utilització normalitzada dels derivats de la marihuana en les teràpies que ho requereixin
- Avançar en la legislació que fa referència a l'eutanàsia
- Avançar en la legislació o vuits encara existents en la prevenció dels embarassos no desitjats i avortament, i en les polítiques preventives d'ITS i SIDA
- Abordatge de les anomenades Medicines naturals i/o complementàries
- Ampliar i millorar l'atenció sociosanitària
- Abordar polítiques integrals en el marc del medicament
- Abordar malalties d'importància emergent: fibromiàlgies, malalties provocades per trastorns en la nutrició, diferents de la conducta alimentària, joc patològic, etc.
- Establir polítiques públiques avaluable per disminuir les desigualtats en salut a Catalunya.

1.2. L'organització del territori

- La gestió de base territorial és un element clau per a la proximitat i la transparència del sistema per als ciutadans. Implica una clara opció per posar les necessitats de les persones en primer lloc i veure com els diferents proveïdors, sanitaris i socials, treballen conjuntament per atendre-les.
- La major descentralització del model comportarà un paper actiu de l'administració local en la presa de decisions i un treball conjunt de les dues administracions, l'autonòmica i la local per fer un nou mode on els serveis socials, la salut pública i l'assistència sanitària caminin junts. S'adaptarà la distribució territorial dels serveis a la nova distribució territorial que porti a terme el nou Govern en tot allò que minimitzi les disfuncions i la coordinació del sistema.
- Cada servei i centre tindrà autonomia en l'organització, complint els compromisos de salut i de qualitat establerts.
- La estructura territorial no ha de diluir el compromís per la garantia de l'equitat d'accés, i aquesta ve determinada per les necessitats i no per el territori en si mateix.

L'administració local

Té un paper clau en aquest nou model, ja que aquesta també té competències en salut pública i en serveis bàsics i a més a Catalunya gestiona o participa en molts centres i serveis especialitzats.

- L'administració local ha d'estar present al costat de l'administració autonòmica en les decisions de política sanitària a tots els nivells i ha de ser en l'àmbit territorial local on la seva capacitat de governar serà decisiva.
- En salut pública i serveis socials l'administració local comparteixen competències amb la Generalitat de Catalunya.
- En atenció sanitària l'administració autonòmica ha de tenir la competència i l'obligació de finançament i l'administració local cooperarà i ha de participar en la presa de decisions en política sanitària, especialment en relació als Centres d'Atenció Primària (CAP).

- L'administració local podrà compartir competències o ser titular d'ens de gestió locals (en el cas de centres sanitaris de base municipalista o davant d'acords per construir consorcis entre les dues administracions, com el cas del Consorci Sanitari de Barcelona o d'altres existents).

1.3. El ciutadà i la comunitat, eix del sistema

- La salut és cosa de tots i, per tant, una responsabilitat compartida entre els ciutadans i les administracions. Caldrà transmetre un concepte positiu de salut i, per tant, que és millor mantenir la salut que no tractar la malaltia. Copropietari.

- El sistema sanitari ha de retre comptes als ciutadans, propietaris i finançadors, i així buscar la complicitat, a través dels resultats i de la transparència.

- Potenciar l'aposta per la pedagogia en l'ús racional dels recursos públics sanitaris i en l'educació en salut.

- Apostar pel desenvolupament d'iniciatives que permetin fer front al dèficit d'agents de salut comunitària.

1.4. Els professionals

- Reforçar el sentit de pertinença a un sistema sanitari públic, amb independència del proveïdor amb qui treballi. Garantir i oferir la formació continuada per millorar la seva capacitat professional.

1.5. Proveïdors

- L'opció per la diversificació de proveïdors del sistema de salut es basa en la complementarietat i en l'eficiència i no en la competència.

- La planificació i l'avaluació dels resultats es fixarà des de l'autoritat del Departament de Salut, ja que aquest ha de garantir l'accés, la qualitat i l'equitat.

- Els diferents proveïdors del sistema cooperaran a nivell territorial, local o regional, amb independència de la seva naturalesa jurídica, en assegurar l'accessibilitat i la qualitat i l'eficiència.

- Establir criteris de transparència per la compra de productes o de serveis al sector privat, que no forma part de la xarxa sanitària d'utilització pública.

LA DEFENSA DELS CONSUMIDORS EN EL SEGLE XXI

En els últims anys hem pogut veure com la defensa del consumidor ha anat perdent pes, i allò que en el nostre país va iniciar-se motivat per la greu intoxicació de l'oli de la colza, podem dir que ha fet història, tot i que no es pot baixar la guàrdia doncs ens hem vist afectat per una problemàtica semblant amb les vaques boges. Però també es ben cert que immensos en un procés de mundialització, on la llibertat de productes es allò que prima. Quan es parla de consum solidari, pensem en el desenvolupament d'un país, d'un poble, una actitud molt mòble i lloable, però a ulls de la defensa del consumidor i com consum sostenible, aquestes productes de consum solidari compleixen amb els seus criteris? És una pregunta difícil de respondre, quan es parla de productes amb abstracte. Però si es un repte per als poders públics el control de tots els productes produïts fora de les nostres fronteres.

La nova perspectiva en la que ens trobem en l'actualitat on podem afirmar que els responsables polítics tant de la nostra comunitat autònoma com de l'Estat, son companys nostres, que ens trobem en els diferents governs, ja no ens serveix una disculpa de la responsabilitat hem d'afrontar el problema amb tota la seva cruïsa. El pati deixat per el partit popular amb el seu afany liberalitzador, han modificat els principals motius de queixa dels ciutadans i aquestes problema s'ha de donar resposta i aquesta no pot ser a nivell tècnic, ha ser a nivell polític, doncs la seva vessant implica mesures polítiques de caire legislatiu i de gestió de les competències.

Com a socialistes preocupats per la qualitat de vida, per el benestar dels ciutadans ens veiem molt sensibilitzats per com s'està produint a la Unió Europea el desenvolupament dels sectors energètics i de comunicacions i tal com aquests s'han liberalitzats a l'Estat espanyol. Aquí s'ha passat del criteri del servei públic, servei universal, al del criteri d'interès general on prima el mercat. Ens diuen, concretant en el sector elèctric una màxima, que podríem estendre-la a qualsevol altra sector energètic i de telecomunicacions, que «la qualitat total no existeix» a partir d'aquesta màxima un ciutadà que viu en un municipi petit compta amb menys drets que el que viu a la gran ciutat, cosa que entraria amb una discriminació constitucional. Aquesta problemàtica implica a la totalitat de ciutadans sense distinció entre consumidors i comerciants o industrials però la problemàtica dels talls de subministrament afecta molt mes a aquests últims que als primers i les empreses es renten les mans mitjançant una

protecció legal que no té en compte els drets dels ciutadans.

Així doncs ens trobem amb unes perspectives molt diferents a les que ens vàrem trobar l'any 1982, amb el síndrome tòxic, i ara seria el moment d'esmenar els criteris que aleshores varen prendre. Un d'aquests criteris seria el de clarificar qui té la responsabilitat en el controls dels productes o serveis que s'ofereixen als ciutadans i quines son les eines que té per garantir una qualitat a nivell control del mercat.

Creiem que una proposta la d'impulsar tant a nivell autonòmic com estatal la creació d'un Pla Concertat de Defensa del Consumidor. El mapa de recursos que tenim que es dediquin a la defensa del consumidor, es molt intens si ens fixem en la província de Barcelona, però la resta de províncies es un desert. Si l'any 1983 a l'Estat espanyol es va crear el Pla Concertat de Serveis Socials mitjançant el qual es la clarificar qui i com atenia una problemàtica social independentment del lloc on aquesta persona visques, aquest seria un bon model a seguir per tal de reforçar aquest estructura de defensa del ciutadans com a consumidors.

El Pla Concertat de Defensa dels Consumidors hauria d'aclarir d'on surten els pressupostos per portar-lo a terme, e incrementar els recursos actual d'una manera progressiva. Que tot Alcalde pogués tenir de manera clara una directriu de com a d'actuar davant d'una problemàtica que afecta als ciutadans del seu municipi, no cal que sigui ell qui tingui la competència de resoldre la problemàtica, sols saber qui es el camí que ha de seguir. No podem seguir com fins ara a Catalunya que qualsevol alcalde ignora si en el seu municipi es comercialitza qualsevol producte que ha estat etiquetat per la Unió Europea, o per qualsevol altra administració de «producte perillós». A dia d'avui aquesta es una informació restringida que sols coneixen uns pocs funcionaris de la nostra comunitat autònoma. El Pla garantiria una distribució racional de recursos, i administraria per un igual l'equilibri territorial amb la col·laboració de les diferents administracions territorials que existeixen i que puguin crear-se de mou. Sense anar a la part legislativa, que possiblement s'hauria d'anar aquest Pla podria establir uns barems d'aportació econòmica basats en estructures fixes implantades en el territori. Però l'aspecte més important és el financer. La crisi de la defensa del consumidor s'inicia l'any 1993, quan la Generalitat convergent suprimeix els ajuts que fins a les hores donava als ajuntament i a les organitzacions de consumidors. La precarietat d'aquests serveis ha vingut quan els ajuntament pel seu compte han tingut que afrontar aquesta despesa.

El Pla establiria uns mínims que anirien a càrrec de l'administració competent podem cada ajuntament complementar aquests mínims en funció de la seva sensibilitat però garantint aquest mínim a tot el territori.

Un redreçament en aquest sentit seria al que els socialistes compromesos amb l'estat del benestar hauríem de defensar, tant per garantir els drets als consumidors com per garantir unes regles de joc transparents en el mercat.

PACTE PER LA LLENGUA: L'AGÈNCIA CATALANA DE LA POLITICA LINGÜÍSTICA

En el programa amb què ens vam presentar a les eleccions autonòmiques del 2003, el Partit dels Socialistes de Catalunya recordàvem que, des dels principis de la democràcia, i d'abans i tot, havíem dut a terme accions i decisions de política lingüística en els diferents nivells de responsabilitat política que hem tingut. Així vam ser decisius –contra l'opinió inicial de Convergència i Unió– a l'hora d'organitzar una xarxa única escolar amb el català com a llengua vehicular; a l'hora de promoure el gran pacte que va portar a la signatura conjunta de tots els partits del Parlament de la Llei de Normalització de 1983; a l'hora d'estendre la formació en llengua catalana a tota la població, per mitjà dels cursos de català que organitzàvem des de les organitzacions i ajuntaments, primer en solitari i després per mitjà de subvencions de la Generalitat; a l'hora de crear serveis municipals de llengua catalana i d'engegar les primers campanyes de sensibilització i extensió de l'ús; a l'hora de regular l'estabilitat dels professors dels cursos de català per a adults amb la creació del Consorci per a la Normalització Lingüística; a l'hora de mantenir aquest i els centres de normalització, serveis i oficines que se'n deriven. El PSC va tenir també un paper determinant en el Pla General de Normalització Lingüística que es va aprovar l'any 1995 i que, per raons d'inefàcia i de distorsions internes del govern de Convergència i Unió, es va anar desdibuixant en el temps fins a desaparèixer.

Les propostes que fèiem i fem en aquesta matèria estan fonamentades en la llarga i vasta experiència de gestió i decisió que tenim en aquesta matèria i en els nostres convenciments i posicionaments sobre què ha de ser una vertadera política lingüística que tingui com a objectiu real la

protecció i extensió del català com a llengua pròpia de Catalunya i la convivència lingüística de tota la població catalana en pla d'igualtat en la construcció d'un projecte de societat comuna, evitant la confrontació interessada i partidista que gens ajuda a enfortir i prestigiar el català ni a mantenir el necessari ambient de convivència entre els parlants de les diferents llengües que coexisteixen a Catalunya.

Els socialistes partim del convenciment que habitem en una realitat plurilingüe, en una realitat en la qual la llengua catalana és la pròpia de Catalunya i és oficial, de la qual se n'ha de garantir el foment i la protecció, en una realitat en la qual ni la llengua castellana ni les altres llengües que usen els parlants han de ser considerades com a problema, sinó com a recurs i patrimoni de la nostra societat. Per tant, creiem que cal fer una política lingüística basada en aquest principi, sense perdre de vista les noves necessitats i realitats socials que reclamen i condicionen la política lingüística que s'ha de fer, que ha de ser del tot diferent a la duta a terme pels anteriors governs de la Generalitat. En aquests moments, cal donar respostes a qüestions com ara fer compatible el valor identitari que té a Catalunya amb una realitat social que, provinent del fenomen de la immigració, té llengües, cultures i identitats diverses; assegurar i incrementar el patrimoni cultural en llengua catalana en aquest marc divers i plurilingüístic, i garantir una política lingüística global i integral que faci compatible la ineludible protecció i l'extensió del català amb l'atenció a la resta de llengües, tot superant la polarització català/castellà que va caracteritzar l'anterior etapa de govern convergent.

Catalunya no és un clos aïllat, sinó que està en un context pluricultural i plurilingüístic, dins el qual cal treballar amb fermesa i deixar de veure l'Estat com un enemic visceral i convertir-lo, així com el marc constitucional, en avantatge. L'actual situació política, en la qual no només hi ha un equip socialista al govern de la Generalitat de Catalunya sinó també hi ha un govern socialista a l'Estat espanyol, ens ratifica en la posició que defensàvem fa uns mesos. Ens ratifiquem també en els principis que proposàvem ja en el programa electoral de 1999 sobre la necessitat del reconeixement constitucional explícit de la pluralitat cultural i lingüística d'Espanya. També de la necessitat de la participació de les Comunitats autònomes que tenen llengua pròpia i oficial al costat del Govern de l'Estat en la representació d'Espanya en els organismes europeus i internacionals de cooperació, per a l'impuls de polítiques de promoció i preservació de la diversitat. Ens ratifiquem en aquesta qüestió, un tema en el qual el govern socialista espanyol, amb el suport del Partit dels Socialistes de Catalunya, està anant pel camí que esperàvem. L'Estat s'ha d'implicar en la defensa del català. L'Institut Cervantes, en estreta col·laboració amb l'Institut Ramon Llull, hauria de treballar per a la difusió de les realitats lingüístiques que conviuen a l'Espanya plural, cap a l'exterior, però també entre les diferents comunitats autònomes.

L'actual conjuntura política, els darrers resultats electorals i l'escenari sociocultural i lingüístic de Catalunya, cada cop més complex i divers, ens evidencia que l'etapa de les essències de la catalanitat, llargament esperonada i manipulada per l'anterior govern convergent, ha acabat definitivament i que cal avançar en un model de política lingüística no dogmàtic que doni respostes a les expectatives i necessitats de tota la societat catalana. Un model de política lingüística que consideri les llengües existents en el territori català com un patrimoni comú i bandegi de la vida social i política la seva utilització instrumental i partidista. Un model, en definitiva, que eviti l'apropiació interessada, per fins polítics, del patrimoni lingüístic i cultural de Catalunya que és un patrimoni de tots, no d'uns quants.

Per això, analitzades les necessitats socials i les oportunitats de l'escenari polític actual, en aquest Congrés, el Partit dels Socialistes de Catalunya planteja, des de la responsabilitat que té com a partit i pal de paller del Govern de Catalunya, la necessitat d'avançar en la línia del gran principi polític que orientava el nostre programa autonòmic de 2003: «Que la llengua catalana, i l'aranès en el seu territori d'ús, es consolidi efectivament com a instrument de prestigi, d'identificació col·lectiva, de patrimoni comú i de llengua de cultura i de futur, a la vegada que eina de la comunicació i de cohesió socials, en el marc d'una realitat plurilingüística, en la qual ni la llengua castellana ni les altres llengües que usen els parlants han de ser considerades com a problema, sinó com a recurs i patrimoni de la nostra societat».

I alhora, en la mateixa línia, avançar en la concreció d'un dels objectius estratègics: «Liderar un gran pacte entre les institucions i la societat civil per la llengua i la cultura catalana i aranesa en el seu territori d'ús» i especialment en el desenvolupament d'una de les grans mesures que s'hi proposaven: «La creació d'un nou Consell de la Llengua Catalana, dotat suficientment, i amb presència d'agents públics i socials, com a marc de debat i de construcció permanent del marc de concertació i consens imprescindible sobre la política lingüística. També com a plataforma d'impuls de la iniciativa social a favor del català.»

Estem convençuts que per treballar, en aquesta matèria, per al futur cal dotar el govern de noves eines que mirin cap endavant i no cap al passat. Estem convençuts que calen instruments nous per a la política lingüística, que permetin dur a terme actuacions innovadores, plurals, transversals, consensuades i sense partidismes. Així, proposem la creació de l'Agència Catalana de la Política Lingüística. Un organisme públic, de caràcter institucional, independent, amb personalitat jurídica pròpia i creat amb el consens de totes les forces polítiques amb representació parlamentària. L'Agència Catalana de la Política Lingüística hauria d'esdevenir el marc de consens i l'autoritat en Política Lingüística. L'Agència substituiria així la Secretaria de Política Lingüística i aixoplugaria en el seu si els ens i les xarxes diverses, com ara el Consorci per a la Normalització Lingüística, disperses que treballen en el foment de la llengua catalana, amb la voluntat de resoldre la descoordinació i les disfuncions patents en l'actualitat fruit de les diferents veus que hi actuen.

Els objectius

Un organisme amb competències reguladores i executives, que ha de tenir com a objectius avançar per la consolidació d'un model de política lingüística que - basada en el principi de l'irrenunciable tasca de garantir la pervivència i el ple desenvolupament del català com a llengua principal d'ús comú i com a llengua de cultura a Catalunya i de l'aranès en el seu àmbit geogràfic- garanteixi els drets lingüístics de les persones que viuen a Catalunya i a l'Aran, tot treballant per mantenir i enfortir el marc de convivència i cohesió social per tal de construir un projecte social comú, evolutiu, inclusiu i no exclouent.

En aquest marc, hauria de tenir també com a objectiu situar fora del litigi partidista, la política lingüística de Catalunya, dotar la societat catalana d'un instrument vàlid, àgil, amb capacitat de resposta, on es dissenyin, planifiquin, executin i avaluin les mesures que en aquest sentit li calguin, promoure el debat social i el necessari consens per aconseguir una execució efectiva de les mesures que proposi. Hauria de tenir també, com a objectiu, la imprescindible concertació, coordinació i diàleg transversal entre les institucions i la societat civil i entre els organismes que actuen, o puguin actuar en aquesta matèria.

La composició

L'Agència Catalana de la Política Lingüística estaria integrada per persones de prestigi reconegut i contrastat, amb experiència professional o acadèmica en l'àmbit de la política lingüística i les diferents ciències socials, part d'ells nomenats per Parlament, a proposta d'almenys tres grups parlamentaris i per una majoria de dos terços. El president o presidenta hauria de ser proposat i nomenat pel Govern de la Generalitat després d'escoltar l'opinió majoritària dels nous membres escollits pel Parlament.

Els recursos econòmics

L'Agència Catalana de la Llengua es dota de les assignacions pressupostàries establertes en el pressupost de la Generalitat de Catalunya, dels acords financers que estableixi amb entitats públiques i privades per dur a terme les accions de foment que desenvolupi, i altres que es puguin establir en el desplegament normatiu i estatutari corresponent.

Les funcions

- a) Impulsar les polítiques lingüístiques que s'aprovin.
- b) Elaborar un Pla Estratègic de la Política Lingüística a Catalunya, desplegar-lo, dotar-lo i avaluar-lo, fent-ne la revisió i adequació periòdiques.
- c) Seguir el desenvolupament de la legislació vigent, establint els mecanismes i reajustaments necessaris per a fer-la més efectiva i també desplegar normatives específiques i sectorials.
- d) Concertar la política lingüística amb totes les administracions públiques catalanes, incloses les d'Aran, i estatals.
- e) Mantenir un diàleg constant amb les administracions locals per tal de donar-los el suport necessari per desplegar localment les actuacions de política lingüística que escaiguin en cada cas
- f) Mantenir un diàleg permanent amb la societat civil i especialment amb les organitzacions de caràcter sectorial i establir els mecanismes de consens i de foment necessaris per desenvolupar la Política Lingüística.
- g) Mantenir diàleg i col·laboració permanent amb les institucions de les Comunitats Autònomes dels territoris de parla catalana.
- h) Revisar i regular el funcionament i viabilitat de les diferents xarxes públiques i dependents del Govern de la Generalitat que actuen en el desplegament d'actuacions de política lingüística i, si escau, fer les modificacions, adequacions i reajustaments que calguin sota els criteris de millora de l'eficàcia i d'adequació als objectius i a les necessitats.

i) Dotar-se dels mitjans i òrgans consultius que en cada moment siguin necessaris per fonamentar les decisions que prengui, ja sigui vertebrant equips puntuals o periòdics d'assessorament i consulta, o ja sigui els mitjans referents a dades i indicadors específics. En aquest sentit, una feina a emprendre des de l'Agència ha de ser la readequació de l'Institut de Sociolingüística de Catalunya, dotant-lo de contingut i finalitat específics.

j) Informar puntualment el Govern, el Parlament i la societat sobre les actuacions de política lingüística i els seus resultats.»

ESTAT DEL COMERÇ, EL CONSUM I LA DISTRIBUCIO ELEMENTS PER UN PROGRAMA ALTERNATIU

1.- L'estat de la qüestió: els problemes detectats

1.0.- El marc general

La política de la Generalitat en relació al món del comerç s'ha caracteritzat durant els diferents governs de Jordi Pujol, per un nombre reduït de criteris, que han impregnat el conjunt de mesures, tant legislatives com administratives i d'inversions:

-El petit comerciant, autònom, i preinstal·lat com subjecte de totes les polítiques, per sobre inclusivament de les necessitats dels consumidors.

-Un fort grau intervencionista, tant pel que fa a la reglamentació com a la invasió del marc competencial municipal.

-Suport a institucions associatives properes per tal d'assegurar-se ressò de les polítiques i grups de suport a nivell local.

Les conseqüències d'aquestes polítiques no sempre han donat resultats que s'acordin als criteris esmentats, especialment pel que fa al nivell de competitivitat assolit per la petita i mitjana empresa comercial i els comerciants autònoms en relació a les grans corporacions.

1.1.- La competitivitat de la petita i mitjana empresa comercial

Les Pimes comercials han perdut competitivitat tant en relació al seu propi sector com a l'economia en general.

La pèrdua d'eficiència econòmica i competitivitat té diverses conseqüències que afecten tan als empresaris i treballadors del sector (remuneracions insuficients), als consumidors (baix nivell de servei i impossibilitat de gaudir de millors preus), al prestigi social del sector (els comerciants troben dificultats per que els seus fills continuïn en els negocis, i es dificil trobar mà d'obra per les condicions que poden oferir), i fins i tot a la cohesió social (problemes en la jubilació, etc.).

Com a causes de la manca de competitivitat i els problemes de cohesió social poden apuntar-se, entre altres:

-Un problema de dimensió empresarial. Aquest problema general que afecta a l'economia catalana, i com a tal està reconegut, es convertit en «virtut» en els discursos sobre el sector comercial per part del lideratge polític i se'n fa l'eix de les polítiques.

-Un problema de mala planificació fiscal i de polítiques contributives a la seguretat social, fent dels «autònoms» un sector a part, pel que es propugnen baixes cotitzacions que al cap i a la fi no permeten jubilacions suficients.

1.2.- Els nivells de servei als consumidors

La política marcadament restrictiva de l'evolució i dotació de nous formats comercials, ha reduït la capacitat d'elecció dels consumidors i, en alguns casos, el nivell d'equipament del que poden disposar.

Aquestes dificultats de servei es manifesten més particularment en determinades condicions d'habitat residencial, en els que la nova edificació d'habitatges no s'ha acompanyat de dotacions comercials. Es el cas dels polígons residencials dels 60 o bé de les noves urbanitzacions en baixa densitat. En un i altre cas els consumidors es veuen obligats a desplaçaments més o menys llargs per accedir a l'equipament comercial.

Aquests problemes d'equipament es manifesten també en relació a determinats sectors socials amb mobilitat reduïda (gent gran, famílies sense vehicle privat), que no poden accedir als equipaments llunyans.

Finalment, i en determinades circumstàncies els horaris comercials no faciliten les compres a la dona treballadora (el cas específic de les limitacions horàries dels mercats municipals, per exemple, o dels dissabtes a la tarda en determinats municipis o barris).

1.3.- Les disfuncions territorials

La inexistència d'una clara política d'urbanisme comercial provoca disfuncions clares pel que fa a la localització territorial del comerç, amb àrees sotequipades (especialment en el món rural i els nous barris) i paradoxalment risc de desertització de les àrees més centrals, que s'abandonen per part del comerç més general per manca de població consumidora.

1.4.- Una política comercial amb resultats discutibles

L'afany reglamentista no ha donat els resultats que en principi es preveïen, si no els contraris.

La capacitat d'adaptació de les grans corporacions empresarials, fa que aquestes s'adaptin millor a les situacions, (responen a una regulació excessiva amb la creació de nous formats que escapen a la regulació), aprofiten les moratòries de noves obertures per reestructurar-se, dissenyen les mesures de defensa de la competència a la seva mida.

Exemples d'aquesta desproporció entre la política enunciada i resultats seria el cas dels horaris (limitar les possibilitats de venda a tothom afecta també als petits, mentre apareixen nous formats que faciliten la venda a tot hora); la reestructuració forçada i/o volguda amb venda d'actius no rendibles en la fusió de grans corporacions; les dificultats en que es troben determinats formats (les cooperatives, per exemple) per la pressió d'organitzacions gremials (la venda de llibres en seria el millor exemple).

2.- Objectius

Pot establir-se un anunci general d'objectius:

Un comerç socialment desitjable,
econòmicament viable
i ambientalment sostenible

Aquest criteri general pot expressar-se en un conjunt d'objectius:

a) Consumidors:

-El model comercial per Catalunya ha d'ajudar a l'entramat cívic, la cohesió social, especialment pel que fa als empresaris i treballadors del sector i a la sostenibilitat en el sentit més ampli.

-El model del comerç de Catalunya, en els seus aspectes territorials ha de propugnar un equilibri que impulsi les activitats comercials dels pobles i ciutats, dotant d'instruments als Ajuntaments perquè puguin endegar les seves pròpies polítiques de comerç. Caldrà vetllar especialment per prioritzar les actuacions en l'espai urbà, per ajudar a mantenir un equilibri amb els centres comercials planificats. Cal donar un nou impuls en la concepció i reforma dels mercats municipals, com a centres del comerç urbà del segle XXI.

-El comerç, i altres activitats de servei per als consumidors, ha d'esdevenir un element clau en la concepció del model de ciutat, en la seva relació amb els hàbitats residencials.

b) Comerciants:

-La formació com a eina per a promoure la professionalització en la gestió del sector a tots els nivells, del comerç individual a les empreses comercials, de l'associacionisme de compres i serveis a les concentracions del comerç en els eixos comercials urbans.

-Promoure formes alternatives de distribució tant en una perspectiva d'un comerç internacional just, com incorporant als consumidors en formules de consum responsable i cooperatiu.

-Promoure reformes estructurals (sobre la dimensió de l'empresa comercial, sobre els aspectes socials dels treballadors autònoms, sobre les condicions laborals al sector) que impliquin un compromís del Govern i el Parlament d'Espanya.

c) Productors:

-El nou model de comerç per Catalunya ha d'ajudar a apropar els productors i els consumidors, especialment pel que fa a la producció agroalimentària

-En aquest sentit, promoure un nou paper per als productors en el món de la distribució apropant-los als consumidors, i impulsar el seu compromís amb el medi ambient i la sostenibilitat.

3.- Noves polítiques

3.1.- Una política més transparent i descentralitzada

En aquest apartat, que fonamentalment requeriria mesures de caràcter legislatiu, es tractaria de simplificar la normativa, de tal manera que aquesta tingués un caràcter més general i no respongués a situacions individuals:

-Retornar als municipis la capacitat de programar el seu equipament comercial, reservant a la Generalitat, exclusivament, la intervenció en aquells aspectes que puguin tenir impactes supramunicipals.

-Suspensió de la normativa que prohibeix, de forma no justificada, determinats tipus d'establiments.

-Contemplar en totes les polítiques de la Generalitat, el cas específic dels municipis turístics i

els que concentren demanda externa.

-Les polítiques de defensa de la competència no han de impedir el desenvolupament de la mitjana empresa comercial, en la mesura en que precisa d'una determinada dimensió per ser competitiva. El cas de les cadenes catalanes d'alimentació.

3.2.- Suport al comerç com equipament pels consumidors

Les mesures de foment han de tenir, com a principal criteri, augmentar el nivell de serveis als consumidors:

-Tractament específic del comerç a les zones rurals, que permetin una xarxa de suport als petits comerços que assegurin un equipament mínim.

-Serveis específics per a gent gran (xarxes de serveis a domicili i voluntariat per acompanyar-los a la compra)

-Política específica d'horaris, especialment als mercats, el servei de la dona treballadora, amb una política tarifària pròpia per les parades amb horaris prolongats.

3.3.- Suport als productors

-Noves polítiques per a aquells productes que agrupats generin noves xarxes de distribució paral·leles, atenent a una major qualitat i a un cost més equilibrat per als ciutadans.

-Potenciar a nivell municipal l'associacionisme dels seus productors.

3.4.- Polítiques de subvencions

Cal replantejar la política de subvencions per evitar els dos principals problemes de les actuals subvencions, que han estat polítiques de subvenció a rendes més que no pas a inversió i polítiques de subvenció a agrupacions gremials i patronals més que no pas subvencions a processos productius:

-Subvencions destinades a la millora, especialment en el terreny de la dimensió empresarial sobre la base de l'associacionisme de compres i de serveis.

-Subvencions a la concentració territorial, factor de dinamització i augment de la clientela: subvencions a equipaments comercials en base a illes de vianants, aparcaments, reforma dels mercats. Canalització de les subvencions en base a convenis amb les administracions locals.

-Les subvencions a la dinamització i promoció comercial només podran fer-se efectives a partir de la creació d'ens participatius amb presència dels Ajuntaments, comerciants, altres sectors de serveis implantats en el marc urbà i Generalitat.

3.5.- Impuls a canvis legislatius a nivell estatal

Bona part dels problemes pels que passa el sector de la petita distribució i el comerç d'autònoms, es deriven del marc legal estatal, que sovint s'ha construït a partir de criteris ideològics i polítics de les cúpules de les agrupacions gremials i del grup de la minoria catalana a Madrid.

Els problemes de cohesió social que sovint es fan servir com a justificació del manteniment de polítiques intervencionistes del sector, s'han de resoldre amb polítiques d'intervenció en la cohesió social i no amb polítiques sobre les estructures econòmiques de la distribució.

-Canvis en la seguretat social, integrant plenament el règim d'autònoms en el règim general, especialment pel que fa a pensions contributives, en el marc d'una política general de competitivitat i reestructuració del sector.

-Reforma parcial de la Llei d'arrendaments urbans pel que fa al règim de locals comercials, que permeti un millor tractament de l'impacte de les «apropriacions dels fons de comerç» per part dels propietaris dels locals.

-Implicació dels propietaris de locals en els processos de dinamització del comerç urbà.

-Manteniment d'un impost sobre activitats econòmiques o taxa professional, com a recaptació a compte de l'IRPF o Impost de societats, i que permeti l'actuació local de mesures de foment.

3.6.- Noves polítiques horitzontals

El comerç és l'activitat econòmica més propera als ciutadans i més generalitzada pel que fa a la participació d'aquests com a agents econòmics, per això, cal que el conjunt de polítiques relacionades amb el comerç tinguin un fort arrelament amb la sostenibilitat entesa en el seu sentit més ampli.

3.6.1. Introduir els criteris de qualitat a les polítiques comercials:

Impulsar i facilitar programes de qualitat a les Pime comercials sobre la base de

-qualitat de producte: normes ISO

-qualitat de servei: «servei als ciutadans»

-qualitat de tracte: personalitzat

-qualitat al servei de les ciutats: Catalunya per la qualitat del seu comerç.

3.6.2. Introduir els criteris de medi ambient i sostenibilitat en les polítiques comercials.

-Revisar les polítiques per tal de fomentar el reequilibri d'equipaments comercials potenciant els

més propers a l'hàbitat residencial, per tal d'evitar desplaçaments motoritzats per les compres més necessàries (compra de proximitat i de productes propis).

-Una política de incorporació del comerciant al reciclatge decidit d'envasos i embalatges.

-Foment del consum responsable en campanyes de formació pels consumidors.

-Foment de l'anomenat comerç just, i de les formes cooperatives en determinats sectors.

-Permetre que el comerç sigui una forma d'integració social per als nouvinguts, tot i essent coherents amb la política de suport a la immigració. Reequilibri entre el Nord i el Sud (que ningú hagi de ser immigrant no desitjat).»

RESOLUCIÓ SOBRE LES LLEIS DE POLÍTICA UNIVERSITÀRIA DE L'AGRUPACIÓ SOCIALISTA UNIVERSITÀRIA (ASU)

L'educació és un instrument de progrés social i personal, i la igualtat d'oportunitats en el seu accés amb independència de la procedència econòmica i/o territorial garanteix la cohesió, la igualtat i el desenvolupament de la ciutadania en general, i el progrés social i econòmic en particular.

La reforma de les lleis educatives que regulen el marc bàsic de desenvolupament i funcionament de l'ensenyament universitari i no universitari no s'ha d'impulsar per raons partidistes o electorals o cada vegada que es produeixi l'alternança en el govern corresponent.

La revisió de la legislació en matèria educativa sempre s'ha de produir com a conseqüència de la necessitat d'adaptació de l'escola i de la universitat a la realitat d'una societat canviant i amb l'objectiu de continuar en la millora que s'hagi produït amb anterioritat.

Dos requisits imprescindibles per a procedir a la reforma d'aquest tipus de legislació són, d'una banda, la recerca del consens bàsic necessari per part dels legisladors, de la comunitat educativa, dels agents socials i de la societat en general, i d'altra banda, procedir a la discussió i al debat de la reforma durant el termini de temps considerat suficient per totes les parts.

En el cas concret de la política universitària, la reforma de la LRU (Llei de Reforma Universitària) que es produeix amb l'aprovació de la LOU (Llei Orgànica d'Universitat) al desembre de 2001 impulsada pel govern del Partit Popular no compleix cap d'aquests dos requisits.

En aquell moment, va resultar sorprenent la seva tramitació per la via d'urgència al Parlament espanyol, quan cap fet objectiu justificava aquest procediment. La llei es va aprovar sense el consens necessari per part de tots els agents polítics i socials implicats i sense recollir les aportacions i les propostes fetes des de la comunitat universitària.

Aquesta manca de respecte a la comunitat universitària va resultar especialment incomprensible perquè els universitaris havien mostrat prèviament el seu compromís amb la reforma de la universitat i, per aquesta raó, es mostrava receptiva a introduir canvis. Els que havien convertit la universitat del segle XIX en la del segle XX també havien estat demanant canvis legals que permetessin encarar el segle XXI.

En lloc de cercar el consens i la negociació en un tema de vital importància per al país, es va abonar el camp de la permanent confrontació. En aquest sentit, va sobtar l'actitud poc respectuosa del grup Popular al Parlament espanyol amb el procediment habitual en el tràmit i en el debat parlamentari. El temps ha demostrat que l'elaboració d'aquesta llei a esquenes de la comunitat universitària va ser un greu error.

La LOU no ha suposat la millora de la qualitat que el nostre sistema universitari necessitava, i no ha solucionat els seus problemes actuals com són el finançament de les universitats, o l'aposta per la recerca, aspectes que ens distancien del context europeu i n'ha agreujat d'altres com el sistema de selecció del professorat. El contingut de la llei ha patit de grans defectes que, amb voluntat dialogant, s'haguessin pogut aminorar, i amb un altre projecte polític, s'haguessin subsanat.

La Llei Orgànica d'Universitat s'ha demostrat des de la seva aprovació excessivament conservadora, reglamentista, centralista i uniformista, i ha representat un clar retrocés en un seguit d'aspectes que, entre d'altres, s'enumeren a continuació.

- Agressió a l'autonomia universitària
- Sistema de selecció i promoció del professorat
- Manca d'un pla de finançament
- Sistema de beques i ajuts a l'estudi
- Marginació del Personal d'Administració i Serveis
- Accés dels estudiants a la universitat

- Paper de la recerca

Pels motius exposats, l'Agrupació Socialista Universitària vol posar de manifest que resulta imprescindible la modificació urgent de la LOU en determinats aspectes per part del Govern de l'Estat. Sense fer una enumeració exhaustiva aquests aspectes són la recuperació de l'autonomia universitària, la modificació del sistema de selecció del professorat, la millora del finançament universitari i l'adaptació de les nostres universitats a l'Espai Europeu d'Ensenyament Superior i a l'Espai Europeu de Recerca.

La modificació urgent d'aquests aspectes no ha de suposar un impediment per abordar la reforma de la legislació en política universitària amb l'elaboració d'una nova llei que substitueixi la LOU. Aquesta reforma, però, s'ha de produir en una situació d'ampli debat i diàleg amb totes les parts implicades per tal d'arribar en un termini de temps raonable al consens necessari i per tal d'evitar tenir sotmesa la nostra universitat a un constant vaivé de canvis.

En el marc català, l'aprovació de la LUC (Llei d'Universitat Catalana) al febrer de 2003 es va produir en un intent de consensuar el text entre totes les formacions polítiques, però sense el temps de discussió i debat necessari amb la comunitat universitària, cansada de les mobilitzacions en rebuig de la LOU en què havia participat anteriorment.

Aquesta manca de temps per arribar al consens necessari va produir que s'aprovés una llei catalana que amplificava certs defectes de la LOU (laminació de l'autonomia universitària i major dosi de reglamentisme) i que establia un model de professorat contractat, incorporant nous requisits d'accés i promoció a banda dels que ja establia la llei estatal, poc adequat per conviure amb l'actual model de professorat funcionari.

En el context d'elaboració d'una nova llei d'Universitats a nivell de l'Estat, molt menys reglamentista, respectuosa amb l'autonomia universitària i que reguli únicament preceptes bàsics, i en el context d'aprovació d'un nou marc estatutari a Catalunya que fixi el nivell de competències, ens trobarem en una situació òptima per reformar la LUC en un doble sentit.

Un primer sentit serà d'adaptació a la nova legislació estatal i al nou marc estatutari. Un segon sentit serà de modificació dels aspectes més polèmics, que una tramitació més pausada i amb més temps per a la discussió real podria haver ajudat a resoldre des de l'inici.

Aquesta resolució de l'Agrupació Socialista Universitària conté l'orientació política que s'haurà de cometre durant l'actual legislatura al Parlament espanyol i al Parlament català per continuar treballant en defensa d'una universitat pública, crítica, autònoma, i de qualitat.»

PROPUESTA DE RESOLUCIÓN AL DÉCIMO CONGRESO.

Conscientes de la necesidad de dotar a los ciudadanos y en especial a los trabajadores, de las alternativas a la globalización, a los cambios en las empresas, la conciliación de la vida familiar y laboral y del más que nunca necesario fortalecimiento de las organizaciones sindicales, el 10º congreso del PSC mandará a su Consell Nacional a organizar unas jornadas que bajo el lema, «EL MUNDO DEL TRABAJO HOY» discuta y dicte cuáles deben ser nuestras líneas de actuación en este ámbito

AGRICULTURA I BOSCOS

L'agricultura sempre ha estat un pilar fort al nostre país, i es caracteritza precisament per la diversitat que presenta en tot el territori.

Cal recordar que en aquests darrers anys, l'agricultura ha sofert un greu retrocés, degut a la forta competència de preus amb països en els quals el preu de cost és molt més baix. Tot això, associat amb la política agrícola aplicada per els diferents organismes oficials en els darrers anys, ha portat al sector agrari a un punt en el qual no és sostenible ni rentable per a moltes d'aquelles persones que en viuen, i ha obligat a molts propietaris a abandonar el seus conreus i a buscar-se una feina en un altre sector.

Per això s'ha d'aplicar urgentment una política de desenvolupament rural que permeti crear uns cultius que puguin ser competitius en el mercat actual, i una potenciació de les denominacions d'origen, promovent la seva qualitat arreu del món i, sobre tot, que permeti que la gent que està implantada al territori pugui continuar desenvolupant aquesta activitat tradicional, tant important per al manteniment, conservació i equilibri del territori.

L'abandonament d'aquestes terres, ha fet que augmentés el nombre d'hectàrees forestals a Catalunya. Però cal veure quin és l'estat real d'aquestes zones, les quals estan poblades bàsicament per cultius abandonats més l'estrat arbustiu que hi creix. Això comporta la creació d'un estrat vegetal continu, el qual augmenta moltíssim el risc d'incendi forestal. Cal esmentar que estem en una zona mediterrània, la qual ja presenta un risc molt elevat d'incendis forestals, i l'abandonament d'aquests cultius, el que fa és augmentar-lo.

Cal destacar, que molts propietaris agrícoles, són també propietaris forestals, i que el fet d'abandonar els caps agrícoles també comporta deixar de realitzar la poca gestió que actualment es fa als nostres boscos. Per aquest motiu, i donada l'alta relació que existeix entre l'agricultura i el món forestal, fóra molt interessant la seva gestió integral.

Per a poder combatre d'una manera eficaç els incendis forestals, caldria millorar la xarxa de camins forestals existent, garantint-ne el seu bon estat, i comunicar aquelles zones que tenen un mal accés. També s'hauria de garantir l'existència i el manteniment dels punts d'aigua necessaris per a poder combatre amb eficàcia els incendis forestals.

Aportació sobre

La Societat del Coneixement

L'arribada de la societat del coneixement -SC- és una nova revolució social, cultural i econòmica en curs tan important, si no més, com ho va ser la industrialització a finals del S.XIX. Igual que aquella, la nova SC modifica les condicions de vida de totes les persones, la manera de viure, de treballar i de relacionar-se, i dels països, regions i ciutats.

Aquesta revolució posa en joc també els valors pels que es regiran les societats en el futur. Hem de dedicar el nostre esforç a aconseguir que els valors de llibertat, igualtat, solidaritat i justícia social es respectin i es desenvolupin en la nova societat.

És imprescindible, per tant, que els socialistes catalans, en aquest moment, definim les estratègies que volem seguir per tal d'assegurar, per una banda, que Catalunya aprofita aquesta revolució per avançar cap a un major progrés i una major justícia social i, per l'altra, per aconseguir reforçar el paper de Catalunya com a país avançat en el context nacional i internacional en el que ens trobem, és a dir, per garantir que Catalunya sigui un dels països que sàpiga beneficiar-se de l'arribada de la SC.

Què és la Societat del Coneixement?

Probablement, la característica més definitòria de la SC sigui que la matèria prima essencial en la societat del futur serà el coneixement. Això es produeix des d'una situació en la que, durant segles, la matèria prima essencial per a la generació de riquesa ha estat el capital -a l'edat mitjana, i anteriorment havia estat la terra -. En la situació que coneixem, el capital és el recurs imprescindible per qualsevol cosa i és a partir del capital, al qual s'hi sumen els recursos naturals i humans que calen, que es pot posar en marxa qualsevol iniciativa. En el futur, i ja comença a haver situacions així, el capital anirà al darrera del coneixement perquè serà aquest l'element, a la vegada imprescindible i més escàs, per generar nova riquesa.

El coneixement, per tant, serà el que permeti millorar el benestar general i serà també el que generi la millora individual de cada persona. És previsible que, cada dia més, el benestar individual estigui lligat al nivell de coneixement de cada persona.

Però al costat de les oportunitats de millora, la SC també aporta el perill que s'ha anomenat «fractura digital»: seria aquella situació en la que les diferències entre els educats i els no educats creixin fins a configurar un abisme insalvable.

En aquest context, el paper de les tecnologies de la informació i la comunicació -TIC- és el d'ésser eines fonamentals per la generació i la potenciació del coneixement.

En conseqüència, el nostre partit ha de definir uns objectius clars.

Els objectius dels Socialistes Catalans per a la Societat de Coneixement

En primer lloc, hem de garantir el dret a la igualtat d'accés i d'utilització de les TIC. Només d'aquesta manera aconseguirem que la SC redueixi les desigualtats en la nostra societat.

En segon lloc, si volem millorar la riquesa - social, econòmica i cultural del país, atès que el coneixement és generat per les persones, és necessari que posem tot el potencial del país - és a dir, totes les persones- en posició de contribuir al benestar general.

Per últim, necessitem potenciar les empreses innovadores del país, tant les existents com les de nova creació, per tal de que s'expandeixin i siguin capaces, no només d'exportar, sinó també de crear centres de treball a l'exterior del país.

Línies d'actuació a seguir

Per tal d'assolir els objectius que ens fixem, hem de desplegar una sèrie d'actuacions a diferents nivells:

1) Infraestructures. Les infraestructures bàsiques de telecomunicacions, d'investigació i recerca, però també la instal·lació d'ordinadors connectats a Internet a disposició de la població en centres públics.

2) Formació. Cal assegurar que totes les persones tinguin accés a una formació adequada en l'ús de les TIC. Això implica formació de diferents nivells: des dels cursos d'alfabetització digital, que habilitin tothom a utilitzar les TIC, a la formació en TIC a les escoles, la formació de tot tipus de professionals a l'empresa i la formació dels professionals de les TIC'S.

3) Una política per impulsar el desenvolupament de continguts.

1. El progrés en la e-administració. L'Administració, com a ens gestor de la societat, té una responsabilitat doble. Ha de predicar amb l'exemple, introduint en el seu sí els canvis necessaris per a fer-se més eficient i transparent i, alhora, ha de posar a disposició dels ciutadans i col·lectius professionals aplicacions útils -és a dir, que facilitin la informació i els tràmits- estimulant-los així a ampliar l'ús que fan de les TIC.

2. En els àmbits externs a l'administració -empresa, societat, universitat, l'administració ha d'articular propostes que estimulin la generació de continguts.

4) Pel que fa al desenvolupament econòmic, Catalunya ha de continuar amb la seva tradicional vocació de lideratge també per liderar l'entrada a la societat del coneixement. Per això, la clau és la innovació. Hem d'aconseguir que es desenvolupi actuant a diferents nivells:

1. És bàsic aconseguir augmentar els recursos que es dediquen a R+D, al sector públic i al privat.

2. El sector empresarial TIC, si bé no és ni serà determinant pel seu volum, sí que ho és com a sector de base pel desenvolupament de qualsevol altre sector econòmic. Per tant, caldria impulsar polítiques de potenciació del sector TIC i dels seus professionals. Val la pena mencionar aquí l'interès del software lliure per les possibilitats que presenta per a generar una indústria local de programari.

3. Per impulsar la innovació és fonamental considerar que només pot ser el resultat del treball dels Innovadors. S'han de desenvolupar programes orientats a estimular els innovadors: a la societat, a les escoles, a les universitats, a les empreses. Aquests programes s'haurien de completar amb itineraris que facilitin l'aparició de projectes empresarials innovadors des de la seva detecció als centres de formació fins a la seva consolidació a través d'assessorament, acompanyament i finançament.

4. Cal trobar i posar en marxa les vies per avançar de veritat en la incorporació de la innovació a les empreses catalanes, molt més enllà de la simple incorporació de tecnologia, que només és una eina que facilita i potencia la innovació.

Qui ha de fer-ho?

Una entrada efectiva a la Societat del Coneixement requereix, de forma ineludible, la implicació activa de tots els agents: administracions, sectors educatius, econòmics i socials. Només així i treballant conjuntament es podrà generar tot el potencial de creixement i millora del país. L'Administració per sí sola no tindrà la capacitat de dinamitzar la societat.

El paper de l'Administració ha de ser doble: per una banda, posar a disposició de la ciutadania les infraestructures i la formació necessària. Per l'altra, fer de catalitzador d'iniciatives de la societat civil recolzant les seves iniciatives.

En particular, els diferents nivells de l'Administració de l'Estat tenen diferents responsabilitats en el desplegament d'aquestes línies d'actuació: el Govern central i la Generalitat són els que disposen de la major part dels recursos econòmics, però els municipis són els més capaços d'aportar tot allò relacionat amb la proximitat a cada territori.

Per tant, si bé és coherent que siguin les administracions superiors les que planifiquin els temes globals com xarxes de telecomunicacions, plataformes d'informació, plans de formació a escoles i universitats o pel món laboral o plans de recolzament a la innovació i les tecnologies, els municipis estan més ben posicionats per a generar, en el seu territori, les sinèrgies entre els diferents agents implicats.

I el partit, quin paper hi juga?

Com a partit, el PSC va liderar els partits espanyols en l'entrada al món d'Internet presentant, l'any 2000, un portal molt avançat que ha esdevingut una eina de comunicació imprescindible. El següent pas és el de buscar noves vies de participació política dels afiliats, afiliades i simpatitzants a tots

els nivells i òrgans del Partit, mitjançant les TIC

Efectivament el partit ha de fomentar, potenciar i treure profit del coneixement dels seus militants i simpatitzants. Sabem que moltes persones de prestigi en els més diversos camps són properes als nostres posicionaments polítics però moltes d'elles són poc propenses a involucrar-se directament amb nosaltres. Tanmateix, de ben segur que moltes d'elles voldrien poder influir en les nostres posicions a través de l'aportació de les seves idees i els seus arguments. Els hem de facilitar els mecanismes per fer aquestes aportacions i també la possibilitat de crear xarxes d'interès al voltant de temes concrets. El web és l'eina ideal per gestionar aquest coneixement i per permetre que militants i simpatitzants participin en l'aportació i el debat d'idees de manera continuada.

Seguint aquesta línia el partit ha de fomentar l'hàbit i l'ús d'aquestes eines. S'ha de fomentar una veritable política interna de Gestió del Coneixement per tal de prendre decisions, deixant enrera la Cultura de la Improvització per passar a una veritable Cultura de la Informació.

Des de la Sectorial de Societat del Coneixement volem ser capdavanters en aquesta experiència i així, amb aquests mecanismes, esperem enriquir el debat intern amb les aportacions dels nostres membres, fer arribar les nostres propostes al conjunt del Partit, ser una ajuda als responsables d'aquests temes a les Agrupacions i Grups Municipals, fomentar l'intercanvi de les seves iniciatives, i contribuir al reconeixement públic del conjunt de les propostes del PSC sobre la Societat del Coneixement tant dins del sector com pel conjunt de la societat.

RESOLUCIÓ PRESENTADA PER LA JSC AL XÈ CONGRÈS DEL PSC ELS I LES JOVES: PROTAGONISTES DEL CANVI, PROTAGONISTES DE LA SOCIETAT

Estem vivint una etapa històrica única, marcada per una successió de canvis polítics necessaris, tant a nivell autonòmic com estatal, esdevinguts amb la victòria socialista en les eleccions autonòmiques 2003 i en la recent victòria en les generals. Aquesta contundent victòria es basa en les noves propostes progressistes i de política social, unides als nous tarannàs dels governs.

Com a conseqüència de la voluntat de canvi dels ciutadans i ciutadanes de Catalunya i de la resta de l'Estat espanyol manifestada de forma clara en les urnes, els socialistes hem aconseguit la Presidència del govern de la Generalitat de Catalunya, responsabilitat que ha assumit Pasqual Maragall i la Presidència del govern d'Espanya, que ocupa des del passat mes d'abril José Luis Rodríguez Zapatero.

Aquests darrers anys s'han caracteritzat per les polítiques conservadores, reaccionàries i mediambientalment insostenibles que ha impulsat el Partit Popular, com ara el Pla Hidrològic Nacional, la Llei Orgànica d'Universitats (LOU), la Llei de Qualitat en l'Ensenyament (LOCE), el Decret de reforma laboral més conegut per «Decretazo». També hem vist com el govern popular va ser incapaç de gestionar la crisi del Prestige, actuant de forma irresponsable i incompetent per evitar les greus conseqüències ecològiques i socials que va comportar, i com va alinear l'Estat espanyol, en contra del sentiment generalitzat de la ciutadania, en favor d'una guerra d'ocupació il·legal, il·legítima i injusta a l'Iraq, promoguda pel govern ultra-conservador dels Estats Units. Davant d'aquestes polítiques la resposta de la societat civil ha estat quasi unànime, amb nombroses mobilitzacions al carrer que han aplegat milions de persones a Catalunya i arreu de l'Estat.

En aquest sentit, després de molts anys de veure com tant la televisió, com la resta de mitjans de comunicació donaven una imatge imprecisa i esbiaixada de la realitat juvenil, els i les joves eren protagonistes d'aquestes grans manifestacions pacífiques. Però els i les joves, no tan sols hem sortit al carrer, sinó que també ens hem organitzat col·lectivament, hem treballat per canviar el panorama social en que ens trobàvem i hem fet propostes que els governs de dretes no han escoltat. Però, sobretot, érem protagonistes del procés del canvi de govern a l'Estat espanyol i a Catalunya. Ara no els podem defraudar.

Fins ara hem vist com la dreta, recolada per determinats mitjans de comunicació, ha creat una imatge distorsionada, així com un tracte respecte al jovent que no es corresponia amb la realitat; omplien pàgines de diaris, notícies a la TV i ràdio, sent protagonistes d'accidents de trànsit, actes vandàlics, «botellón», drogues i altres sistematitzacions de criminalització respecte el jovent.

El jovent som més que això, no perdrem mai les ganes de canviar la realitat, mai ens esgotem en la nostra lluita cap a una societat més oberta, més transparent i més justa. El jovent és important i exigim que se'ns escolti. Volem plantejar polítiques diferents per als joves, per a tothom. Polítiques que posin èmfasi en allò social, que signifiquin, entre d'altres coses, una autèntica distribució de la riquesa

de forma que es discrimieixen les desigualtats, que apostin decididament per l'ensenyament i la societat pública, polítiques que han d'atendre les demandes dels i les joves, incidint principalment en tres pilars fonamentals: ocupació, formació i habitatge. En definitiva, un conjunt de polítiques fruit del diàleg de les que resultin una societat més justa i solidària.

La condició juvenil a canviat, i per tant, hem de fer un esforç en redefinir els conceptes que envolten la joventut i en concret, les polítiques que els hi afecten. No podem entendre la joventut com un període de transició cap a la vida adulta, sinó que la joventut és un període vital caracteritzat per demandes i necessitats específiques. En tant que grup, la joventut s'ha d'abordar des d'una perspectiva global amb un model intervencionista, transversal i una gestió plural. Ens hem de plantejar treballar activament en aquelles polítiques que vagin encaminades a desenvolupar l'autonomia personal del jove, garantint la plena ciutadania d'aquests.

Aquest sentir de la població jove s'ha posat en solfa en els últims mesos d'una manera extraordinària, però també hi ha d'altre sentir que és quotidià i el gaudim cada dia, mitjançant els col·lectius implicats en la realitat política, social i cultural del nostre país. Els i les joves tenim una manera diferent d'entendre el món i la política. Però molts de nosaltres seguim creient en els vells valors de la igualtat, la solidaritat i la fraternitat, en els valors del socialisme. I es per això que necessitem ports de comunicació cap a la política tradicional per tal de poder plasmar les nostres inquietuds.

Per això hem de fomentar la participació política, social i cultural dels i les joves, per tal que siguem els protagonistes de la construcció d'aquesta nova societat, basada en la democràcia, la igualtat, la justícia social i la solidaritat.

També hem d'establir millores en les vies de comunicació entre l'administració i la ciutadania, per tal d'afavorir el diàleg i de consensuar propostes específiques pels i les joves. Hem d'aprofitar les noves formes d'organització, interrelació i comunicació entre els joves (internet, plataformes d'entitats, xarxes, fins i tot, el mòbil). No volem restar al marge de les institucions.

Sabem que en el món juvenil trobem moltes entitats que treballen per i amb la gent jove i que tenen capacitat per desenvolupar accions interessants. Cal, doncs, establir un nou marc amb les entitats, associacions i ONG's per tal que puguin tenir el seu paper en el món juvenil i en aquesta nova realitat que se'ns presenta.

Però la participació no s'ha de potenciar tan sols des de les entitats, sinó també en les persones individuals, començant pel foment del dret d'elecció actiu i passiu. Cal que els i les joves facin més ús del seu dret a vot, element primer de la democràcia representativa i participativa. Però per aconseguir que ho facin, és necessari entenguin, recolzin i es sentin identificats amb el sistema democràtic i de govern. Per tal de fer-ho possible, cal que hi hagi joves en aquestes esferes de govern. Hem d'aconseguir, per tant, fomentar la participació de la JSC en les institucions mitjançant la seva presència en les llistes electorals del PSC.

Des de la JSC sabem que la participació és la base de la Democràcia, per tant, seguirem lluitant per la implantació dels valors democràtics, i per això la volem promoure, especialment entre el jovent, creant i consolidant així polítiques que reflecteixin els valors que com a generació creiem que han de guiar a qualsevol administració pública (local, autonòmica o central): la igualtat entre gèneres, la igualtat d'oportunitats en general, els drets nacionals, la llibertat de creences i d'orientació sexual, la cooperació i la sostenibilitat.

Els i les joves hem de desenvolupar-nos dins d'una cultura participativa essent els protagonistes d'una societat viva, dinàmica i democràtica, i són precisament els ens locals i els agents socials els que han de fomentar aquests mecanismes de participació. El treball diari amb els joves (des de diferents sectors i agents socials) és l'única garantia d'apropar-nos a les seves inquietuds i demandes i alhora hem de treballar des dels joves i amb els joves.

D'aquesta forma, cal que dediquem una especial atenció a les diferències de gènere que es donen en la nostra societat, ja que suposen una dificultat afegida pel que fa a l'emancipació de les dones joves. Com a joves socialistes volem treballar per aconseguir una societat on es vagin reduint aquestes diferències de gènere, i per això considerem necessari que des de els nivells educatius més bàsics es treballi en la difusió dels valors i les actituds favorables a la construcció d'una societat més igualitària entre homes i dones. Una societat on es reparteixin paritàriament les càrregues domèstiques i familiars, i es posin en funcionament serveis i iniciatives per tal que les dones puguin compatibilitzar còmodament la vida familiar i laboral. Per assolir aquest objectiu cal que les diferents administracions fixin com a prioritària aquesta qüestió pel que fa a les seves polítiques, utilitzant els instruments legals i els recursos públics pertinents per tal de fer-les efectives.

Més enllà de la participació en les administracions, cal que estenguem la implicació de la

ciudadania a les formacions polítiques. El model de partit del segle XX s'ha quedat petit, obsolet i encotillat per a les demandes del segle XXI. Des de la J.S.C. reclamem que el P.S.C. sigui la primera formació de Catalunya i de l'àmbit estatal que fomenti nous punts de trobada i de diàleg amb les persones que, sense voler-se adscriure a un partit tradicional, tenen un sentiment progressista i amb voluntat de millorar la societat.

Ens hem de plantejar polítiques actives que facilitin l'emancipació de la gent jove. L'educació de qualitat, el treball digne i l'habitatge assequible són els eixos claus sobre els quals es fonamenta l'emancipació d'una persona i que, de trencar-se algun d'aquests, el procés o cicle d'emancipació es veu retardat en el temps. És per això que s'ha d'adequar la formació a les característiques sectorials del mercat laboral existent, per tal de tenir un grau d'especialització òptim i amb l'objectiu d'aconseguir una integració satisfactòria dins del mercat. Un cop estabilitzat dins del mercat de treball, s'ha de facilitar l'emancipació dels i de les joves oferint alternatives a la compra de l'habitatge, inassequible per a la majoria, degut al preu desorbitat d'aquest. Les Meses d'Emancipació Juvenil és un projecte teòric que s'ha de portar a la pràctica, reforçat pels tres nivells institucionals, local, autonòmic i estatal.

L'educació ha de ser pública, universal, de qualitat i gratuïta. Cal treballar per una reformulació del sistema educatiu que ha d'anar acompanyada d'una estreta col·laboració per part de la comunitat educativa.

La formació entesa de manera integral, no com una simple adquisició de coneixements, treballant des dels més joves i incidint en aquells col·lectius que tenen més risc d'exclusió social.

Tots els i les ciutadanes tenen dret a una formació pública de qualitat i un sistema d'ajudes a l'educació que garanteixi el principi d'igualtat d'oportunitats que com a socialistes pretenem assolir. Per tant, la formació s'ha de garantir independentment del nivell de recursos econòmics, condició social, raça o gènere de l'individu.

La formació ha de ser una prioritat pels nostres governs ja que d'ella no només depèn la realització personal d'un individu o la seva integració en la societat, sinó que en gran mesura, depèn el grau de desenvolupament que pugui assolir un país.

Donades les necessitats de la nostra societat, la formació ha de ser continua. El coneixement s'estén cada cop més gràcies a les noves tecnologies, però també es fa més complex i les innovacions són constants.

Els estudis superiors han de poder ser representatius de la societat en què vivim. Diferents estudis proven que les classes mitjanes-baixes i baixes arriben en menor percentatge que les classes mitjanes i altes, així com aquella gent que prové d'àmbits rurals. Les beques han de ser accessibles independentment de la classe social a la que es pertanyi.

L'educació és una de les eines bàsiques per poder aconseguir una autèntica igualtat d'oportunitats. Està demostrat, per diferents estudis, que el nivell de renda incideix sobre el nivell educatiu. Les classes obreres, dins d'ells, les que viuen en nuclis rurals allunyats dels nuclis universitaris, sovint tenen més dificultats per arribar al grau superior d'ensenyament que no pas les classes burgeses.

Per tal que les classes mitjanes, altes i baixes, tinguin les mateixes oportunitats que les classes altes, s'ha de fixar un sistema de beques equitatiu, aquestes han de poder millorar ostensiblement la possibilitat d'accés a l'estudi. Ampliar la cobertura de les mateixes, no solament les es tracta de cobrir la despesa de matrícula, sinó també les despeses de residència i manutenció en el cas que els estudis cursats siguin lluny de la residència familiar.

D'altra banda, les noves tecnologies gràcies al seu vertiginós desenvolupament s'estan integrant cada dia més en tots els àmbits de la nostra societat, i especialment en tots els àmbits de la vida de la gent jove. El fet que la nostra generació hagi crescut de forma paral·lela al desenvolupament d'internet, de la informàtica a nivell d'usuari i de les tecnologies de la informació i la comunicació en general, provoca que pràcticament podem parlar de «joves tecnologies». Per tant des de la JSC proposem que s'encetin tota una sèrie d'iniciatives en les quals es contemplin el facilitar l'accés dels joves, i de tothom que ho desitgi, a aquestes tecnologies i on la formació en aquests àmbits ha d'estar a l'ordre del dia. Tot això es podria facilitar, per exemple, mitjançant la implantació de més ordinadors a les escoles i als instituts, o creant tota una sèrie de cursos sobre aquests temes a través de les mateixes escoles, instituts i de les escoles universitàries, en definitiva proposant d'una vegada formació de qualitat sobre aquests temes.

Així, és necessari potenciar la xarxa pública de centres d'estudis de formació professional, per tal que sigui una possible alternativa i un complement als estudis universitaris, amb referents de qualitat i aplicabilitat al mercat laboral.

Per altra banda, la formació continuada s'erigeix com a un element imprescindible per accedir i mantenir-se en un lloc de treball digne, i s'hauria de vetllar perquè estigués garantida.

Cal tenir en compte que avui dia el coneixement d'idiomes és cada cop més important per aconseguir un lloc de treball. L'ensenyament d'idiomes al nostre país és deficitari envers Europa i per aquesta raó s'ha de millorar la qualitat en tots els nivells del procés educatiu i augmentar les ajudes relacionades, com l'Escola Oficial d'Idiomes, beques Erasmus i altres activitats associades.

D'altra banda degut a l'elevada sinistralitat juvenil a la carretera, és necessari iniciar l'educació viària des dels primers moments de la formació. Aquesta educació viària podria facilitar en un futur l'accés al carnet de conduir.

Els i les joves també exigim un habitatge digne i assequible.

L'habitatge de lloguer ha de ser accessible a qualsevol jove, garantint des de diferents administracions un preu just (ja sigui de lloguer o de compra) i, si cal, una ajuda inicial que permeti poder donar el primer pas (per exemple, en les fiances exigides, de fins a tres mesos del preu mensual del lloguer). Sense potenciar l'accés a un habitatge no estem treballant per desenvolupar l'autonomia real dels joves.

Les Administracions Públiques han de centrar les seves polítiques en augmentar la superfície de sòl edificable del municipis per aconseguir una estabilització del preu de l'habitatge, sempre tenint en compte els criteris de sostenibilitat territorial. S'ha d'adequar la superfície dels pisos a les necessitats de les diferents realitats socials (joves, famílies, tercera edat i col·lectius socials més desfavorits). A més, s'ha de replantejar els sistemes de pisos de lloguer, tant de curta com de llarga duració. Els lloguers de curta duració afavoririen l'emancipació i d'aquesta manera aconseguiríem una rotació o regeneració d'aquestes ajudes. D'altra banda, els lloguers de llarga durada donarien una estabilitat econòmica a tots els col·lectius que gaudeixin d'aquests ajuts.

En definitiva, es tracta de garantir el dret constitucional a un habitatge digne, a preus raonables envers la realitat que pateixen els i les joves a l'actualitat.

Per desgràcia, els i les joves també som notícia degut a la precarietat laboral que patim generalitzadorament. Cada cop més sovint ens trobem amb casos de salaris insuficients, inestabilitat laboral i una excessiva i insultant rotació de la mà d'obra jove, sobretot per grans empreses. Aquest factors no representen un bon punt de partida per a cap jove que vulgui donar aquest pas en la vida que es diu emancipació.

Que s'accedeixi a llocs de treball d'acord amb la formació del individu, així com uns sous decents i justos per a poder viure de forma digne i adequada a la realitat social i econòmica de l'entorn, són l'altre element essencial per facilitar l'emancipació dels joves, i per això, és imprescindible lluitar contra la precarietat laboral. Avui dia els joves tenen moltes dificultats per poder-se integrar de forma digne al món laboral (elevada temporalitat, sous baixos,...), i si això no ho aconseguim tots els esforços destinats a facilitar l'emancipació dels joves (educació, polítiques de vivenda,..) seran inútils. D'aquesta manera, hauríem d'implicar las empresaris, les administracions públiques i els propis treballadors per tal de poder assolir aquests objectius.

És necessari remodelar aspectes claus del mercat laboral. Cal canviar el concepte d'E.T.T., per tal que aquestes siguin les que gestionin certs sectors del treball temporal i no simplement els treballs més precaris. S'ha de reforçar també el paper de les Administracions Públiques a l'hora d'introduir als joves al mercat laboral, fent d'intermediari entre la jove o el jove i les empreses.

A més cal portar a terme unes polítiques favorables als joves emprenedors amb mesures fiscals favorables i donant l'assessorament necessari.

Per tot això cal treballar per facilitar l'emancipació dels i les joves, el seu desenvolupament i la seva autonomia en igualtat de condicions i potenciant un servei específic inspirat en les Meses d'Emancipació Juvenil (MEJ's).

Els i les joves tenim una realitat específica i això ens porta a parlar dels nous usos dels temps, de la transversalitat institucional i interdepartamental, de la seguretat ciutadana, dels serveis, les campanyes de prevenció, dels espais públics, ... des de l'òptica ciutadana del jove.

Aquesta autonomia personal dels joves i la joventut entesa com a període vitals ens obliga a treballar per tants aquestes polítiques més perifèriques que dotin als joves de les eines que envolten el procés d'emancipació de manera integral.

S'han de consolidar i potenciar els Consells de Joventut Local com a elements d'interlocució entre l'administració i els joves.

També, cal promoure la informació i el coneixement dels temes que la gent jove demanden: sexualitat i alimentació. S'han d'enfocar des d'una perspectiva juvenil, per tal que s'acostin a la realitat

dels i les joves, i per tal que siguin un mecanisme efectiu per a tots i totes. . S'han d'enfocar des d'una perspectiva juvenil, sovint de forma arriscada, per tal que s'acostin a la realitat dels i les joves, i per tal que siguin un mecanisme efectiu per a tots i totes.

Lluitar perquè des dels diferents govern central, autonòmic i municipal, comencin a aplicar-se les polítiques i mesures apropiades dirigides als veritables problemes dels i les joves. És necessària la implicació dels joves en la societat a través de mecanismes de participació, fomentant els valors democràtics de la societat i essent en definitiva, els protagonistes de les transformacions dels pobles i ciutats del segle XXI.

Des de les JSC hem de defensar un model d'estat per a Espanya i Catalunya que representi els valors del socialisme i promogui la democràcia i l'autogovern. Aquest model no es altre que el Federalisme, que va més enllà d'una forma d'organitzar un estat on la base es la divisió de poders i el control d'aquest per diverses institucions a través de la sobirania compartida. Federalisme representa els valors pluralistes, la confiança institucional, el consens, la integració, el respecte i representació de tots els pobles dins l'estat.

Un altre dels temes que preocupen als joves socialistes es la informació i el coneixement envers les drogues. Creiem que cal la legalització de les drogues toves com la marihuana i d'altres drogues naturals perquè es a través del coneixement i la lliure decisió com millor podem tractar aquest assumpte. La prohibició i la manipulació no son bons instruments per educar el jovent; a més aquestes drogues son al carrer de tota manera i la prohibició només afavoreix el tràfic il·legal i el desconeixement dels seus efectes.

Per a la nostra organització l'àmbit europeu i la nostra relació amb ell es un dels punts clau perquè sabem que en el futur serem encara més Europa i la política europea serà clau pel nostre territori. Volem contribuir-hi, fomentar-la i formar-hi part dels valors i principis que representa Europa perquè creiem en la diversitat cultural i en la integració lliure dels pobles; alhora valors que el socialisme català ha defensat sempre. També però observem amb un cert neguit una sèrie de polítiques i actituds que Europa avui practica i que volem denunciar i canviar com son: la manca de Democràcia als òrgans de decisió, la falta d'un autèntic poder legislatiu representat al parlament europeu, l'absència de polítiques socials, la creació d'un euroexèrcit i d'una indústria militar europea. Cal construir Europa però no a partir de criteris econòmics i d'una lògica destats, sinó a través d'un model federal, social i solidari.

Des de les JSC exigim una política més eficient de cara el mediambient. Cal promoure mesures per reduir progressivament aquelles energies no renovables, com la nuclear. També necessitem més mesures per protegir el nostre espai natural i promoure un pacte intergeneracional perquè les futures generacions puguin tenir assegurat un medi ambient en condicions.

Hem de promoure polítiques socials de cara als més desfavorits econòmicament. Així, entenem necessari una cobertura social que asseguri la renda bàsica a tots els ciutadans, millorant les pensions mínimes, les pensions de viduïtat, etc. A més, hem d'intentar aconseguir que també els més desfavorits puguin tenir oportunitats i que tots els ciutadans que es vegin immersos en la pobresa puguin aprofitar-les, millorant la qualitat de vida d'aquesta gent i de la societat en general.

Les JSC entenem com a model econòmic just aquell que vetlla, mitjançant les polítiques socials, per la equitat en la distribució de la renda i que ofereix a tots els ciutadans la possibilitat de gaudir d'una amplia cobertura de serveis socials. Rebutgem, per tant, el model econòmic neoliberal i apostem per una política econòmica adreçada a enfortir l'estat del benestar, molt malmès després de 8 anys de polítiques antisocials i de dretes.

Des de les JSC hem de defensar una política d'igualtat social entre gays i lesbianes. Totes les persones han de tenir els mateixos drets independentment de la seva opció sexual. Per tant, creiem que es bàsic que en ple segle XXI els gays i lesbianes puguin casar-se lliurement , adoptar criatures i tenir igualtat de drets d'herència .

Els i les joves hem demostrat sempre que volem la pau. Després del terrible atemptat de l'onze de març tots vam sortir al carrer per manifestar-nos en favor de la pau. Abans però ja l'havíem fet sortint al carrer per manifestar-nos en contra de la guerra d'Iraq i defensant la llibertat després de cada atemptat d'ETA. És per això que els i les joves tenim el deure de continuar en aquesta mateixa línia pacífica que hem demostrat durant els últims anys i que de ben segur seguirem demostrant.

És per tot això, perquè estem convençuts que s'obre una etapa plena d'il·lusió i empena. Perquè som un Partit amb experiència de govern, i sobretot plural, dinàmic, viu, apassionat, progressista i ple d'idees, característiques pròpies d'un jove. Som gestors de la societat que volem transformar. I ara és el moment de fer-ho.

LA NECESSITAT D'UNA NOVA FUNCIO PÚBLICA.

Ningú es pot qüestionar que es necessita un nou marc de relacions en el sí de l'Administració Pública, es més cal també una profunda discussió sobre la necessitat de noves formes de gestió que puguin introduir formules de treball més adaptades a la societat actual.

No podem continuar amb normes de la realitat dels anys 64 i 84 amb contínues correccions , cal un marc com l'Estatut de la Funció Pública .Cal insistir des de Catalunya per tal que s'elabori , es una peça clau per a la modernització de les adm.públiques.

El PSC, viu ara un dels moments històricament més importants per encarar aquesta necessitat al estar governant en l'àmbit autonòmic com a nivell Estatal i cal aprofitar-lo.

El sector públic a Catalunya com a totes les societats desenvolupades s'estén a banda de les activitats tradicional a d'altres que tenen més a veure amb l'estat del benestar . I que les teories neoliberals dels governs conservadors i d'altres han encaixat aplicant nous models de gestió de caràcter privat i externalitzant importants àrees i serveis. Per a el socialistes s'ha entès malament el camí de la desitjable millora de l'eficàcia i professionalitat de la funció pública.

Es absolutament urgent i necessari des d'una òptica socialista definir a mig i llarg termini l'administració que necessitem, les seves funcions i els desequilibris envers les necessitats i per tant , proposem una administració productora de serveis, però cada cop amb un clar paper regulador, ordenador, planificador, pensador i amb un personal qualificat, reciclat i amb amplis coneixements de les noves tecnologies. Una administració amb permanent contacte amb la realitat, les noves tecnologies i la formació.

S'han de donar respostes a les demandes dels ciutadans i ciutadanes , per la qual cosa, s'han de cercar noves fórmules d'organització que tinguin en molt present a les persones que l'integren.

La nova administració que hem de construir ha de tenir en compte les demandes de la ciutadania, per això. cal fer un diagnòstic i buscar un veritable model marc descentralitzat adaptat als diferents agents públics i a la pluralitat de les administracions, a més s'han de introduir unes idees força sobre l'ocupació pública i els seus valors que a banda dels que ja son presents a la Constitució de 1978 son els següents:

- Capacitat per assumir l'interès públic.
- La integritat
- La objectivitat
- L'honestedat i l'ètica.
- La responsabilitat
- La capacitat de decisió.

Aquests principis i valors s'han d'adornar amb les respectives reglamentacions, en les que han de contemplar objectius com:

- El mèrit i la capacitat, per garantir la igualtat i la neutralitat de les administracions i el seu sotmetiment al dret i al interès general.
- Ofertes d'ocupació pública millor dimensionades i polivalents. S'han d'evitar els interinatges, la discrecionalitat i favoritismes a l'hora de la provisió dels llocs de treball.
- Afavorir la mobilitat dels empleats públics entre les diferents administracions.
- Homologacions de Cossos, Grups i Categories a nivell Europeu
- Introduir polítiques individualitzades evitant la uniformitat en les negociacions entre els responsables i representants de la Funció Pública.
- Garantia retributiva , per no tenir pèrdues de poder adquisitiu i adaptant les retribucions mensuals a la realitat i evitar transferències dels bons professionals públics al sector privat.
- Fomentar les campanyes potenciadores del prestigi social i professional dels empleats públics.
- Revisar el Règim sancionador per adaptar-lo a la realitat. (noves tecnologies, mètodes de qualitat..)
- Establir normes d'actuació clares pels empleats públics davant les noves tecnologies que posen al seu abast bancs de dades dels ciutadans.
- Mobilitat interadministrativa entre totes les administracions publiques catalanes.
- Transparència en el funcionament de la gestió de personal (publicació i difusió de retribucions, patrimoni dels alts càrrecs polítics i de confiança, vacants pressupostades i no pressupostades, contractacions, borsa de treball.....)
- Cercar mecanismes de col·laboració entre totes les administracions.
- Reforçar la professionalitat .(Formació permanent, promocions, avaluacions dels serveis...)

- Potenciar la inserció laboral de persones discapacitades i de les provinents de l'exclusió social.

No hem d'oblidar el integrar aquests objectius amb els següents elements orientats als ciutadans:

- La potenciació de la prestació de serveis utilitzant diferents canals.(Internet, telèfon...)
- La prestació de serveis en funció de les necessitats
- La separació de la prestació respecte a la producció de serveis
- La introducció de mecanismes de control de qualitat. (ISO, EFQM..)

Tot això s'ha de veure amb la intenció de que les condicions laborals dels empleats públics s'adaptin a la realitat i que provoquin un debat intern que doni com a resultat un model de gestió que no pugui justificar les externalitzacions ni les privatitzacions per la rigidesa del sistema i serveixi com a model de relacions laborals.

Per finalitzar, dir que les administracions públiques son necessàries e imprescindibles i també els seus agents, ambdós en contínua transformació i subjectes a moviments de reforma .El model de funció pública no pot ésser rígid i ha d'estar en un permanent

procés d'adaptació, per tant ha d'introduir la flexibilitat. El model de funció pública desitjable es aquell que satisfà les demandes dels ciutadans.

Declaració de la Conferència de la Sectorial d'Universitat i Recerca

Cap a la plena integració de la universitat catalana en l'Espai Europeu d'Educació Superior: el repte de la Declaració de Bologna.

La homologació de les titulacions corresponents als estudis superiors atorgades pels diferents països representa una peça central en el procés de construcció europea pel seu impacte en un element tant important com és la mobilitat dels professionals i titulats superiors en general.

A més, que aquesta mobilitat no sigui tan sols una voluntat si no una realitat efectiva, és una condició necessària per fer possible l'Europa basada en el coneixement, tal i com el Consell Europeu va establir com a objectiu en la cimera de Lisboa l'any 2000.

En efecte, si Europa ha d'esdevenir, "l'economia més competitiva i dinàmica del mon basada en el coneixement, capaç de fer possible el creixement econòmic, la creació de llocs de treball de millor qualitat i una major cohesió social", com es recull a la declaració de Lisboa, la creació d'un mercat laboral europeu en que la mobilitat sigui veritablement possible, en especial en els camps econòmics més vinculats amb el diferents àmbits del coneixement, és una fita igualment crítica.

Aquest i altres factors fan del procés de construcció de l'Espai Europeu d'Educació Superior, que arrenca amb la declaració de Bologna de Juny de 1999, ara fa cinc anys, un repte cabdal pel futur de la universitat.

És per això que la Sectorial d'Universitat i Recerca del PSC, conscients de la importància d'aquest procés, manifesta:

1) L'adaptació de la universitat catalana, i l'espanyola en general, als principis de Bologna representa **una oportunitat i un repte de futur**. Una oportunitat, en tant que és el procés a través del qual la universitat catalana ha de donar resposta a les noves demandes de la societat, tot contribuint a la construcció europea. Un repte, en la mesura en que implica una modificació important no només en l'estructura i el contingut de les titulacions, si no també en el procés de formació.

2) L'element central de la declaració de Bologna és el **canvi de paradigma** que representa situar el focus de la formació de l'alumne en el seu procés d'aprenentatge i no només, com fins ara, en el procés d'ensenyament. Per tant, en la implantació dels principis de Bologna a les universitats catalanes, i del conjunt de l'estat, cal tenir molt present el paper cabdal d'aquest canvi de paradigma, posant a l'abast de les universitats i del seu professorat els instruments i els mitjans necessaris que el facin efectiu. L'adopció del nou paradigma implica un **canvi cultural**, tant per part del professorat com dels estudiants.

3) El debat a l'entorn del Grau s'ha de fer atenent més a quin ha de ser el seu **contingut** i el seu **objectiu**, en especial **en relació al mercat laboral**, que no pas la seva durada, de 3 o 4 anys (180 o 240 crèdits). Com indica la declaració de Bologna, el Grau ha de capacitar als joves per la seva inserció al mercat laboral, per la qual cosa cal analitzar amb cura quin ha de ser el seu contingut, que ha d'incloure, les proporcions a determinar, un nucli bàsic –però rellevant i suficient- de coneixements, el desenvolupament d'habilitats i proporcionar una certa professionalització.

4) Existeixen **dubtes raonables de que un Grau de 3 anys** (180 crèdits), tant pel seu contingut com per la tradició i el context laboral del país, **sigui adequat en tots els camps d'estudi** i disciplines. Per tant, un Grau de 3 anys que no sigui reconegut pel mercat de treball com per permetre la inserció professional, pot portar a que una ample majoria dels graduats opti per cursar el 2on cicle, o Master, amb una durada de 2 anys. Aquest fet **buidaria d'efectivitat real l'estructuració dels estudis en 2 cicles**, amb titulacions finals i objectius diferenciats, i que conduiria a que la duració real dels estudis acabés essent de 5 anys. A més es produiria un retard en l'accés efectiu dels joves al mercat de treball, és a dir l'efecte contrari al pretès amb un Grau de 3 anys

5) Tampoc l'opció 4+1 sembla donar resposta global a la problemàtica plantejada ni a les necessitats socials, doncs tal i com mostra la situació actual, no tots els camps d'estudi necessiten un Grau de 4 anys per permetre una adequada inserció en el mercat de treball. Per tant, **cal no menystenir la possibilitat de que el Grau pugui tenir una durada diferent (180 o 240 crèdits)**, segons la disciplina o camp d'estudi, o bé explorar formules intermèdies del tipus 3+1+1.

6) Finalment l'adaptació als principis de Bologna requereix que les nostres universitats comptin amb el **finançament suficient**, el qual ha de permetre adoptar una política de preus, tant en el primer com en el segon cicle, que permeti una **veritable igualtat d'oportunitats**.

Per tant, es constata que qualsevol de les opcions possibles planteja avantatges i inconvenients, per la qual cosa es fa necessari analitzar amb profunditat i rigor les diferents possibilitats abans de decidir el model de Grau més adequat pel nostre país. A més, cal tenir també present el caràcter acreditador de les titulacions a l'hora d'accedir a determinats llocs de treball, en particular en l'àmbit de la funció pública.

Per altre banda, en l'anàlisi de l'estructura de les titulacions i la definició del seu contingut no es pot oblidar que la formació al llarg de la vida està esdevenint cada dia més una necessitat per tots els titulats a fi de mantenir al dia els seus coneixements i, per tant, la seva empleabilitat, sigui quina sigui la seva formació prèvia.

Com a resultat dels punts anteriors, la Sectorial d'Universitat i Recerca del PSC considera que el procés d'adaptació del sistema universitari català i del conjunt de les universitats espanyoles als principis de Bologna, s'ha de fer en el marc d'un ampli debat en el que els diferents actors involucrats, les administracions, central i autonòmica, les universitats, els professors i els estudiants, sense oblidar el món de l'empresa, hi puguin participar de forma efectiva.

El debat ha de tenir present els diferents punts esmentats en el present document així com l'experiència i les tendències del conjunt dels països europeus, en particular d'aquells més propers per qüestions culturals però també d'aquells que creiem que poden ser un referent pel que a l'avenç cap a la societat del coneixement.

El repte és prou important com per requerir un procés de concertació i ampli acord entre els diferents agents involucrats, en especial si es vol assegurar l'efectivitat de la incorporació de les nostres universitats a l'EEES.